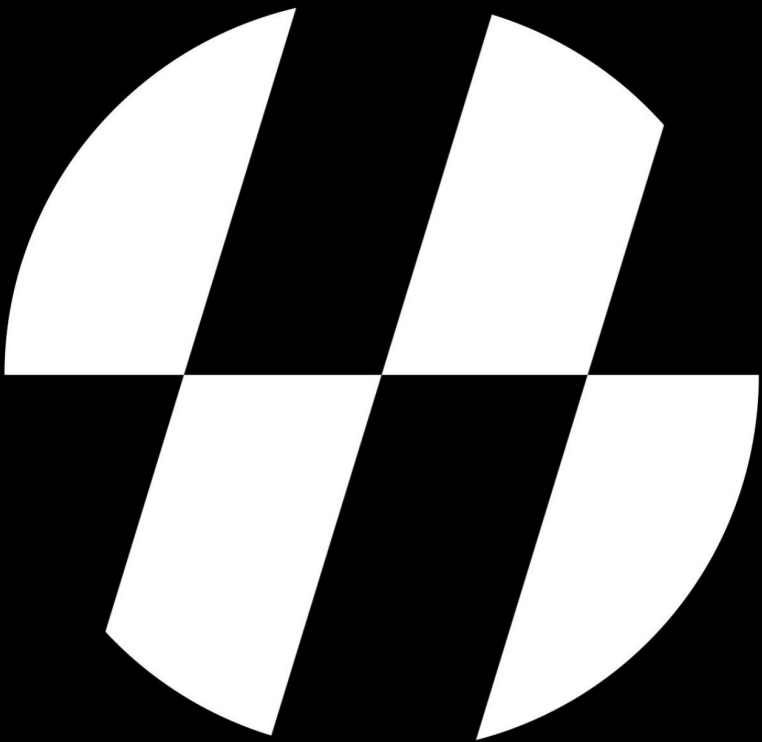

Machine Translated by Google

ÿÿ

Ideologi

Vol. 1–4

transkriberad av þ
Midwinter
2023 CE

Machine Translated by Google

Redaktörens förord

Följande texter är transkriberade från skanningar av *SS Ideologi vol. 1* till *4* av Karl Hammer, daterade 1988 till 1994. Skanningarna är vattenmärkta med WWW.THULE-ITALIA.ORG; förmodligen upphovsmännen till skanningarna själva. Inga fysiska kopior har hittats, och inte heller några skanningar av högre kvalitet.

Texterna presenteras i kronologisk ordning i utgivningsordning, snarare än i den ordning som Karl Hammer publicerade. I innehållsförteckningen hänvisas varje text till den Karl Hammer-volym den publicerades i.

transkriberad från , samt en hänvisning till den tyska texten som Karl Hammer hämtade den från (där sådan finns).

Titlar har lagts till i vissa avsnitt som var saknas för enkelhets skull. Umlaut återges med ett e efter den givna vokalen. Uppenbara stavfel har korrigerats där de hittats, och en del gissningar har varit tvungna att utföras för att dechiffrera några av de pixelerade orden i skanningarna. Ett stort tack till de anonyma vänner vars ögon hjälpte till att genomborra pixlarna när mina misslyckades. Några klumpiga fraser har ändrats något utan att deras betydelse ändras. Ordet "Weihnacht" (bokstavligt *helig natt)* har översatts om från Karl Hammers "Jul" till ordet "Yule".

Illustrationer och bilder har utelämnats helt, både på grund av skanningens dåliga kvalitet och för att göra dokumentet lättare att skriva ut.

Machine Translated by Google

Innehållsförteckning

1941

Inledning.....1
Hammer vol. 3; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941 The
Task of the “Germanische Leithefte”..... 3 Hammer vol. 3; Ur:
Germanische Leithefte, band 1, nummer 1, 1941 Vår
Reichsführer 4
Hammer vol. 3; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941
Europe will again become Healthy..... 6 Hammer
vol. 3; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941 The Flow of
Heredity.....14 Hammer vol. 3;
Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941 Aud och
Delilah.....15
Hammer vol. 3; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941 Rieke
Gehrmann.....18 Hammer
vol. 3; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 1, 1941 A Hero of the
Battle of Jutland.....21 Hammer vol. 3; Ur:
Germanische Leithefte, band 1, nummer 1, 1941 Under Adolf Hitlers
ledning.....24 Hammer vol. 4; Ur:
Germanische Leithefte, volym 1, nummer 2, 1941 Turn of Season, Turn of
Fate.....33 Hammer vol. 4; Ur:
Germanische Leithefte, band 1, nummer 2, 1941 Sommarsolståndet
1941!.....37 Hammer
vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, volym 1, nummer 2, 1941 En germansk
älskarinna.....45
Hammer vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, band 1, nummer 2, 1941 Barn
och äktenskap.....
49 Hammer vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, band 1, nummer 2, 1941
German Thought.....50
Från: Germanische Leithefet, band 1, nummer 2, 1941 A
Father's Request.....51
Hammer vol. 4; Ur Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941
Från en kårs dagordning.....52 Hammer vol. 4;
Från Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941 Neutralitet och
germansk strävan.....54 Hammer vol. 3; Från
Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941 Till den
första.....60 Hammer
vol. 3; Från Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941 Germansk
längtan.....62 Hammer vol. 4;
Från Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941 Den enklare
vägen.....67 Hammer vol.
4; Från Germanische Leithefte, volym 1, nummer 3, 1941

Machine Translated by Google

Många saker.....71 Hammaren vol. 4; Från: SS Leitheft, 15 januari 1941 Det tredubbla sigillet.....72 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, 15 januari 1941 Hennes pojke.....77 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, 15 mars 1941

1942

Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, volym 2, nummer 1, 1942 Land of Freedom..... 84 Hammer vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, band 2, nummer 1, 1942 Finsk lojalitet.....91 Hammer vol. 4; Ur: Germanische Leithefte, volym 2, nummer 2, 1942 Finland 1918/1919.....97 Hammer vol. 4; Ur Germanische Leithefte, volym 2, nummer 3/4, 1942 The Knights of the German House.....99 Hammer vol. 4; Ur Germanische Leithefte, volym 2, nummer 3/4, 1942 Övre Schlesien.....102 Hammer vol. 4; Från Germanische Leithefte, volym 2, nummer 3/4, 1942 Germanskt livstestamente.....106 Hammare vol. 2; Från: Germanische Leithefte, nummer 5, 1942 Yamato.....107 Hammare vol. 2; Från: SS Leitheft, mars 1942 Hellre till djävulen i helvetet.....116 Hammare vol. 2; Från: SS Leitheft, april 1942

1944

Europeiska fronten.....124 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, februari 1944 Vem får gifta sig med unga?.....131 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, februari 1944 Ditt liv tillhör ditt folk!.....140 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, mars 1944 Man måste övervinna "dödpunkten".....144 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, maj 1944 Det eviga hjärtat.....150 Hammaren vol. 4; Från: SS Leitheft, maj 1944 De brutna händerna.....153 Hammaren vol. 3; Från: SS Leitheft, maj 1944 Själ och kropp.....162 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, juni 1944 Moder Jord - Fädernesland.....164 Hammaren vol. 2; Från: SS Leitheft, augusti 1944 Av samma slag.....166 Hammaren vol. 3; Från: SS Leitheft, augusti 1944

Machine Translated by Google

Guldmedaljen för tapperhet.....175 Hammer vol. 3; Från: SS Leitheft, september 1944 Att förbli ren och bli mogen.....181 Hammer vol. 3; Från: SS Leitheft, september 1944 Det var en riktig karl.....186 Hammer vol. 3; Från: SS Leitheft, oktober 1944

OKÄNDA

citat.....191 Hammer vol. 3 Missförstådd

kamratskap.....193 Hammer vol. 2; Från SS-domstolens register En SS-mans sista vilja.....195

Hammare vol. 1
Soldatens beteende 199
Hammare vol. 1
Av Barn..... 204 Hammare vol. 1
Gud lever bara i stolta hjärtan..... 207 Hammare vol. 1 Livsträd och
världsträd..... 213 Hammare vol. 1

Mod för livets glädje.....219
Hammare vol. 1
Kung Olofs märkliga möte 224
Hammare vol. 1
Bergsslottet.....235 Hammare vol. 1

Kahlenberg 1683..... 236 Hammaren vol. 1 Brödernas
blod .....236 Hammaren vol. 1 Prins

Eugen..... 242
Hammare vol. 1
Kungens dom.....250
Hammare vol. 1
De eviga tingen.....259
Hammare vol. 1
Pommern.....268 Hammare vol. 1

Machine Translated by Google

Publiceringsår
1941

Machine Translated by Google

Introduktion

"Precis som kunskapen om jordens omloppsbana runt solen ledde till en fundamental omvandling av den allmänna synen på världen, så kommer även den nationella Socialistisk rörelse, baserad på blodets läror och ras, resultera i en omvandling av kunskap och därmed synen på människans historia och framtida."

- Adolf Hitler

Denna kunskap om den ödesdigra betydelsen av naturliga lagar om blod och ras utgör den grundläggande idén bakom SS. Det är en orden av utvalda nordiska män tillsammans med deras klaner.

Med hjälp av de lagar den själv väljer vill SS att ge ett levande bidrag till blodsidéns triumf i Europa. Den vill bevara och etablera som en exempel de högsta dygderna såsom lojalitet, mod, kamratskap och ädelt sinnelag. Det är ett lag som, i germansk lojalitet hos de följande, är ovillkorligt hängiven Führern.

SS är väktare av den inre säkerheten i Riket och den hårdaste stridstruppen mot den yttre

Machine Translated by Google

fiende. Den nuvarande kampen riktar sig mot de livsfarliga krafterna inom internationell judendom, dess allierade Världs Bolsjevismen och även den judeberoende, giriga, engelska penningvälde och frimureriet.

Målet med den nuvarande, turbulenta konflikten är bildandet av en naturlig och därmed bestående ny ordning av Europa. Denna nya ordning har antagits av riket, vilket är baserat på den större germanska utvecklingen, i nära samarbete med modiga allierade.

Europa bör dock hitta den varaktiga grunden för en strålande framtid i det aktiva ödessamhället det germanska folket. SS kämpar för denna ädla sak. Och så, i SS är Führern samlad till strid - bredvid rikstyska SS-män - etniska tyskar från alla delar av världen, särskilt från Rumänien och resten av sydöstra Europa.

För första gången volontärer från Flandern, Holland, Schweiz, Danmark, Norge, Finland och Sverige också slåss tillsammans med riks-tyska SS-män.

Machine Translated by Google

Uppgiften för den "Germanische Leithefte"

...borde vara att ständigt förespråka det stora och
SS:s gemensamma linje till dessa kamrater från
angränsande germanska länder, och vidare till
offentliggöra SS:s stora mål och principer i
dessa mäns hemland. Denna publikation bör ge ett tydligt uttryck för den
SS-anda som är gemensam för alla germanska folk. Den kommer
således att vara en ständig uppmaning till alla
som är tillräckligt säkra på sig själva för att bli följare
av den hårdaste och starkaste ordningen i germansk historia.

Machine Translated by Google

Vår riksführer

Från ett tal av Reichsführer-SS Heinrich Himmler

1935

SS bildades på Führers order i nyuppståndet tyskt folk.

Varje beskrivning av organisation, uppgift och expansion av SS kan inte förstås om man inte försöker förstå dem innerst inne med sitt blod och sitt hjärta. *Det kan inte förklaras varför vi, så få till antalet, har detta styrka inom oss.*

Det kan inte analyseras med logik varför var och en av oss idag som bär den svarta uniformen, oavsett var han befinner sig, bärs av styrkan i denna vår gemenskap - vare sig det är att han sitter på tävlingshästens ridhus eller duellerar i stadion, vare sig det är att han tjänstgör som domare, eller att han styr i höga regeringsämbeten eller utför sin plikt som soldat, eller så studerar han den tyska ande av vårt slag - var och en, kanske osynlig, måste stå ut med sin marken som en man.

Var och en vet *att han inte står ensam, utan att denna exempellösa styrka hos några hundra tusen män som svurit ed tillsammans* skänker honom omätlig styrka, precis som han vet att, som en

Machine Translated by Google

representant för denna svarta kår i hans samhälle, måste han göra det ära genom sina bästa prestationer.

Så vi är samlade och marscherar enligt stela lagar som en nationalsocialistisk, krigisk ordning av utvalda män och som en svuren gemenskap av sina klaner längs vägen in i en avlägsen framtid; vi önskar och tror att vi inte vill bara vara barnbarnen som kämpade sig igenom det bättre, snarare än förfäderna till avlägsna generationer som är nödvändiga för det eviga livet för tyskarna-Germanskt folk.

Machine Translated by Google

Europa kommer återigen att bli hälsosamt

Vi människor lever i en värld där allt blir till, levande, mognande och bortgång fortskrider enligt orubbliga, gudomliga naturlagar. Underordnade dem är stjärnorna, himlen och jorden, havet och stenarna, såväl som växternas och djurens liv.

Ingen som besitter hans fem förmågor tvivlar på det mänskligt liv löper också enligt samma lagar. Så även skillnaderna mellan människor bestäms av ärftlighetslagar .

I ett hälsosamt, naturligt välmående samhälle, till exempel i bondelivet hindras de sjuka från att fortplanta sig, och de friska förenar sig återigen med de friska. storstadslivet, främmande från naturen, eller *ekonomiskt överväganden,* orsakar tyvärr många hälsosamma person att ingå äktenskap med en sjuk person.

Men sedan hämnas naturen för bristande efterlevnad av dess lagar: avkomman kan bli sjukliga eller bära på en tendens till sjukdom.

Bonden som fortfarande lever bunden till naturen har alltid känt att, i varje djur- och växtart, linjer och raser måste särskiljas, vilket inte kan

Machine Translated by Google

urskillningslöst korsade. Det skulle förstöra rasen.
Bland människorna finns det likaså olika raser.
Ursprungligen respekterade våra förfäder dessa barriärer, skapade
av skaparen. Senare vissa andliga och politiska
tendenserna undertryckte gradvis känslan för det naturliga
skillnader mellan människor. "Allt är likadant
"som har ett mänskligt ansikte", det var vad de sa vid
tiden för franska revolutionen. Liberalism, marxistisk-
Socialism och kommunism – det är milstolparna i
förfallet av ett Europa som vilseleddes av judendom. För
bolsjeviken är rasskillnader bara fördomar som måste behandlas
övervinnas. Allt detta är dock en mänsklig avvikelse
från naturens gudomliga lagar: en illojalitet mot sin egen
eget blod, vilket måste ha den allvarligaste
konsekvenser för folkhälsa och kultur. Fysiska
skada, psykisk störning och karaktärsunderlägsenhet
är ofta de vetenskapligt bevisade konsekvenserna av
oönskad rasblandning.

Dessa andliga, eller rättare sagt antiandliga, tendenser
kommer från rasfrämmande och perverterade sinnen. Dessa
Läror utgår inte alls från naturens lagar.
I motsats till dem strävar nationalsocialismen inte efter
att konstruera en annan humanistisk trosbekännelse, snarare syftar den till att
först och främst tydligt inse den naturliga ordning som skapats av
gud. Endast denna kunskap gör det möjligt att återigen leda

Machine Translated by Google

den vilseledda människan tillbaka till det naturliga och därmed hälsosamma livsstil. Därför respekterar nationalsocialismen naturgivna skillnader mellan raserna. Och det känner igen naturliga barriärer.

Så en nationalsocialist ser också på ett framtida Europa helt annorlunda än vad en liberal skulle göra. Varje Nationalsocialisterna skulle instinktivt avvisa ett *paneuropa* av det amerikanska slaget. USA är en blandning av människor och tävlingar. I Europa har de olika människorna i loppet av deras utveckling antagit olika folkkaraktärer, eftersom andra europeiska raser också har blandats med varandra - i varierande proportioner i olika delar av Tyskland och dess grannar. Alla har dock *gemensamt* en mer eller mindre stor del nordiskt blod.

Denna nordiska blodkomponent är således den som binder de europeiska folken. En närmare förening av de germanska folken är därför inte bara möjligt, utan också naturgivet. Den mer eller mindre nordiskt blod som finns i de andra europeiska folk är huvudsakligen av germanskt ursprung.

Om Europa således inte vill förlora sin unikhet, då måste framför allt den nordiska rasens herravälde vara säkrad. Den nordiska rasen har dock lidit mest genom civilisationens utveckling under de senaste århundraden. Så har den nordiska rasen delvis nästan upphört att fortsätta i de stora städerna. Denna värdefulla ras

Machine Translated by Google

representerad och representerar inte bara i Tyskland, utan även i alla andra europeiska länder, det ledande segmentet.
Detta faktum är särskilt betydelsefullt, eftersom andelen av dess blod ständigt minskar.

Den tidigare, så kallade europeiska civilisationen har hade också en skadlig inverkan på människors hälsa.

De sjuka, svaga och obegåvade befordras med alla resurser, medan de friska därför ofta har varit tvungna att
lider under den värsta sociala orättvisan. I naturen,
sjuka och svaga rensas automatiskt ut och endast de starka och friska kommer att fortplanta sig. Bland så kallade kultiverade människor, som har skapat en onaturlig
miljön i deras civilisation, detta "naturliga urval"
saknas.

Det är här nationalsocialismens åtgärder kommer in

i spel. Under den sista timmen förhindrar de att den vita
rasen förgås inom överskådlig framtid. Låt oss utse
den rasmässigt goda och fysiskt och andligt friska delen av ett folk med det omfattande begreppet "friskt germanskt blod"; så alla mått på nationell
Socialism som främjar denna del kallas
"Åtgärder för att främja den sunda germanska
blod". Dessa åtgärder i det nationalsocialistiska Tyskland har två riktningar: för det första förhindrar de det skadliga, och
för det andra främjar de det nyttiga.

Machine Translated by Google

Den nationalsocialistiska äktenskapslagen föreskriver att vigselhandlingar ska uppvisas före äktenskapet. På detta sätt kan, för människornas bästa, äktenskapet
de friska med de medfödda sjuka eller de friska med
personer med smittsamma sjukdomar förebyggas. Erbjudandet av mycket förmånliga, räntefria äktenskapslån underlättar å andra sidan äktenskapet för friska.

Dessa nyss nämnda nationella åtgärder
Socialistiska stater föregicks dock alltid, ofta av
många år, genom liknande åtgärder från SS.

SS-mannen är utvald och utbildad på ett sådant sätt
att han inte kommer att beblanda sig med rasfrämmande eller medfödda sjukdomar blod även utan dessa lagar.

Men även på andra områden föregår SS med gott exempel genom att gå nya vägar i förväg. SS främjar människans återgång till naturliga levnadsförhållanden genom
otaliga mindre åtgärder, till exempel: främjande av
byggande av enfamiljshus, idrott och motion, återvändande av
värdefulla familjer till marken genom
främjande av nya bönder etc… SS visar, genom
dess ordnande lagar och dess exempel, vägen längs
vilket en förstärkning av den nordiska blodportionen kan vara uppnåtts. Liknande ordnar har redan existerat, spridda genom historien, till exempel Jomsvikingarna från
Östersjön, de tyska teutoniska riddarna i östra och

Machine Translated by Google

Västpreussen etc… Även dessa ordnar accepterade endast värdefulla, stridande män, och deras prestationer var motsvarande spektakulära. Men de saknade en sak:
de begränsade sina lagar till män. Så deras värdefulla blod
inte *medvetet* omhändertogs. Men det är vad det i slutändan handlar om, nämligen att ett folk, för sin framtids skull, inte bara bevarar sitt förråd av *värdefulla*
blod, men ökar det också.

Reichsführer-SS, därför redan under
under en svår kampperiod 1931 gav SS dess minnesorder "Förlovnings- och äktenskapsorder". I den ges SS-mannen skyldigheten att välja sin hustru enligt
samma riktlinjer som användes för att han blev antagen till SS.
Hustrun tas sedan in i SS-klanen. Där är hon
förpliktigad till samma principer som sin make själv.
Hon åtnjuter därför samma ära och samma höghet
aktning.

Därför står SS i framkant i kampen för att bevara och stärka det germanska blodet och visar vägen till en framtid med friska människor.

styrka och kulturell blomstring. Den förra, kreativa
SS:s arbete för dessa idéer om blod har varit
erkänt av Führern i det att han har anförtrott åt
Reichsführer SS solidifieringen av det tyska folket.

Machine Translated by Google

Från detta iakttagande av de nationalsocialistiska lagarna i blod och ras växer en ordning som för all tid inte bara kommer att säkra rikets skydd, utan också bana väg framåt i alla viktiga frågor om mänskligheten
liv. Det blir den europeiska ödesgemenskapens väktare. Men särskilt det germanska folket är bundet av denna SS-order genom sitt gemensamma blod. Med stolthet borde våra barnbarn en dag säga om oss:

"Ni har lagt grunden för vår ras rike!"

Machine Translated by Google

När jag idag reser genom Tyskland och överallt
ser barnen, vår lilla blonda yngling, då känner jag igen
syftet med vår rörelse: att nå från
framåt in i den tyska framtiden.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Ärftlighetens flöde

Johann Sebastian Bäck, den store kompositören från Leipzig, spelade orgel med stor mästerskap i Garnisonkirche i Potsdam för Fredrik den Store och hans inbjudna gäster. Bach utgöt sin själ som en outgrundligt hav.

"Vad är evig, gudomlig musik, mästare! Hur gjorde du det?" förvärva nåden?

"Min gammelfarfars far var mästerbagare och musiker, min gammelfarfar var gobelängmakare och musiker, min farfar var stadens säckpipare i Weimar, min far var musiker vid hovet och staden Eisenach, och min farbror var stadsorganist i samma stad. I nästan 300 år musiker med det namnet Bach har bott i Thüringen och Sachsen. Så detta drag fördes alltid vidare."

Machine Translated by Google

Aud och Delilah

Det var på den tiden då norrmännen bosatte sig på Island och upplevde sin heroiska era. Det var ungefär en för tusen år sedan. Det levde en man på den nordvästra delen av ön vid namn Gisli, som var en beundransvärd man. Men han var föraktad av mäktiga människor som avundades honom, och därför vandrade han omkring utan frid. Hans hustru, Aud, stannade hos honom i hans stora nöd och vårdade honom med oändlig lojalitet. Gislis fiender ville dock fånga honom, så de försökte det genom bedrägeri.

Deras ledare gick till Aud och sa: ”Jag vill göra en ta itu med dig. Aud, säg mig var Gisli är, så ska jag ge dig 300 mark silver. Dessutom ska jag ordna en äktenskap för dig som är bättre än ditt nuvarande.”

Hon svarade sålunda: ”Det mest osannolika är att det verkar för mig, är att du ordnar ett äktenskap åt mig lika bra som mitt nuvarande. Men det är sant: guld är en änkas bästa komforten, som man brukar säga. Låt mig se om dina pengar är lika bra rikligt och så gott som du säger.”

Så hällde han pengarna i hennes knä. Hon lekte med dem. det med hennes hand, men han räknade det och visade det för henne. Gudrid, hennes fosterdotter, började gråta.

Machine Translated by Google

Gudrid gick ut och sprang till Gisle och sade till honom:

"Min fostermor har nu förlorat förståndet och vill förråda dig!" Gisli sade: "Trösta dig, så länge som döden hotar mig endast från Aud, jag behöver inte frukta för min liv."

Sedan gick flickan hem och sa inte var hon hade varit.

Eyjolf hade räknat upp pengarna. Aud sade: "Dina pengar är inte på något sätt mindre eller sämre än du har sagt; nu låter du mig göra vad jag vill med det?"
Eyjolf tog gärna emot det och sa att hon kunde klara sig med det. som hon önskade.

Aud tog pengarna och lade dem i en stor påse. Hon reste sig upp och slog Eyjolf på näsan med påsen av silver så hårt att han omedelbart täcktes av blod. Hon tillade: "Ta det för din godtrogenhet! Och allt otur också! Trodde du att jag skulle sälja min make till en skurk som du? Ta det och förolämpa och skam också! Hela ditt liv borde du kom ihåg, din skurk, att en kvinna har slagit dig - och att du inte ens uppnådde det du ville!"

...Och männen var tvungna att skamsna dra sig tillbaka... (Thule, volym VIII)

Machine Translated by Google

Och det fanns en man i Israel, Samson, som hade otrolig styrka. Filistéerna hatade honom och försökte att döda honom. Eftersom de inte lyckades på det sättet, försökte det med list. De gick till hans älskarinna, som hette Delilah och sade till henne: ”Övertyga honom att förråda hemligheten bakom hans stora styrka. Vi kommer sedan att ge dig ni 1000 och 100 silvermynt, var och en av oss!”

Och Delilah gick till sin man och försökte låsa upp hemligheten bakom hans styrka, ty pengarna lockade henne mycket mycket. Tre gånger undvek han henne, men slutligen avslöjade han allt för henne, för han älskade henne mycket. Han sa: ”Håret på mitt huvud har aldrig klippts. Om det vore skär, skulle jag bli lika svag som vilken annan man som helst.”

När hon fick veta hemligheten avslöjade hon den för honom fiender. De kom på natten medan han sov tryggt. De klippte av hans hår och grep tag i honom, stack ut hans ögon, och förde honom till fängelset.

Aud och Delilah – två världar!

Machine Translated by Google

Bondkvinna: Nationens kulturarvsförmedlare

Rieke Gehrmann

Baserad på en dikt av Ruth Geede

När Rieke Gehrmann hade varit gift bara en skjorta en gång, en natt på hösten, hennes och hennes mans ladan fattade eld. Man kunde se elden på fem kilometers avstånd, men medan gårdsdjuren vrålade kunde man höra Rieke Gehrmanns ständigt optimistiska röst till henne familj: ”Vad klagar ni på? Vårt hus är står den fortfarande, eller hur?”

När ett år senare nötkreaturssjukdom och därmed en stor katastrof drabbade hela regionen, bar Rieke Gehrmann hennes första son. Många av hennes värddjur miste livet, men hon kunde ändå trösta sin man: ”Det är verkligen ett hårt slag, men trots allt har vi fortfarande vår son.”

När Rieke Gehrmann hade varit gift i tolv år, samtidigt som hon attackerade hennes arbete på gården året år in med samma okuvliga anda, den ladan som sedan länge var ombyggd, sa hon till sina kusiner i staden: ”Slappna av? Gå i pension? Ge upp? Aldrig! Jag har sju söner som ropar efter att få uppfostras!”

Kriget kom när Rieke Gehrmann var fyrtio. Tre av hennes söner hade fallit offer på utländska slagfält, men, alltid stolt och modig, sade hon till alla och envar: ”Min

Machine Translated by Google

söner dog den bästa döden någon människa kan dö - kämpande
för deras Führer och deras folk."

När Rieke Gehrmann fyllde femtio dog hennes man,
som hon delat så mycket glädje och sorg med
genom åren. Han hade emellertid blivit för gammal och sjuk för att
arbeta, och hans bortgång verkade för henne vara lika mycket en del av
den kosmiska cykeln som alla andra händelser i livet, och
hon bar sin ensamhet med styrka och tro på
framtida.

Oundvikligen kom en tid då stad och industri
utövade sina frestande knep, vilket fick många pojkar från landet att
överge gårdarna och plöja som sitt sätt att leva.
Men Rieke Gehrmann lyckades behålla och
återskapa ett hem för sina pojkar där verkliga värderingar älskades
och odlades. Som ett resultat av detta blev alla hennes överlevande söner
blev bönder liksom sin far.

Även när Rieke Gehrmanns drag började
rynka och blekna från ett hårt men rikt liv av arbete på
gård, visade hon fortfarande den glädje i hjärtat som
vilken mormor som helst känner för en gård av väluppfostrade och
lovande barn. Och när de blev gamla nog att
hjälpa till med sysslorna, Rieke Gehrmann kunde
finner mer och mer tid att dela sin visdom med
den uppväxande generationen i hennes hem.

Machine Translated by Google

En dag tog dock även Rieke Gehrmanns liv slut, och i sin död sade hon till sina söner: ”Guld och silver, pojkar, ni skall inte ärva, eftersom hela min livsansträngning och alla mina investeringar har lagts ner på er och på
bondgård. Jag är så ledsen…” Och när hennes röst började blekna kom hennes äldste son fram och vattnade hennes hand med sina tårar och utropade: ”Mor, hela ditt liv var för oss och vi är stolta över vad du åstadkommit.
Ditt blod – det är vårt verkliga arv. Så vi, ditt
trogna söner, kommer också att göra vår plikt att föra vidare dina odödligt arbete." Dessa ord var Rieke Gehrmanns

sista glädjen.

Machine Translated by Google

En hjälte från slaget vid Jylland

Striden är över. Vattenkällorna rasar samman, tjocka rökmoln glider över vattenytan.

De sista vågorna av den pansrade kolossen på 25 000 ton rulla genom havet, som har piskats upp av snäckor.

Man ser slagets förödelse: ”Lützow” ligger med fören djupt i vattnet; ”Seydlitz” är slaglinje, färgen bränns på utombordaren, och från enorma skorstenar, våldsamma lågor skjuter ständigt uppåt lika hög som masten. På "Seydlitz" hade en granat exploderat ut ett stort pansarark från det bakre tornet. Denna röd-träffade, glödande metall föll sedan in i tornet på patroner, som fattade eld och flammade upp. Värmen är otroligt. Allt syre i den djupa tornet har förtärd och alla där är döda.

Lågorna brinner ner från sjunde däck in i den sjätte. Patronerna i förvaringsrummen på sjätte våningen fattade också eld.

Tjocka rökpelare! Allt är vitt hett! En beställningen kommer via telefonröret och telefonlinjen kommandodäcket: översvämma ammunitionsrummen! Om elden

Machine Translated by Google

Om man når ammunitionsrummen kommer hela skeppet att stiga i luften!
Inget svar. Alla är döda! Elden når
femte däck. Samma lågor skapar sådan värme att
stålväggar börjar glöda. Återigen skickas ordern ner:
”Överströmning! Överströmning!” Alla på fartyget vet: om elden når
ammunitionsrummen kommer ”Seydlitz” att sönderfalla. Alla frågar: Har
ammunitionsrummen varit
översvämmad?

”Nej, det finns inget svar!” Nu står 1400 män där
avspärrade rum, var och en väntar på det ögonblick då ammunitionsrummen
ska explodera och sprängas i atomer. Ingen vågar lämna sin station;
dessa är de
sekunder och minuter av den mest fruktansvärda ångest! Sedan
pumpmannen Mueller kommer. Han vet att det finns en
reservöversvämningsventil på det aktre pansardäcket.

När han står framför det bepansrade däcket ser han att
det glöder hett. Bredvid honom står fem sjömän och
pannmännen, som vill riskera samma steg: ”Vi kan inte ta oss över, det
bepansrade däcket glöder hett!” Och
pumpmannen ser att däcket verkligen glöder hett. Han
vet att deras öde kommer att avgöras på några sekunder.

Bredvid honom står pannmannen med trätofflor:
”Ge mig era trätofflor!” Pumpmannen Mueller drar dem över skorna och
skyndar sig över den bepansrade vagnen.
däck.

Machine Translated by Google

Skorna fattar eld. Han står framför floden

ventil. Han vill öppna den sista ventilen som kommer att översvämma ammunitionsrummen – fartygets slutgiltiga räddning – ett enda grepp! 1400 män väntar på detta grepp, vilket kommer att avgöra liv och död. Pumpmannen Mueller stirrar på översvämningsventilen och ser: den glöder het!

Och han säger till sig själv: Du står fortfarande på "Seydlitz", 1400 kamrater lever fortfarande under dig, du måste rädda dem, måste du riskera att ta greppet om den glödheta ventil! Pumpmannen Mueller - först skrek han, sedan grep han tag i den hårt och vred om den - sedan grep han den igen och vred om den lite till tills hans bara fingrar bokstavligen tillagad.

Pumpmannen Mueller hade räddat "Seydlitz" och 1400 tyska kamrater!

Machine Translated by Google

Ledaren för det danska Nationalsocialistiska Arbejderpartiet:

Under Adolf Hitlers ledning

av Frits Clausen

När fredsklockorna ringde efter det första stora kriget, en stark livsdrift, som hade hållits tillbaka så många år av kriget, väcktes återigen i folket.

Nu allt som hade missats på grund av kriget skulle kompenseras, nu allting att den hade förstört skulle återuppbyggas. En lycklig framtid borde göra det möjligt att glömma minnet av dess fasor, och en glädjefylld bekräftelse på livet borde torka lidandets tårar. Men det verkade som om - tillsammans med många modiga och dugliga män, som kriget hade svept bort bort, och med de många starka kvinnor, som den hade brutit – all den styrka som borde ha format denna framtid hade också försvunnit.

Ungdomen, som hade drömt om att få visa upp sig deras styrka, fick nu istället uppleva arbetslöshetens elände. Männen som strävade efter att utöka hemmet och arbetsplatsen var tvungen att inse att anställning och lönen redan hade pantsatts, och att de själva var tvungna att betala det bolånet. De gamla och sjuka, som hade hoppats på stöd och hjälp från ungdomen och av de starka männen, var tvungna att tigga för att svälta från fattigdom och nöd.

Machine Translated by Google

Krigets blodiga åderlåtning fortsatte uppror och strider, där landsmännen stod emot landsman. Nytt hat och ny fientlighet växte bland folket. De förnekande och förgörande krafterna, vilka hade gjort sig till herrar under kriget, gjorde inte förlora sitt herravälde även efter dess slut.

Drömmen om lycka förvandlades till en rastlös jakt för vinst. Längtan efter en mäktig framtid var tvungen att göra väg för dagens krav. En känslolös, livsförnekande penningmakt hade satt ett strypgrepp om människor och skapade ur livsbekräftande livströtthet, så att ett ständigt växande antal människor frivilligt avslutade deras liv. Den känslolösa pengamakten skapade en likaså den känslolösa och livsförnekande generationen, som - istället för att fästa blicken över evighetens djupa hav och oändlighet - fixerade den vid det världsliga ändliga och jordbundna och bröt därmed bron som band dem, genom den eviga *kedjan av generationer,* med *evigheten.*

Med blind lättsinne och oansvarig likgiltighet närmade sig Europas folk sin nedgång och förintelse. Det hände inte bara i de länderna som hade deltagit i den blodiga konflikten, det inte bara inträffade bland de människor som hade blivit besegrade, snarare även bland dem som inte hade deltagit i kämpa alls.

Machine Translated by Google

De ansvariga statscheferna och ledande politikerna ville inte se och bryta med en utveckling i vilka de förnekande och förgörande krafterna överallt hade det dominerande inflytandet. De mötte alla livsfientliga och subversiva ansträngningar utan känsla eller handling.

Härskarna strävade bara efter att ge intryck av sina egen oumbärlighet genom att delta i de många internationella kongresser och konferenser som markerade efterkrigstiden, eller genom att besöka de många värdelösa parlamentariska förhandlingar. Och medan dessa parlamentariska förhandlingar pågick fortfarande, förnekande krafter gjorde sig själva till obegränsade herrar i ett av de största och rikaste länderna i världen. Över berg av lik och obeskrivlig elände, de förverkligade Friedrich Engels ord, att "Allmän förstörelse är den första förutsättningen för världen" rotation".

Från imperiet vars grundform en gång hade varit skapade av den nordiska vikingandan, de om och om igen förklarade som sitt mål sin önskan att släcka och förstöra allt som denna ande och de andra formativa krafterna av världen hade skapat. Härifrån styrde de tillväxten av kommunistpartierna i alla länder, vilka, som de själva informerade världen under sin världsomspännande kongressen år 1928, var bara delar av ett stort, världsomfattande kommunistparti.

Machine Translated by Google

Här organiserade de Röda armén, vars uppgift var att med våld utplåna folkets unikhet och allt som hade skapats i form av värden genom denna unikhet i de olika länderna.

Och man tog till och med emot deras budbärare i dessa länder, och man gjorde det möjligt för statsöverhuvuden att skaka om händerna på dessa budbärare, som fortfarande var röda av blod från dessa statsöverhuvudens närmaste släktingar.

Men precis som Europas ledande man mötte denna utveckling, förblindad och oansvarig, uppstod krafter i alla länder som gjorde uppror mot dem. Många av namnen på dem som försökte förändra denna utveckling har glömts bort, och många blev aldrig...
vet; för deras försök att bekämpa förstörelsen blev strandsatta för tidigt eller tog vilse vägar.

Så nekades den segrande tyska frikåren den slutgiltiga segern, eftersom den dåvarande demokratisk-marxistiska riksregeringen – som gav efter för trycket från världsdemokratierna – tvingade dem att ge upp sin kamp.

Ett mäktigt motstånd uppstod i Italien, där korpralen Benito Mussolini, som hade blivit svårt skadad i världskriget, byggde upp den fascistiska rörelsen för kampen mot kollapsen.

Vid en tidpunkt då den kommunistiska Röda republiken hade redan deklarerats i södra Tyskland och Ungern och det sovjetiska styret verkade ha varit helt säkrat i

Machine Translated by Google

Ryssland, samlade han sina fascistiska stridsformationer och ledde dem till Rom, där han utnämndes till ministerpresident av Italien av kungen. Under återuppbyggnaden av en stark och energisk statsmakt kunde Mussolini samla sitt folk från de många partier och klyftor som hade slet det sönder. Hans mål var att återigen väcka de starka statsbyggande krafter i det stora antika Rom. Han såg samarbetet mellan världskapitalet och marxismen och dess effekter i frimureriets stora hemliga loger.

I Tyskland stred Adolf Hitler mot samma fiender och deras gemensamma judiska ursprung. Han fortsatte från idén att människors livsinnehåll måste vara regenererad.

Han gav det tyska folket i uppgift att reflektera över dess ursprunglig styrka.

Han väckte denna styrka i ett samhälle vars huvudsakliga styrkor hade redan begravts djupt av subversionens krafter ... i ett folk där alla redan stod mot alla andra ... i en stat vars grundvalar redan hade skakats av en förestående kommunist

revolutionen. Den folkliga styrka som nyligen väckts av honom var så stark att den inte bara slog ner de subversiva krafter i sitt eget folk, snarare kunde det också förinta dem överallt där de hotade Tyskland och Europa från andra länder.

Machine Translated by Google

När general Franco väckte dessa styrkor i Spanjorerna år 1936, för att stoppa den kommunistiska förstörelsen och det röda mordet som plågade landet, var det Adolf Hitlers Kondorlegion som, tillsammans med spanska och italienska allierade, kunde säkra segern. Adolf Hitler väckte inte bara sitt folk till
bli medveten om behovet av en lösning på
många av tidens krav; han ledde den till ett insikt om livets eviga krav. Han väckte återigen i sitt folk drömmen och längtan att sträva ut över tid och rum; han väckte viljan att ge form åt denna livsåskådning inuti tid och rum. Han visste hur nära människan är
bunden till sin klan, och hur säkerheten ligger exakt
här för att kunna bygga en bro in i framtiden. Han visste att detta erkännande av det stora blodsmirakelet-
relation och ärftlighet leder till insikt i den gudomliga lag som bestämmer livet och som är det högsta uttrycket av varje mänskligt samhälle.

Genom detta erkännande har Adolf Hitlers kallelse vuxit långt bortom ett rent tyskt uppdrag; han är långt
mer än bara beskyddaren av europeiska länder i allmänt förnuft. Han är den store upptäckaren och arkitekten bakom det europeiska folket, och inte minst av alla de människor vars nära blodsband han själv hade med sitt eget folk att göra så ofta starkt stressad.

Machine Translated by Google

Så hans uppdrag gäller även för Danmark.

utvecklingen i Danmark skiljer sig inte det minsta från
den i andra europeiska länder, och om Danmark
tillhör de länder som under första världskriget
Krig genererade pengar, så var även efterkrigstiden här,
fått sin prägel av arbetslöshet, ekonomiska kriser, med
deras konkurser och tvångsauktioner, socialt behov,
växande brottslighet och självmord, och en sjunkande födelsetal.

Även i detta land försökte man dämma upp detta
utveckling. Man försökte ändra lagarna i den
bilda nya politiska partier, vars mål och vägar dock har glömts
bort; man försökte bryta det gamla
fester; men männen som åtog sig detta dog i fattigdom
och glömd.

Man skapade rörelser och förberedde massiva
statsomvandlingar, utan att emellertid kunna
eliminera de förnekande och förstörande krafterna, och utan
att kunna förhindra att samma förödelse inträffade
Danmark som hade planerats för de europeiska folken,
om Adolf Hitler inte hade slagit ner dessa styrkor.

Om Danmark emellertid återigen skulle uppleva en nationell
uppvaknande, så ska det inte tillskrivas enbart den
yttre försvar - som Adolf Hitler har skapat åt oss,
också mot förstörelsens krafter - snarare mot denna stora
uppdrag att även visa vårt folk vägen till samlingen
av dess ursprungliga värden.

Machine Translated by Google

Han är också för vår tid den enda tänkbara kraften som kan forma en Odingestalt i Danmark ur Ymers döda kropp, så att båda, ande och vilja, kan finna ett gemensamt uttryck i en tillgänglig figur. Han har inte bara visat oss danskar den vägen tillbaka till den sublinära livsåskådningen från den heroiska eran, utan han har snarare lett vår ungdom till en
ny kamp mot världsfienden i det kriget
teatern där vi en gång fick vår nationalsymbol, Dannebrog, av himlens mäktiga krafter. Han väckte också tron i oss att vackra konstverk och arkitektur återigen kan uppstå liknande dem som fortfarande vittnar om vårt folks strävan över rymden

och till dess dröm genom tiderna - i kontrast till de där livet-förnekande och döda monstruositeter producerade i vår tomma tid.

Bara genom denna stora livsansträngning kan vi danskar återigen nå det där raka, glädjefyllda och aktiva livet här på jorden
som Grundtvig sjunger, och åter vandra i våra ädla fäders rättrådiga steg, åter leva med samma värde i slott och hydda, och åter se med ögon som var
skapad för att blicka mot himlen, vaken för allt vackert
och fantastiskt här nere, och ändå intimt med
djup längtan och fylld av evighetens prakt.

Machine Translated by Google

Den store norske poeten Henrik Ibsen skrev till sin vännen, den schleswig-holsteinske författaren Strodtmann, om Skandinaviens inre gränser med det nyuppkomna Tyska riket:

"Jag ser den skandinaviska mänskligheten endast som en mellanstadiet mot en förening av hela, stora Germansk stam."

"Om jag trodde att vi trots allt skulle stå stilla med en det isolerade skandinaviska samhället, då skulle jag aldrig mer satte min penna till bläck för att främja detta."

Machine Translated by Google

Säsongsskifte, ödets vändning

Lågan brinner till låga, tills den slocknar,
Eld får liv som ett eldfrö -
Även människan för gnistan vidare.
Folklig låga slocknar aldrig.
- Från *Eddan*

I miljontals år har vår planet varit i kretslopp kring solen, kring allt livs moder på vår jord.

Men bara genom att se, söka och den nordiska människans förståelsefulla ande gjorde den ädla, eviga solsystemets ordning kommer in i medvetandet hos humanitet.

Under sommar- och vintersolstånden kände de igen den skoningslösa lagen om "dö och bli", och bekräftade den med trotsigt accepterande.

Söndagar var deras festdagar, men solståndet var heligt för dem. dem. Under sommarsolståndets nätter antändes de eldar på höjderna som ett tecken på livsvilja och kreativitet- vilja motsätta sig nattens och förnekelsens krafter.

För dem vintersolståndet - med det ständigt återkommande ljus - var en symbol för det kämpande livets evighet.

Machine Translated by Google

Så de ordnade sina liv inom ramen för gudomlig ordning. I denna tro bar de soltecknet, den hakkorset, som deras heliga symbol.

Med denna tro och under detta tecken, den indo-germanska människor trädde in i historiens ljus för 5 000 år sedan.

Vart de än tog sig på sina långa resor, kaos retirerade inför ordningen, landet blomstrade och fruktbarhet och skörd välsignade deras väg.

Huruvida de trängde in i de avlägsna stäpperna norra Ryssland som fackelbärare av mänsklig ordning eller bildade stater i Asien, oavsett om de sjöng mest vackra sånger för ljuset som ariska perser, eller som Hellenisterna tände den olympiska elden, oavsett om de firade den oövervinnelige mannens festival i den romerska senaten och härifrån skapa ett världsomfattande imperium; där deras eldar brann, det var en ödesvändning från mörk natt till klar dag.

"Även människan för vidare gnistan. Folkflagan aldrig går ut."

Ungdomar fortsatte den urgamla seden att solståndseld längs deras väg, generation efter generation, som bärare av helig ordning och av kulturens ljus.

Det germanska folket skriver sig in i historien.

Machine Translated by Google

Kimbrer och germaner, vandaler och schwaber, och
många andra germanska stammar inleder en ny, lysande era under
tiden för förvärvet av nytt land.

I en kamp på långt över tusen år,
Den byggande germanska människan kämpar mot oordning och mot
de förstörande krafterna i Europa.

Hans infödda bondestyrka skapar ur träsk och urskog Europas fälts
rikedom. Från
den kreativa germanska människans andliga styrka springer fram
framför allt den europeiska kulturens höjdpunkt. Men endast den
germanska krigarväldets heroiska storhet *försvarar* Europas
livsgemenskap i de avgörande striderna mot
de ständigt angripande nomadiska folkmassorna i Nära och
Centralasien.

Lojal mot denna ödesdigra tradition, *den* nordisk-germanska
mänskligheten starkaste och mest enade fältstyrka,
Reich, leder idag den skoningslösa kampen för tillvaron för
Europas liv.

Under Duces starka ledning täcker Italien
kontinentens södra flank i envis strid: för
idag har mörkrets krafter återigen stått upp mot
bärare av mänskligheten kulturvilja.

Slagen av blindhet, den anglosaxiska plutokratin av
dess dans runt den gyllene kalven förråder dess ära
eget germanska blod.

Machine Translated by Google

Korrumperade av den judiska bolsjevismens gift, massorna av miljoner sovjeter utkämpar en bitter kamp för en värld revolution, för de underlägsnas uppror.

Med naturens lagars stränghet, kraften i ljuset kallas till avgörandet mot den eviga fasan natt.

Dag eller natt -
Liv eller död -

Med flammande lågor bekräftade våra förfäder makten av ljus och liv.

Och flamma också, borde våra lågor, deras ättlingar.

Machine Translated by Google

Sommarsolståndet 1941!

Aldrig tidigare i historien har en så massiv militär styrka samlad vid solståndet för den ödesdigra striden som den klara natten den 21/22 juni 1941.

Heligt allvar grep tag i alla som insåg vad det var handlade om: existens eller icke-existens av ariskt blod och därmed av den europeiska kulturen själv. Från Norra ishavet till Svarta havet, tyskarnas och dess allierades kolonner arméer slog in i fiendens massor. Det fruktansvärda bild av den dödliga fara som hotade folket av Europa blev synligt:

Enorma fientliga massor i otaliga sovjetiska arméer, med en gigantisk vapenarsenal, var redo för kasta sig in i Europas hjärtan, när slagen från Tyska väpnade styrkor anföll dem.

Efter de första segerrika slagen vid Bialystok och Minsk, i Salla, Smolensk och i Ukraina utkämpades, chockerande kunskap var tydlig att världen aldrig hade förut sett något sådant.

Vad som hade samlats mot riket och Europa var en enorm grupp blodtörstiga och underlägsna - men envisa - varelser.

Machine Translated by Google

Om hunnerna och Djingis Khans ryttare vore mänsklighetens gissel som svepte över Europa, sedan i *denna* kamp Europas heroiska ungdom tittade in i den lömska blicken från en *systematiskt brutaliserad och djurisk monstruositet.*

Ryssland, du goda och vackra land, i sådana händer!

Fyra gånger i historien gjordes försöket att integrera detta stora land i den europeiska sfären kultur.

De första kulturbärarna var de indo-germanska människor. Deras kreativa arbete vittnas än idag av deras nordiska byggnader (stenhögar), och de finns kvar i sina gravhögar som ett evigt monument.

Men deras styrka var inte tillräcklig för att lugna ner sig vilda folkmassor i det enorma rymden.

Tusentals år senare, under det andra århundradet f.Kr., nya nya budbärare för europeisk moral och kultur trängde in i området mellan Dieper och Dnjestr.

De var germanska folk från folkfamiljen Goterna.

Återigen de germanska jordägarna och krigarna erövrade det vidsträckta landets okultur. I en ansträngning av många århundraden utökade de det stora imperiet av Goterna från Östersjön till Svartahavsstränderna

Machine Translated by Google

Kaspiska havet, med sina vitt spridda, oberoende bosättningscentra.

Landet verkade ha vunnits åt européerna livsgemenskap.

Under denna period inträffade dock rasblandningen i den romerska världsväldet hade redan antagit hotfulla former.

Och återigen, det germanska folket var inte numerärt tillräckligt stark - och inte tillräckligt medveten om möjligheter av deras kombinerade styrka - till samtidigt avancera mot Rom och täcka deras östra flanken mot Asiens folkmassor.

Så detta gotiska imperium föll offer för angreppet av Hunnerna på 300-talet.

Natt och djup tystnad föll återigen över detta vidsträckta land.

Århundraden gick.

Men då drev den nordiska eldsjälen nya stammar till betydande skapelse.

Redan före slutet av den stora, germanska tiden förvärv av nytt land, omkring 860, vikingar från norr penetrerade in i det oförlösta landet och skapade en Vikingastat.

Nowgorod och Kiev blev huvudstäder i detta imperium och ekonomiska centra av största betydelse. åkrarna bar återigen frukt, jordbruk och handel blomstrade.

Machine Translated by Google

De rika länderna i öst och Nära Asien, och
europeiska länder kompletterade sig själva genom intensiv handel i
detta naturliga livsrum.

Emellertid bryggde en ny storm av förstörelse upp i
det avlägsna gråa i Asiens vida stäpper:

Djingis Khan utökade sitt mäktiga mongoliska imperium
från Stilla havet till Schlesien. År 1224 var Kiev
erövrade. Och när hans arméer marscherade mot
söder och väster, ljuset från denna lovande skapelse av
Vikings släcktes.

Resterna av dess blod absorberades in i
Slavisk befolkning. Århundraden långa sov landet återigen i
kulturlöshetens skymning.

Omkring 1700 den ryske adelsmannen och senare tsaren,
Peter den store gjorde ett försök att styra Ryssland på europeiskt vis.
Men med tanke på det numerära alltför
den lilla kreativa kraften hos tyskarna från Östersjön och
även från Sverige var det naturligtvis i längden omöjligt att ge detta
jätteland ett fast ledarskap
ange.

Försöket varade i två århundraden. Men detta tillstånd
förblev en död fasad. Bakom den dolde sig
formlösheten hos dussintals etniska grupper, som hade blandats ihop i
en färgstark blandning under folkmusikens gång
vandringar från Asien mot Europa.

Machine Translated by Google

Denna folkblandning, drabbad av vildheten i stäppraser, var genom sin historia sliten mellan kultur och kulturlöshet, mellan disciplin och odisciplin, och mellan ödmjuk fromhet och gudlöshet. Det var det lämpliga mordvapnet för den eviga Jude mot Europas arisk-nordiska mänsklighet.

Som ett resultat av det ryska styrets blodsoffer skikt i världskriget, vägen för undermänsklighet och Judarna var öppna, och så kunde bolsjevismen segra i 1917.

Det återstående nordiska blodet slaktades, och början på europeisk kultur eliminerad.

Många miljoner människor föll offer för denna judiska-bolsjevik [1] berusning.

Vad som sedan hände i Ryssland kan bara illustreras med ett djurexempel:

Våra husdjur dök upp - mer eller mindre många generationer sedan - från vilda djur med hjälp av avelsåtgärder.

Om man låter dem bli vilda igen i flera generationer, eller sätter dem i dåliga händer, kommer de att i sina vildheten blir ännu mer splittrad och märklig än de var i sin naturliga vildhet.

[1] ett kort oläsligt ord finns mellan ”bolsjevik” och ”berusning” i Karl Hammer-texten.

Machine Translated by Google

Enligt denna princip, under judiskt ledarskap, piskades det ryska folket avsiktligt in i flockarnas vildhet.

Detta föreställdes av den djävulska demonen judendomen, en en mäktig flock av miljoner vilda asiater *borde* riva isär Europas folk.

Endast i en själlös värld, berövad nordisk-germansk folk, trodde Judeen att det var möjligt att uppnå detta mörka världsherravälde.

Vi har exempel på senare tid från våldtagna gränsstaterna Litauen, Lettland och Estland.

Från och med juni 1940 utplånade Sovjetunionen inte bara hela det ariska härskande skiktet och mördade tiotals tusentals i processen, men i Litauen och Vita Ryssland började det också, *direkt vid gränsen till Tyskland Riket,* för att bosätta kirgiziska, kalmucker, tartarer och medlemmar av andra nomadiska stammar.

Europa var tänkt att bli nomadiserat, och dess Det rika kulturlandskapet skulle, efter ett plundringsangrepp, förvandlas till en vildmark utan människor.

Mer ödesdigert än någonsin tidigare stod Europa emot före *den gamla uppgiften* att bekämpa styrkorna av förstörelse.

Precis som Europas folk under den stora historiska tidigare beslut stod fast, under ledning av

Machine Translated by Google

Germanska män, fast beslutna att försvara sig mot
gemensam fiende, så marschera in även dessa dagar, det bästa
en del av Europas ungdom på Rikets sida mot
en seger och en ödets vändning.

Aldrig tidigare i historien har det germanska folket
hade en sådan stor ledare som vi idag har, den goda
lyckan att ha.

Målet med denna kamp är emellertid det slutgiltiga
övervinnandet av den eviga faran från öster.

Vad det indo-germanska folket, goterna och vikingarna
inte kunde uppnå på lång sikt, det måste nu
förts till ett beslut och säkrats för all tid.

För mer än tusen år sedan skapade vikingarna
deras ordnade imperium i området runt Nowgorod och
Kiev, heroiskt och på egen hand.

I samma område kämpar idag - med samma mod
och inom ramen för de tyska väpnade styrkorna - en
Germansk indelning som bär namnet Viking med
stolthet, för en europeisk ödesvändning.

Machine Translated by Google

Ärkebiskopen av Canterbury, primaten av Church of England, sade i december 1936:

"Jag varnar för faran med gudlöshet. Det är bara alltför välkänt att i Sovjetunionen en stor mänsklig samhället uppslukas av en aggressiv gudlöshet och genom de antikristna lärorna av klasskrig. Man måste vara uppmärksam för att förhindra denna anda från att även tränga in i det engelska folket."

I slutet av juli 1941:

"Jag sörjer offret och är djupt rörd av det ryska folkets fantastiska mod och styrka, som håller civilisationens fana högt i kampen mot fasismen. Jag är övertygad om er slutliga seger."

Machine Translated by Google

En germansk älskarinna

från Gislasagan

Nu blev Aud Vesteinstochter hustru i Buehl och intog gården tillsammans med Asgerd. Sextio huvud av boskap stod i stallet. Det dröjde inte länge innan folket märkte att hon, av alla isländska kvinnor, säkerligen var den första när det gällde omsorg och förmåga. Från hennes beteende kunde man känna igen hennes skicklighet och hennes flit och hennes erfarenhet i många avseenden.

Men det visades också att hon aldrig blev arrogant. Framför alla andra kvinnor var hon rättvis och vänlig mot sina underordnade, och hon var också generös.

Gisli Thorbjörnson log ofta omedvetet när han såg Aud vid hennes arbete; han blev varm och glad med tanken att hon hade blivit hans hustru. Hans äktenskap med henne var ett lugnt, varmt liv tillsammans, en ömsesidig omtanke och skapar för att stärka klanen.

Utåt sett märkte man inte mycket av detta djupa band: ty Gisli och Aud var båda sparsamma och reserverade i sina känsloyttringar, alldeles som de hade lärt sig av sina förfäder enligt genuint germanskt manér.

”Att lägga händerna i knät innebär att lägga dem på fel ställe!”, sa Aud ofta när hon skrattade åt sina unga pigor. Och de unga pigorna rodnade om Aud

Machine Translated by Google

fångade dem i drömmar, och sedan arbetade de med dubbel entusiasm. Först den ena eller den andra förmodligen muttrade, men muttret upphörde snart.

Hur skulle man kunna låta bli att arbeta, när hustrun själv föregå med gott exempel.

Aud uppstod långt före gryningen för att förbereda ostmassa och baka bröd.

Det fanns många medboende i Buehl; alla ville att bli full.

Och hur väl visste Aud Vesteinstochter hur man förbered mat!

Den lilla kökspigan Hrefna hjälpte henne villigt.

Andra sysslor kom efter det tidiga arbetet.

När männen dök upp i salen fanns det redan ångande gröt på bordet och doften av nybakat bröd fyllt med stort utrymme.

Aud uppmanade dem att hjälpa till. Skämt flög fram och tillbaka.

Ja, det rådde en god anda av ömsesidig glädje på Bühl!

Man tog sig an det dagliga arbetet med glädje, och varje glädjefylld Det påbörjade arbetet fortskrider väl.

Utomhusarbetet delades mellan lantarbetarna, men hemma vakade Aud och Asgerd över sysslorna av städerskorna, skrubbandet och städandet, brödbakandet och tillagning av mjöd och mat.

Machine Translated by Google

På sommaren plockades bären och trädgårdsväxterna ta hand om - på vintern spann och vävde kvinnorna.

Vackra, färgglada kläder dök upp under Auds skickliga händer. Förvånade såg de andra hur hon drog guldtråd efter guldtråd genom det röda sidenet på en festklädsel. Ibland riktade hon sina ord mot pigorna och låt dem berätta för henne om sitt hemland, om föräldrar och syskon.

De kom bra överens, pigorna och deras älskarinna. Ofta talade Hrefna och Thorgard och Vigdis om hur annorlunda var det en Brühl sedan Aud Vesteinstochter förvaltade och administrerade där som hustru.

Machine Translated by Google

"Styrka förväntar jag mig av mannen; han upprätthåller lagens värdighet. Men endast av nåd härskar kvinnan."

- Friedrich Schiller

Machine Translated by Google

Barn och äktenskap

av Friedrich Nietzsche

Du är ung och önskar dig barn och äktenskap.

Men jag säger dig: är du en man som skulle åtrå en barn?

Är du en segrare och självövervinnare,

Sinnenas mästare, dina dygders härskare?

Så frågar jag dig.

Eller talar djuret och lusten från begäret?

Eller ensamhet? Eller missnöje med dig själv?

Jag vill att din seger och din frihet önskar ett barn.

Du borde bygga ett levande monument över din seger och din befrielse.

Du borde bygga bortom dig själv. Men först, för mig du måste själv vara byggd, kvadraturerad till kropp och själ.

Du bör fortplanta dig inte bara framåt, utan uppåt!

Må äktenskapets trädgård hjälpa dig mot det.

Machine Translated by Google

[TITEL TILLAGD AV REDAKTÖREN]

Tyskt tänkande

av Kurt Eggers

Tyskt tänkande uppför inte orealistiska teorier och hoppas på mirakel, snarare värderar det mannen enligt hans betydelse för samhället.

Den mäter individens liv mot hela folket.

Den mäter nuet med framtidens mått presentera.

Så blir individens värde litet inför samhällets storhet.

Så blir personlighetens värde stort i med tanke på dess exemplariska inverkan på samhället.

Machine Translated by Google

En fars begäran

Ett SS-kontor mottog följande brev från far till en svårt skadad holländsk SS-man:

"Middelburg, 24 september 1941"

"Jag bekräftar härmed mottagandet av – och tackar för – ert brev från den 15:e denna månad. Jag kan meddela er att jag har fått brev från min son där han informerade mig om att hans vänstra öga har skadats så mycket att han inte kan längre se med det."

"Han är emellertid glad och munter. Om och om igen läser jag i hans brev att priset han har betalat för sin Führer, är inte för högt uppsatt. Men jag noterar i hans brev *en* rädsla och *en* begäran: rädslan för att bli förklarad olämplig för plikt. Hans önskan är att fortsätta kämpa för Europas regeneration."

"Min son Hans har bara *en* önskan: att inte bli utskriven, utan att fortsätta att göra sin plikt någonstans som *soldat."*

"Vår önskan skulle vara att ha Hans här på permission i en kort tid. Sättet som vår Hans är utklippt på, det värsta som finns det som kunde hända honom vore att bli utskriven som olämplig för tjänst. Därför ber jag dig att göra allt för att förhindra det."

Machine Translated by Google

Från en kårs dagordning

av den befälhavande generalen

Efter ett av de hårda striderna på nordöstra fronten av Jelnja, *Foerster* -gruppen av motorcykeln 1./SS bataljon - som hade till uppdrag att bevaka kompaniets vänster flank - konstaterades enligt följande:

Gruppledaren, SS-Unterscharführer *Foerster,* med hans hand på detonationsringen till den sista handgranaten, skott i huvudet.

Förste gevärsskytten, SS-Rottenführer *Kialber,* med kulsprutan fortfarande vid axeln och en patron i pipa, skjuten i huvudet.

Andre gevärsman, SS-Sturmmann *Buschner,* och tredje gevärsmannen, SS-Schutze *Schyma,* döda i sina skyttegravar.

Solobudbäraren, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* knäböjande död vid sin maskin med handen på ratten, fallande i det ögonblick då han var skulle ta det sista meddelandet.

Föraren, SS-Sturmmann *Schwenk,* död i sin rävhål.

Av fienden såg man bara döda - liggande i en halv cirkel runt gruppens position - inom handgranat räckvidd.

Machine Translated by Google

Ett exempel på konceptet "försvar"! I vördnad vi står inför sådan hjältemod!

Jag har föreslagit att dessa namn publiceras på den tyska arméns hederssida.

Machine Translated by Google

Neutralitet och germansk ansträngning

"...och detta säger jag tydligt - jag vill veta och höra ingenting av neutralitet… om jag kommer till en gräns, måste du förklara dig kall eller varm, ty Gud kämpar emot djävulen här. Om du vill att jag ska hålla mig till Gud, kom då till mig. Men om du föredrar att hålla fast vid djävulen, då måste verkligen kämpa mot mig. Tertium non dabitur, Det finns inget tredje alternativ, det är säkert. Vilken sorts sak Är det – neutralitet? Jag förstår det inte."

- Gustav II. Adolf, kung av Sverige, till Georg Wilhelm i Brandenburg, år 1630.

Under dessa veckor och månader avgörs Europas öde för all framtid. Germanska volontärer med sund instinkt från de germanska länderna på vår kontinent.
har beslutat att kämpa på Rikets sida. Bortom att hela folk modigt har samlats för kampen för Europa, även de som inte är direkt blodssläkt med det tyska folket, men som är nära

bundna till den som grannar eller genom en gemensam historia.

Å andra sidan fanns och finns det stater vars positionen var inte klar från början. De ringde och ringde själva är "neutrala".

Machine Translated by Google

Med tiden blev det tydligt att även
färglösa attityder hos dessa andra var inte helt så
neutral som det först verkade; för när det blev allvarligt,
beslutade delvis *för* England och judarna, alltså *emot*
Europa och dess nya ordning. De styrande plutokratiska skikten
av dessa "neutrala" personer tänkte aldrig riktigt på
förbli neutrala. De hade redan, långt innan
krigsutbrottet, ge upp sin nationella suveränitet
genom att de först ställde sina territorier till förfogande för
Rikets fienders andliga framryckning; dvs. de överlämnade sina
nyhetstjänster, press och radio, och tolererade allierade
spionorganisationer på sina
"neutral" mark.

Ära, stolthet och självständighet - vad gjorde dessa saker
elakt mot dem om bara deras fulla tallrikar lämnades intakta!
Hur stolta kan å andra sidan dessa män och
kvinnor vara som, trots alla förföljelser,
bekräftade redan då idéerna i den nya
årtusendet i dessa länder!

Men det som deras ideologiska motståndare där kallade
neutralitet, var i bästa fall självbedrägeri. Vanligtvis dock,
det var försöket att listigt lura riket och
sina egna. Ingen av deras tråddragare trodde på en
långsiktig framgång för denna illusoriska politik. Långt innan
de samlade mod inför ”det svåra beslutet” - ”för

Machine Translated by Google

deras folks skull" - att lämna landet, deras flygplan stod tankade och redo. Denna ynkliga flygning var bara den logiska slutsatsen av hela deras arbete, precis som den tyska militärens ockupation av de länder de hade
vilseledda. Så deras övergivna folk i deras nöd var tvungna att
ta det första steget för att förstå sin situation. Det innebar att de var tvungna att inse att de, med hjälp av sina
plutokrater, de hade helt enkelt dragits in i kriget
planer för Storbritannien som bönder. De var tvungna att vidareutveckla erkänna att England endast respekterade deras självständighet och lämnade brödet i sina korgar så länge de fortfarande var användbara som bönder. Detta erkännande måste
har varit bittra. Lika bittra som de alltid är när man måste
erkänna ett grundläggande fel som man hade försökt att
bygga upp hela sin existens.

Breda kretsar i de ockuperade "neutrala" områdena är fortfarande inte ens delvis beredd att förstå situationen.
Varför och vad är anledningen till detta fruktlösa tillstånd av envis gnällighet? För att våra fiender – i *ett* avseende – *verkligen* kunde "neutralisera" dessa människor. Nämligen, de
tog bort deras vision för deras historiska, germanska
ursprung, för sin egen värdighet, för den politiska verkligheten och ett genuint europeiskt maktförhållande. Genom att de
fick hjälp under senare år av de judiska emigranterna
från Tyskland. I union med dem kunde de

Machine Translated by Google

uppnå en fullständig förlamning av det politiska tänkandet i de små demokratierna av germanskt ursprung: varje fördomsfri, oberoende utveckling av politiska åsikten där släcktes ner till det minsta rester. Den i sig sunda begäret efter ägodelar, den sunda instinkten för förvärv och välstånd, var inte längre avsedd bara för att uppehålla livet, utan de upphöjdes till själva livets innehåll och syfte.

Så var heder och stolthet tvungna att hämmas. i dessa länder, som var stolta över innehavet av "frihet och mänskliga rättigheter", tog sig friheten att tänka och agera annorlunda än systemet, än "samhället" eller än massorna, bojkottades och ekonomiskt ruinerad. Så uppstod handelsmannens ande och kvävde varje minne av det heroiska ursprunget till Germanska folk såväl som viljan till tydliga beslut. En levde bara för dagen och stack huvudet i sanden. Följaktligen trodde man inte ens det minsta att beslut en dag, och faktiskt inom en snar framtid, skulle fattas krävde vilket man inte kunde *prata bort* eller *köpa sig ur* med pengar.

Att denna anda av slapphet och vanära inte att fullständigt infektera folket bevisas av de modiga män och kvinnor som redan mycket tidigt erbjöd sina ägodelar och deras blod för segern av en

Machine Translated by Google

Nationalsocialismen i deras länder. Inte minst var dessa bondekretsar, därav människor som inte lever som endagsinsekter, utan snarare är vana vid att titta över flera generationer, vare sig det gäller växter, vare sig det gäller avel av djur, eller vare sig med dem själva från ärftlig gård till ärftlig gård. Dessa nationalsocialister talade inte bara om att neutraliteten hade aldrig egentligen existerade i dessa länder, och att dessa länder hade varit bunden till Storbritannien. Nej, dessa nationella Socialisterna gick längre: deras länders rumsliga band, den djupare insikten i de historiska kopplingarna och det genuina europeiska maktförhållandet ledde dem till följande erkännande: Neutralitet finns i det ögonblicket moraliskt omöjligt när ett blodsslägt folk kämpar för sitt eget och sina bröders liv. Enligt detta erkännande tusentals frivilliga från dessa germanska länder som gränsade till riket strömmade sedan till fronten. Deras blod, som flödar för den gemensamma kampen, kommer en dag oupplösligt att binda de germanska staterna samman igen.

Vi, tyskar och ”neutrala”, måste emellertid reflektera och försök att föreställa dig följande: Hur skulle det stå med äran och uppskattningen för dessa "neutrala" människor om dessa hade *inte* frivilliga kommit från deras led?! Dessa volontärer har genom sina insatser och som första

Machine Translated by Google

öppnade portarna till sina länder för att ge inträde till ett nytt, stort öde. Genom sin tydliga ställning för Riket som kontinentens livgivande centrum har de befriat sitt folk från ett århundraden långt tillstånd av

isolering och feminisering. Dessa volontärer har tagit

bry sig om att deras lands historia i framtiden kommer att vara mer än en historia om materiellt njutning av livet. Hela det "neutrala" folket kommer en dag - om de

erkänna detta krig som den avgörande vändpunkten i *deras* livshistoria också - erkänner öppet att deras unga söners hjältemod och uppoffringskänsla var den största gärningen i deras historia på århundraden.

Machine Translated by Google

Till den första

Från det första talet av den dåvarande befälhavaren för I./SS Nordland till de första danska volontärerna från bataljonen den 25 juni 1940:

Ni danska nationalsocialister ser det bland er själva och i Tyskland samma blod. Blod, ras är starkare än språk och etnicitet.

Språk och etnicitet ska leva vidare, fritt och obegränsade, i ett nytt germanskt lett Europa, men de borde aldrig mer splittra germanska män eller ens göra dem till fiender.

Detta är början på en ny, stor era.

Du har förstått detta.

Du vill kämpa mot dödsfienderna av hakkorset, mot judendomen i hela världen och de många makter som vilseleddes av den.

Du är den första av representanterna för Northern Germania, som - till ert folks ära - grundade vägen till Tyskland, mästaren i kampen.

Du har stoltheten och äran att tjäna och kämpa i sin vakt under den största mannen genom tiderna, under Adolf Hitler!

Machine Translated by Google

En dag kommer barn och barnbarn att säga om dig:
”De tillhörde de inledningsvis mycket få som hade insett
vad denna världskamp utkämpades för, och
som inte förrådde germanska bröder med en
feg neutralitet.”

Machine Translated by Google

Germansk längtan

I varje genuin, germansk man den gamle vikingen
längtan lever fortfarande idag; sökandet efter det stora
livets äventyr, kampen för kampens skull.
Denna äventyrslust driver den germanska mannen till
styra sitt livs skepp in i farliga höjder
existens för att där utmana det så kallade ödet till en
duell. I kampen mot ödet bevisar hjärtat hur
stark är den, och krigarens själ som har gett sig av
att kämpa mot hur mycket det är av nordiskt blod.

Ens eget hjärta, att hitta sin egen själ är därför
slutgiltigt syfte med denna germanska längtan. Det som vi
ta hem från resan in i det stora
äventyr är vad vi fortfarande idag kallar i vårt språk -
uppleva!

En som aldrig har gett sig ut i det stora kriget
jorden kommer därför aldrig att komma i besittning av det
erfarenhet som gör en smartare, mer mogen,
och starkare. Det är därför den nordiska människan föraktar
"Mannen bakom spisen" varför klamrar sig fast vid en kvinnas kjol
och som aldrig kan ”återvända från fjärran”.

Genuin äventyrslust ska inte förväxlas
med begär efter byte. Den sanne krigaren gör det inte

Machine Translated by Google

vanhelga hans hjärta för bytes skull: till segraren faller naturligtvis den besegrades ägodelar!

I vår nordiska ras heroiska sånger hyllas inga män som exempel på modiga levnadsfärdiga personer uppskattning på grundval av sina ägodelar, snarare just de som, utan bekymmer, riskerade hoppet in i det okända, som tog upp striden och som kunde väga deras hjärta.

Den hållning med vilken de gav det avgörande svärdet slag - eller om de mötte en överlägsen fiende - fick det, ensamma var värd intresse.

Storheten i ett manshjärta bevisades i trots, i upprorisk "Trots detta" mot miljön. Och den som kunde sätta sin viljas prägel på miljön, även om det var i döden, var en "hjälte". Detta ideal möjliggjorde Beethoven, vid en tidpunkt då dövhet (den värsta ödet för en musiker!) drabbade honom mer och mer, att tala de upproriska och stolta orden: Jag vill nå in i ödets käftar!

Mannen som slår tillbaka, som vågar göra uppror mot en tillstånd som försöker böja eller bryta honom, är herre, inte skapelse, av hans öde.

Den germanska längtan efter prövningar har gett upphov till den kreativa äventyrslusten, ur vilken vikingarna

Machine Translated by Google

företog sina – inte destruktiva, utan raka motsatsen, kulturbringande och statsskapande – krigsexpeditioner.

I kampen om kunskapen den germanska forskare och upptäckare, konstnärer och akademiker har skapade sina magnifika verk, utan vilka det idag inte skulle finnas någon kultur, inget samhällsliv, inget civilisation.

Mannen i Norden drivs till handling för att bevisa sin existens, för att utveckla sina styrkor. I detta i vilken mening vinner han sin "evighet". Ty så står det skrivet i Eddan , ”eviga endast är de berömda gärningarna av död”! Utan rättegång finns det ingen möjlighet till en gärning som bevisar värde. Utan farliga ansträngningar, ingen bekräftelse av äktheten i den lockande längtan!

Den som blir ett exempel för sina kamrater genom en bekräftande gärning, lever i deras minne, förblir oförglömd, äger rykte för sin gärning och är därav ”evig”. Den germanska längtan kulminerar i kravet på en ”evighet” i denna värld, som är bunden till rasens öde. Den nordiska människan kan bara kämpa för sin ras, och i denna ras kämpa, älska, dö och vara evig. Varje äventyr, varje krigsberedskap, varje risk har betydelse om den tjänar utvecklingen av rasens styrka, och därmed i slutändan strävar efter

Machine Translated by Google

syftet att bli fruktbar. Det är det positiva
betydelsen av den kreativa, germanska rastlösheten.

Det finns också den instinktiva, destruktiva rastlösheten hos nomaderna, en längtan efter äventyr som inte äger någon kreativa styrkor: vi hittar sådana bytesdjursjägare bland de Orientaler, främst bland judarna. Vi föraktar dem
på grund av vår ras stolta självmedvetenhet,
som svingar svärdet för att utföra uppgifter.

Detta krig har gett oss germanska män stora
kreativa uppgifter. Framför oss ligger Europa, som måste vara befriad från sin splittring, från sin "magiska sömn" - in i som den har sänkts av ockulta, internationella makter - om det ska bli ett nytt hemland för oss.

Vi skrattar av avsky åt missförståndet av
människor som fastnat i gårdagen, som inte kan
förstå innebörden av denna kamp, och vem
kanske vill se oss som "galningar".

Vi vet att vi är starka i vår tro, att vi är av
den kommande tiden, att imorgon och dagen efter kommer tillhör oss, att framtiden är vår. Vi vill inte ha någon nåd, snarare rättvisa! Det är därför vi har blivit soldater
av Führern, som åtar sig Europas nya ordning från
de ungas rättighetssynpunkt.

Bland våra förfäder ansågs det redan vara en
äran att få kämpa under en heroisk ledare. Vi

Machine Translated by Google

är lyckliga, inte bara över att få leva i en tid som kännetecknas av det största heroiska upproret av Germanska män, utan att vara Führerns soldater som har gett svärdet åt germansk längtan.

Det som igår fortfarande var en dröm, har idag blivit verkligheten. Om vi igår fortfarande längtade efter prövning och passionerad gärning, så har Führern idag gett oss historisk prövningens timme. Vi vet att det kommande Europa kommer att vara lika stark så länge som den germanska maktviljan, väckt av Führern, förblir vid liv och vaken.

Och det är upp till oss att gång på gång orsaka vår längtan, vår längtan efter äventyr, vår beredskap och vår bekräftelse att flöda in i kampen för livet-vår ras höger.

Machine Translated by Google

Den enklare vägen

Det fanns en enhet SS-män i en liten stad i Schleswig-Holstein. Dessa män hade härdats av många slagsmål. Deras fruar och barn levde medvetet i enlighet med orderns lagar, som hade givits dem av Reichsführer-SS. En dag kom en ung man vid namn Kretzschmer till dem och ombads att ta värvning i enheten. Men vem som helst som önskar för att ta värvning i SS måste först kontrolleras för att se om hans personligheten är lämplig för beställningens krav. Kretzschmer medgav att ett rättsfall pågick mot honom. Men han var fast övertygad om frikännande. Därefter sköt SS-enhetschef Brodersen upp begäran till domstolens beslut.

Efter några veckor rapporterade Kretzschmer igen. presenterade domstolens beslut – ett klart friande. Vid samtidigt, dock, SS-mannen Petersen, som bodde i samma område som Kretzschmer, dök upp framför enheten ledaren och sade: ”Enhetsledare, vi måste avvisa den här mannen; i i mina ögon är han en fegis.” Denna anklagelse var allvarlig och enhetsledaren Brodersen vände sig plötsligt mot Petersen och sade skarpt: ”Hans ära har återigen blivit fastställt har domstolen beslutat och frikänt honom.

Machine Translated by Google

Hur vill du rättfärdiga din stränga dom?”
Petersen såg att enhetschefen, som var välkänd
för hans särskilt rättfärdiga natur, var arg över sin
invändning. Men hans hållning var fast och hans blick var fri
som han svarade: ”Enligt statens lagar har Kretzschmer frikänts;
men enligt
SS:s oskrivna lag, måste jag finna honom skyldig.”

Sedan rapporterade Petersen vad han hade fått reda på
Kretzschmer bara några timmar tidigare:

"Du vet att för några månader sedan var detta farliga
kollegan Josef Mamzak flyttade till Neumünster - av vilka
man var aldrig klar om han tillhörde de röda eller
till reaktionärerna. Även om vi är här en halv dag
resa bort från Neumünster, vi har alla
ändå hört talas om attacken av denna Mamzak mot
Gertrud Jensen. Enligt domstolens bevis,
Kretzschmer befann sig inte 50 meter från platsen för händelsen.
brottet. Det är därför åklagaren antog att
Kretzschmer hade deltagit i attacken. Under tiden,
Kretzschmer kunde bevisa sin oskuld i detta avseende,
och det är därför domstolen frikände honom. För staten och
allmänheten, det var slutet på saken, men
Inte för oss SS-män! För, som en hygglig karl, Kretzschmer
måste ha hjälpt flickan. Det gjorde han inte. Därför,
han är en fegis.”

Machine Translated by Google

Enhetsledaren Brodersens styre var, lugnt och under alla omständigheter, att först höra den anklagade innan man dömer. Därför kallade han nu in Kretzschmer. Han var tvungen att erkänna att han hade druckit med den råe Mamzak och berättar avskyvärda historier om kvinnor. Efter att ha lämnat han separerade omedelbart från honom. Faktum är att han senare hörde flickan skriker, men eftersom Mamzak var känd som en våldsam man med kniv, han kände sig inte jämlik honom. Därför hade han gått sin egen väg.

Enhetschefen förblev utåt sett lugn. Hans svar var cool och avfärdande: ”Kretzschmer, ödet satte dig i inför ett beslut i den timmen: att vandra den svåra vägen utan oro för faran för dig själv och att stå av flickan, eller att välja den enklare vägen för att skydda din egna ben. Nyligen vid Riksledningskonferensen berättade Reichsführern återigen för oss att SS-mannen måste välj alltid den svårare vägen. Du kunde inte gör det, därför avvisar vi dig.”

Machine Translated by Google

Man syndar inte bara mot lojalitet och heder när
man, genom passivitet, tillåter sig själv eller någon annans ära
SS att skadas, framför allt om man inte gör det
respekterar andras heder eller hånar sådant som är
helig för andra, eller står inte, manligt och anständigt,
upp för de frånvarande, de svaga och de försvarslösa.

- Vår riksführer, 1935

Machine Translated by Google

Många saker

av Reichsführer SS

Mycket kan förlåtas i den här världen, lär vi SS-mannen, men en sak kan aldrig förlåtas: illojalitet. Den som bryter lojaliteten, utesluter sig själv från vårt samhälle.

Det är så, eftersom lojalitet är en funktion av hjärtat, inte av förnuftet. Förnuftet kan fela, och detta är ibland skadligt, men det är aldrig bortom reparation. Hjärtat, å andra sidan, måste alltid slå samma rytm, och när den stannar, dör en människa på samma sätt som ett folk dör – när den bryter lojaliteten.

Vi talar här om lojalitet av alla slag: lojalitet mot Führern och därmed mot tyskarna och

Germanska folk, och mot deras visdom och deras vägar; lojalitet mot blodet, alltså mot våra förfäder, farbröder och mot vår klan eller etnicitet; lojalitet mot våra kamrater; och slutligen lojalitet mot de oföränderliga lagarna för gott uppehälle – för renlighet och ridderlighet.

En man syndar mot lojalitet och heder inte bara när han passivt tillåter att sin egen eller Schutstaffels heder äventyras, utan framför allt när han underlåter att respektera andras heder, när han hånar sådant som andra håller heligt, eller när han omanligt och oanständigt underlåter att försvara de svaga, de hjälplösa och de som inte är närvarande för att försvara sig.

Machine Translated by Google

Det tredubbla sigillet

av Dorothea Hollatz

På grund av den stora arbetsmängden hade man försummat att förbereda den unga hustrun för hennes makes ankomst, som hade förts in på sjukhus, svårt sårad, under fälttåget mot England, eller för att tillräckligt förklara arten av hans sår för henne. När sjuksköterskan öppnade dörren till rummet, vilket han delade med två andra sårade män, stod hustrun hjälplösa bland sängarna, ty alla tre männen hade bandagerat huvuden och hon kunde inte se deras ansikten. Sjuksköterskan hjälpte henne genom att gestikulera mot fönstret och peka på namnskyltarna vid huvudändan av varje säng, där man kunde läsa vem som låg gömd bakom mumifieringen. Och så hustrun var tvungen att tro, på grund av namnet ort, att den orörliga gestalten framför henne var hennes make, som hon hade rest två nätter för att besöka. Hon böjde sig över honom, kallade honom mjukt och lade sin hand på hans högra sida. handen. Det var en rörelse, en slutare gick genom kropp, men han förblev tyst. Han tog sin andra hand under täcket. Båda var oskadda. Sjuksköterskan sköt en pall till sängen åt hustrun och bad henne att inte att stanna kvar i rummet i mer än tio minuter.

Machine Translated by Google

Medan hustrun höll sin mans båda händer och vågade inte ställa några frågor, eftersom hon fruktade att hon inte skulle få något svar, och kanske dessutom för att hon var tvungen att erkänna sin livskamrat och far till henne barn endast genom hans händer, inte genom hans ögon, mun eller tal, uppstod en fruktansvärd rädsla i hennes hjärta att han skulle tas ifrån henne för alltid och kanske inte redan var allt där. Hon ville fråga den andra mannen, på andra sidan av rummet, vad som hade hänt hennes man, men detta den andre mannen såväl som den tredje låg alla orörliga med förbandade huvuden, och ingenting indikerade om de, under sina tunga bandage, kunde höra eller tala. Så hon satt en stund och visste inte vad jag skulle göra.

Den sårade maken, som kände behovet och hans frus hjälplöshet, höjde handen och knackade med sin ring tre gånger på glasskivan i hans natt bordet, vilket som det omedelbart visade sig var detsamma som en begäran, något i stil med: ”Hjälp mig, kamrat, du vet att jag inte kan tala än.”

Hur som helst följdes de tre knackningarna av en mänsklig, även om den är svår att förstå, röst från mittemot väggen, och ur de vita omslagen framträdde en röst, kort och disciplinerad som om den utförde en befallning: "Ska informera dig om att vi alla blev skjutna i

Machine Translated by Google

ansikte.” Och knappt hörbart mumlade det efteråt: ”Nu
vi är inte snygga längre.”

Samtidigt, som ett ackompanjemang av dessa ödesdigra ord,
kände hennes mans hand sig uppför hans
hustruns arm, över hennes axel mot hennes huvud, och
drog ner hennes ansikte mot hans hand. Och så, omgiven av
den betrodda och skyddande handflatan, lugnade sig hennes hjärta
igen, och hon började tala.

Hon pratade slumpmässigt om det små, obetydliga
händelser i vardagen; hon hade inte planerat att tala om något
av dessa saker, förutom kanske nyheten att den lilla mådde bra.
Hon talade om äppelträdet i
framträdgården, vädret utomhus, hans hälsa
liten kanariefågel hemma och om bindningen på den senaste
Goethe-utgåvan. Att en liten dotter hade fötts till en vän och att
rosorna blommade i
park. Hon pratade utan uppehåll, mjukt, nästan som en sång,
och visste inte ens om han hörde det. Hur som helst verkade
trycket av hans hand på hennes avslöja att han
absorberade hennes ord.

När hon såg att tiden var ute, kände hon
tvingad att nu äntligen berätta det väsentliga för honom, att göra
honom förstå det viktiga, och hon viskade till honom att hon nu
verkligen älskade honom, att han inte borde
oroa dig för såren eller ärren, att ett riktigt ärr är

Machine Translated by Google

passande för en kunglig man och sådant. Hon var verkligen tvungen att göra ett försök att säga detta mjukt och nästan likgiltigt, men Hon visste hur mycket det behagade honom. Och när hans hand återigen kände efter hennes närvaro, som ett tack eller en hälsning, Hon placerade sina läppar i den öppna handflatan och kysste den tre gånger gånger, snabbt och som i ett spel, så att han inte skulle uppfatta hennes chock. Den andra handen upplevde detsamma, och sedan satte hon båda händerna ihop och reste sig upp.

***

När hon gick lämnade hon efter sig en annan man, som återigen blickade mot framtiden med hopp och glädje. Hustruns uppförande gav mannens offer dess slutgiltig och stor betydelse. Ur den växte hans styrka och helande. Hans hustrus lojalitet hade gett honom tillbaka mod att leva.

Machine Translated by Google

Människans bästa kamrat är (kvinnans) kamrat.

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

En krigshistoria om våra mödrars stora kärlek

Hennes pojke

av EK

Det var vår när hon fick nyheten att hennes pojke var bland de saknade i strid.

Kastanjeträdet under köksfönstret gjorde det inte visste någonting om lidande och död. Det blomstrade glatt trots moderns tårar. Grannkvinnan försökte trösta så ofta och så mycket som möjligt.

"Att saknas är inte på något sätt så illa som att falla, fru." Schroeder. Bara se: En dag kommer din Willi. hem med sin glada vissling! Det har hänt ofta. förra veckan av fru Wendlowski: hennes Max, som också var saknad, hade bara blivit skadad i benet och förd fånge tills våra modiga pojkar befriade honom igen…”

Den åldrande kvinnan nickade.

"Han lovade mig, min Willi. Han skulle komma tillbaka, han sade. Om inte vid påsk, så vid pingst, och om saker fortfarande är inte tysta då, då säkerligen när kastanjerna hösten, från vilken han alltid högg skepp åt dina barn. Kommer ni ihåg, fru Richter?…”

”Ja…” viskade grannen, och sedan flydde hon från den stela lugnet hos den gråhåriga lilla kvinnan.

Tre månader senare väntade fru Schroeder fortfarande för sin pojke. Hon trodde inte att han kunde vara död.

Machine Translated by Google

Tidigare gick hon bara till tågstationen på söndagar och satte sig på bänken framför plattformen i eftermiddagstimmarna för att vänta på något som skulle återigen bringa glädje i hennes ensamma liv.

Willi skulle ändå komma hit någon dag och han skulle vara väldigt glad över att bli hämtad. Kanske skulle han ha varit sjuk länge eller skadad.

Idag bar den förvirrade kvinnan sin söndagsklänning i mitt i veckan. Idag var det hennes pojkes födelsedag. Det fanns en vas med blommor i hans rum, hans lilla bord och böcker hade städats upp och rent linne lagts på säng.

Synd att bänken på tågstationen redan var upptagen idag. Moder Schroeder gick fram och tillbaka och upphetsat framför perrongen. Just då kom ett tåg anlände från väst. Hon stirrade på floden av resenärer som kom genom grinden. Om han skulle komma hem idag, på sin 25:e e födelsedag, hennes Willi, sedan allting skulle vara bra. All ensamhet, all längtan, all väntan och orolig för sitt enda barn...

Någon stötte till den lilla, uttjatade kvinnan. Tung bagaget skramlade och började glida, en käpp träffade marken hårt, och en röst ropade: ”Stabil unge man, fall inte!”

Men mamma Schroeder hade redan gripit tag och höll hårt. En fältgrå soldat stod bredvid henne, hans rock

Machine Translated by Google

skrynklig, hans mössa bleknad, ovanför de uttjatade axlarna
ryggsäcken högt packad, en blond mopp och barns ögon, blå, klara,
sökande, armen bandagerad och mödosamt
släpar ett ben.

”Willi!” stammade mamma Schroeder ostadigt.

Förvånad lyfte han huvudet. Ett generat leende.
dök upp i hans magra ansikte. ”Hur vet du mitt namn?”

Hon höll fortfarande hans arm. Rösten var konstig.
Men huvudet, det älskade huvudet med de lysande ögonen, kära
himmel, ögonen var verkligen hennes pojkes.

"Ska jag... ska jag hjälpa dig att bära något?"

Nu skrattade han verkligen. ”Om du vill, lilla mamma,
värmen gör en svag, när man har varit i en
sjukhus under lång tid. Men du möter mig, lilla
mamma, även om jag heter Willi.”

Hon svarade inte alls. Hon gick bredvid honom och
bar byltet av grått tyg. Han gjorde bara
långsamma framsteg och hon var ofta tvungen att försörja honom.

"Det är fint att bli upplyft så här. Tack, lilla mamma."
Om du bara kunde vara så snäll och berätta vilket tåg jag
borde ta till Karlshorst. Jag vet inte hur jag ska hitta
här. En kusin till mig, linjer i Karlshorst. Var borde
ett svep, om man inte längre har ett hem, men har permission, kanske
för alltid… för min hand… se på den, lilla mamma!”

Machine Translated by Google

”Lilla mamma” var vad hon hörde. Hennes fingrar gled framåt.
över den stela handleden, smekande, försiktigt. ”Kom, kom
pojke. Bara längs gatan här och så är vi där.”

Han tittade upp, tvivlande. ”Vi är redan framme vid
Karlshorst?”

"Nej, min pojke, det är där hemmet är!"

"Hem?"

Han upprepade det ofattbara ordet. Vad var det som skulle hända?
på med den säregna kvinnan? Kanske var hon inte det
helt rätt i huvudet? Men sättet hon pratade på och
tittade på honom, ingen hade någonsin sett honom på det sättet
hela sitt fattiga, föräldralösa liv.

"Men jag är egentligen någon annan..."

”Kom igen, mannen!” bara insisterade hon, och hennes tårar rann.
efter lång tids domningar för första gången i lugn och ro,
försonande flod. ”Min Willi är försvunnen, och idag är det hans
födelsedag. Jag har lagt rent linne på hans säng och bakat en
körsbärstårta. Och, ja… ja, jag tänkte, jag ville… kom, min pojke, du
har ingen mor och jag ingen son. Det går bra
tillsammans."

Så följde den unge, främmande, hemlösa soldaten med.
Han gick som en segrare trots det halta benet.

Moder Schroeder hade något att ta hand om och
kärlek, och det är det allra nödvändigaste för en kvinna.

Machine Translated by Google

Publiceringsår

1942

Machine Translated by Google

Houston Steward Chamberlain

Houston Steward Chamberlain föddes i september 9, 1855 i Southsea vid Portsmouth i England. Hans ungdom tillbringades först i Versailles. Efter växlande vistelser i olika länder, särskilt i Schweiz, bodde han i Tyskland sedan 1885. År 1908 Chamberlain gifte sig med Eva Wagner, Richards yngsta dotter Wagner. År 1909 flyttade han till Bayreuth, där han bodde fram till sin död den 9 januari 1927.

Till utbildning och yrke var Chamberlain en naturvetare. Som sådan skrev han den första grundläggande verk om mänsklighetens roll i utvecklingen av historia. Med detta arbete förvärvade han också en fördomsfri bedömning av den tyska essensen och dess politiska uppdrag i världen. Det faktum att detta var en utomståendes röst, särskilt den från en resonabel engelsman från en av de framstående familjerna på ön, ökade vikten av hans skrifter. Med dem rusade Chamberlain före hans tid, och förblev också missförstådd i Tyskland vid sekelskiftet. Adolf Hitler skrev i 1924 i ”Mein Kampf” att den tyska regeringens officiella kansli likgiltigt ignorerade kännedomen från en viss Houston Steward Chamberlain.

Machine Translated by Google

Det faktum kunde inte skaka Chamberlain mer än Tysklands olycka i världskriget. Ända till sin död förblev han övertygad om det stora uppdraget för Riket. Enligt hans åsikt kunde endast i Riket en verkligt en stor, effektiv motståndare mot världsjudendomen framträder, och därmed påbörjas de återstående folkens frälsning.

Machine Translated by Google

Frihetens land

av Houston Steward Chamberlain

Under världskriget var en av få fria engelsmän,
Houston Steward Chamberlain skrev följande
under titeln *Tysk världsbild:*

Det är av yttersta vikt att en rimlig, helt
Engelsk engelsman med liberal övertygelse, som emellertid hade en
enorm, djupt grundad kunskap - *John*
Stuart Mill - uppgavs runt mitten av 1800-talet e århundrade:

"Endast i Tyskland vet man vilken frihet som finns i
ande är!" Jag ber dig att noggrant notera: "bara i Tyskland!" Det var
en ärlig visman! Han bekräftar vad de bästa tyskarna alla har vetat
och sagt, men vad många av oss – förförda av politisk passion,
vilseledda och mentalt färgblinda
- vet inte, förstår inte och vill inte
erkänn: att Tyskland ensamt på jorden är tillflyktsorten för en
sann frihet… Denna frihet förs till jorden av
vissa män som en egendom i själen. Den kan inte ges bort eller tas
bort.

Människan är fri, hon blir inte fri - om hon inte
synsätt som ett "blivande" fröets utveckling
mot blomning, som kanske bromsas eller undertrycks av

Machine Translated by Google

yttre hinder. Ingen människa kan ge frihet till en annan, men hon kan visa honom vägen dit.

Vår ärade Klopstock ger den korrekta tyska definitionen av begreppet när han säger: ”Den som själv tänker, och sällan härmar, är en fri man.” En ofelbar tecken på detta tyska koncept av inre, sann frihet är ovillkorlig respekt för allas frihet mannen… Goethe säger: ”Jag kan bara glädjas åt den mannen som vet vad som är nyttigt för honom själv och för andra, och vem arbetar för att tygla hans nycker.”

Det är den viktigaste punkten! För om John Stuart Mill säger att bara i Tyskland förstår man vilken frihet av anden är, då kan vi tillägga: att det är för att endast i Tyskland ser man nyckfullhet som motsatsen till frihet, och erkänner nyckfullheten som förstöraren av frihet.

Dessutom är det mycket betydelsefullt att Goethe säger: "verkar" för att tygla hans nycker... De förtjänar att vara kallade fria som fick tendensen att kämpa mot deras egen nyck: för all sann frihet - för individen såväl som av helheten - vilar på den steniga sluttningen av självkontroll och självstyrning. …Tysk frihet kan inte skänkt, ligger den som ett drag i själen och måste vinnas genom inre kamp och inre mognad; det är en gärning, en bestående uthärdande…. det är en levd världsbild. Den differentieringen av denna tyska frihet är iögonfallande,

Machine Translated by Google

var man än kan leta efter jämförelse: *Fransmannen,* till exempel – eftersom han har drivit bort sina hugenotter och dödat sin frankisk-germanska adel – vet inte alls vad begreppet ”frihet” betyder; snarare ser han det helt enkelt som individens gränslöshet, alltså raka motsatsen till sann frihet.

Den som har rest i Frankrike har funnit där, i alla områden, sprider tygellöshet.

Dessutom: den som vill *jämlikhet* – och det är fransmännens dominerande passion – kan inte vilja ha frihet; ty *jämlikhet är det påtvingade styret av den stumma majoritetens utjämnande vilja,* i bannlysning av allt särskiljande, särprägla

varelse.

Mycket mer intressant är dock jämförelsen

med de till stor del blodsrelaterade *engelsmännen,* som fortfarande idag

(1914), mitt i den rådande förvirringen, verkar för de flesta vara det goda exemplet på fria män - och som också ser sig själva som sådana. En fin analys hör till beviset för att engelsmännen står långt efter tyskarna och i verkligheten bara har ett bedrägligt skeende av politiskt uppträdande. frihet. Liksom alla sjöfarande människor – såsom invånarna även av de tyska kustområdena - det genuint formade Engelsmän besitter i hög grad självförtroende; det är ett "stå-på-egna-ben" och självförsörjning. Det går i slutändan tillbaka på den dagliga kampen mot det destruktiva.

Machine Translated by Google

element. Så föds mod, vakenhet och uthållighet. Endast en dåre kan förneka att detta folk har haft, har och kommer att fortsätta att ha fantastiska män - ty de givna omständigheterna kommer ständigt att utveckla dem.

En skotsk poet från 1400-talet[e] århundradet sjöng: ”Frihet är att bli mer prisad än allt guld på jorden.” Så man ser att det ädlaste begreppet frihet kunde har framkommit ur sådana naturliga tendenser. Men historien styrde saker och ting annorlunda. Medan Tyskland upplevde den svåraste prövningsskolan någonsin för ett folk, och hade mer än gott om möjligheter att lära sig att "begränsa nycker", var England, omgivet av skyddande hav, upplevde raka motsatsen: så snart som det blev inre lugn, hela världen stod öppen för plundring och förtryck. Den vägledande principen var från och med då: engelsmännen som ett fritt folk, alla andra folk gudagivet byte – må det vara för idag, må det vara för imorgon. Från och med det ögonblicket var Englands politik i huvudsak plundring. Men vi har sett att – enligt den tyska världsbilden – förutsätter frihet också respekt för andras frihet: redan från detta beaktande visas att ett sådant rövarfolk kan inte riktigt vara fri.

Dess mycket lovordade parlamentariska styre har alltid tjänat en minoritets styre: parlamentet har aldrig tillåtits att leda utrikesfrågor, och det har inte heller en

Machine Translated by Google

avgörande röst när det gäller krigsförklaringar eller fredsavtal; en mycket liten klick av mer eller mindre mörka gentlemän styr idag despotiskt, män som står i nära beroende av pengamakterna och den fullständigt ruttna, kriminella pressen.

Hur ofullständiga saker än må vara i den tyska staten (av 1914), reser sig den berghöga över engelsmännen i med hänsyn till mänsklig respekt, mänsklig värdighet och mänsklig frihet. Från början förstod engelsmannen med frihet avsaknaden av skyldigheter gentemot staten, inget mer. Redan under den stora engelska revolutionens glansdagar var det huvudsakliga verket "högsta styret av folkförsamlingar" (Lilburne, 1643) förklarade att tvångstjänstgöring bör aldrig införas, eftersom det skulle upphäva friheten. Varje moralisk kopplingen mellan individen och helheten saknas alltså. På den grunden uppnår varken individen eller folket sann frihet. Det är också därför engelsmännen gärna låter sina strider utkämpas av utlänningar - i Europa vanligtvis av tyskar, i Asien av indianer; engelsmannen var likgiltig inför allt som så länge han kunde återföra sina omätliga skatter bakom vågornas väggar runt sin ö i säkerhet. Historien om det engelska imperiets expansion är förmodligen den mest omoraliska som är känd i världshistorien. Det mest motbjudande är skyldigheterna till hyckleri, som har

Machine Translated by Google

har blivit upphöjd till en livslag. Ty liksom vågorna skyddar dess guldtackor, så har viljan att plundra denna stat barrikaderade sig bakom ett hav av lögner, tills även De flesta ärliga människor vet inte längre vad sanningen är.

Vad vi upplever i detta krig (1914) med förvåning och chock - lögnernas kampanj mot Tyskland - är bara den sista förgiftade frukten på århundraden av övning. Trots allt vi har hört och hört om Irland, Indien, Afrika, Kina och Egypten – allt är en lögn. När hela statens existens vilar på lögner, där borde friheten – vare sig den gäller individen, vare sig den gäller folket – kommer ifrån? Den enskilda engelsmannen är fortfarande på en hög nivå grad sanningsälskande, ädel, vänlig - men icke desto mindre förpliktigad till lögnen. Han är därför en tjänare berövad allt andens genuina frihet, som alltid måste förbli med den befälhavande linjen i alla offentliga religiösa angelägenheter och stat.

Hur stor är inte den tyska friheten i jämförelse! Som redan ofta nämnts kan man sammanfatta den som *frihet, som att vara sant. Frihet är sanningsenlighet.* Vem som helst verkligen, det betyder helt enligt hans väsen, är helt i harmoni med sin natur är han fri.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Finsk lojalitet

av Yrjoe von Groenhagen

Det är ingen slump att man tillskriver den nordiska människan lojalitet som hans speciella kännetecken. Precis som den enkla, allvarliga naturen, så är även dess män: enkla, tydliga, handlingskraftiga orienterad, genom hårt öde lite hårt och avsiktligt, men ändå samtidigt full av humor, och framför allt: lojal. Solid och ofelbart ödesdiger är lojaliteten till en stor man och till hemlandet.

En personlig erfarenhet bör visa hur djupt traditionen och fädernas anda är rotad i Finska bönder.

Vår klan ägde egendom i ett bördigt, vackert område i södra Finland. År 1888 min farfar, som den siste av oss, begravdes vid den medeltida kyrkan i byn. Hur mycket har hänt mellan den tiden och nutid? Hårda strider för hemlandet, vintern kriget vintern 1939/1940 - och sedan återuppbyggnaden och uppblomstringen av ett nytt land som blir självständigt. Så kom det sig att jag knappt längre kunde minnas min farfars tid och värld.

1942, under militärtjänstgöring, var mitt regemente stationerad inte långt från mina släktträdgårdar

Machine Translated by Google

förfäder. Så en ledig eftermiddag gjorde jag plötsligt
beslutet att åka dit. Två kamrater ville
följa med mig. Kanske var de fortfarande bönder i livet
Vem kände min farfar? Jag tänkte särskilt på
den gamle Saari, som min far hade skrivit till mig om. Hans
klanen hade tjänat i många generationer på våra ägor.
vid ingången till byn såg man en gammal man sitta på
bron, röker en pipa och tittar eftertänksamt ner i
avståndet. Han var redan 80 år gammal, om inte mer,
men han var lika fast som ett träd som hade slagit sina rötter så
djupt ner i marken så att ingen storm kunde slå ner den. Jag gick till
honom och frågade om en bonde vid namn Saari fortfarande var
vid liv, och om ja, var man kunde träffa honom. Hans djupt
ögonen under de vita ögonbrynen kastade en mumlande blick
på mig. Hans ansikte blev hårt inför dessa främlingar, och han
tittade igenom oss alla tre med misstro.
"Vad vill du honom då?"

"Vi vill bara besöka honom och prata med honom."

"Vad sägs om?" morrade den hårda rösten.

"Tja, om du absolut måste veta! Jag heter
Groenhagen och jag vill veta om det fortfarande finns bönder
här som kände min farfar."

Som om en mörk ridå föll från hans ansikte, log han, ja
strålade av glädje.
"Kära Gud", orden föll snabbt ur hans mun. "Jag, jag

Machine Translated by Google

är Saari - och du - du är från Grönhagen! Att jag
borde fortfarande uppleva något sådant! Vi trodde att du
hade alla dött, eftersom ingen av er kom hit. Hur
glad kommer min fru att bli! Kom, kom!” Han tog oss hem,
nästan hoppade av glädje. Hans fru brast också ut i gråt
av glädje: ju längre hon tittade på mig, desto mer riklig
de flödade.

Vi var tvungna att sätta oss ner och prata med den gamle mannen medan
hustrun dukade fram platserna i "herrarnas rum". Till min
överraskning, jag såg bara tre platser dukade vid bordet - för min
kamrater och jag själv.

"Och du? Ska inte du också äta?"

"Åh nej. Vi ska bara titta och roa oss medan
så länge det smakar gott för dig.”

Vi väntade inte på att bli tillfrågade igen, utan vi åt med
god aptit. De gamla satt bredvid varandra,
gungade fram och tillbaka och tittade glatt på oss.

Nyheten om vår ankomst spred sig som en löpeld
byn, tack vare den gamla kvinnan. Det tog inte lång tid
innan ett gott dussin gamla bönder kom, som lämnade
kände min farfar. De gamla böndernas hårda händer
sträckte sig mot mig med ett välkomnande, och klara glädjetårar
rann nerför ansiktena på de ärliga, varmhjärtade gamla
människor. Var och en hade med sig något minnesmärke från
minnet av mina förfäder - också omsorgsfullt bevarat

Machine Translated by Google

fotografier och bilder från tidningar och
tidskrifter, där de med stolthet såg en av "sina"
Grönhagens.

De gamla satt runt omkring mig. Trots mina önskemål, jag
kunde inte övertala dem att ta plats samtidigt
bordet. Enligt gammal sedvänja erbjöd de mig mat och
dryck, det bästa de hade. Måltiden var som en fest.
Allt var tillgängligt för mig, eftersom samma blod
flödade i mig som i mannen de hade älskat och
respekterade i sin ungdom.

"Och nu, unge man, ska vi gå till din grav"
farfar."

Framför mig låg inte graven tillhörande en bortglömd man.
Granitstenen var lika slät som ny och blank
blommor växte runt den. Jag kunde inte dölja hur rörd jag var
var.

”Men, Saari, vem har tagit hand om graven?”

Den gamle mannen tittade på mig, och någon såg att han gjorde det
förstår inte frågan. ”Vem bryr sig om det? Vi, mina
min fru och jag, naturligtvis. Min fru tvättar och polerar
sten varje vår, och varje söndag tar vi med oss ny
blommor.”

Min farfar dog år 1888. Sedan
början av århundradet hade ingen i familjen

Machine Translated by Google

kunnat ta hand om graven. Trettio år hade gått, jag skämdes.

Borde jag tacka honom? Saari skulle inte ha förstått. det. Hans gärning verkade så självklar för honom att den var meningslöst att diskutera det. Jag räckte helt enkelt min hand i tystnad till den gamle mannen, till honom och till hans fru, och lovade att återvända.

Några år senare gick den lojale tjänaren hem till det där stor armé. Bredvid min farfars grav står en enkel sten med inskriptionen:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

Europas tillstånd under nästa århundrade kommer återigen att föda de manliga dygderna: eftersom man kommer att leva i ständig fara. Den 'universella militära plikten' är redan idag det säregna motgiftet mot kvinnodomen hos demokratiska idéer: som växer fram ur kampen för nationer.

- Friedrich Nietzsche

Machine Translated by Google

Finland 1918/1919

Högt uppe längst nordost om den då mindre Europa, det lilla folket av finnar, som dittills var under det ryska oket, gjorde uppror 1917 efter bolsjevismens utbrott i Ryssland.

Den bekräftade därmed tydligt Europa och blev dess mest betydelsefulla nordöstra bastionen mot Asien.

År 1918 var den redan vunna friheten, särskilt på den finska sydvästra kusten, hotad av mäktiga Bolsjevikiska invasioner.

Under denna period led det tyska folket av en internationell-judisk hungerblockad, kämpade mycket hårda strider i västra, östra och södra Europa som såväl som i Nära östern och Afrika.

Tyskland kunde inte modigt se på det finska folket bekräftar Europa, återigen levereras till förnyad slaveri.

Tyskland kunde inte tillåta bolsjevikerna, redan tillbakavisade från sydöstra Östersjön, för att nu få en håll fast vid norra Östersjön.

Dessutom, ett framryck av Sovjetunionen i norra Finland skulle ha skapat en förbindelse med England via norra Sverige och norra Norge - för framtida tider och

Machine Translated by Google

andra politiska omständigheter - in i sfären av
möjlig.

Vad det betyder har ingående lärts ut av
Waffen-SS-män stationerade i norr.

I trots av alla knep i den samtida tyska
Marxistiska partiet och regeringskontoren, Högsta domstolen
Tyska armékommandot beslutade att hjälpa Finland.
General Ludendorff sammanfattade orsakerna till detta - för
Europas framtid så avgörande - beslut med följande
ord: ”Jag har fattat alla mina beslut med huvudet;
beslutet att hjälpa Finland har jag fattat med mitt huvud
och med mitt hjärta!

Machine Translated by Google

Riddarna av det tyska huset

De tyska riddarna vann inte bara landet längs nedre loppet av floden Wisÿa, inklusive Ostpreussen; de lade också till de baltiska provinserna i nordost, Pommern och den nya provinsen i väster till deras ägodelar.

Dessa riddare säkrade initialt sitt territorium militärt. Men männen som visste hur man svingar svärdet var också skickliga administratörer och framför allt experter på jordbruk. De visste att plogen måste följa svärd om deras statsterritorium skulle vinnas och bevaras för Tyskland.

Att Ostpreussen kunde förbli tyskt genom århundraden även under de svåraste förhållanden, att det framför allt under det diktatoriska Versaillesfördraget gav inte upp något av sin etnicitet, kan tackas för de koloniserande aktiviteterna hos de bönder som etablerade sina gårdar under beskydd av Tyska riddarna.

170 år efter den första öppnandet av tyska östkusten provinser, ordens mark inrymde redan 750 000 människor. Det var, mätt mot transporterna

Machine Translated by Google

och ekonomiska förutsättningar på den tiden, en oöverträffad prestation.

Under grundandet och utvecklingen av det nya byar, använde sig orden av företagsamma män som ledde bönderna, tillsammans med sina familjer, från Reich territorium.

För sina ansträngningar fick dessa män stora markbidrag såväl som befattningen som byordförande, som var ärvts av sina ättlingar.

Ofta fick de också så kallade nyttiga privilegier, såsom licensen att sälja rusdrycker eller byns kvarn.

Bönderna fick gårdar som tillhörde två flamländska "hufen", vilket betyder 30 till 35 hektar. En by normalt bestod av tio bosättningar. Var och en av dem hade en ägare; de var ärftliga enligt tysk lag.

I början var gårdarna skattefria. Deras ägare var inte skyldiga att betala pengar eller naturliga produkter till ordningen. Bönderna var skyldiga att utföra militärtjänst i milisen och var tvungna att bidra till byggandet och underhåll av befästningar. Ansvaret för punktlig leverans efter utgången av av de fria åren, för utförandet av offentliga tjänster, och för professionella förberedelser och vård av åkrar, vilade hos byns borgmästare.

Machine Translated by Google

Så enkla som reglerna för de administrativa förhållandena i grunden var, så exempellösa var de hinder som den tyska bonden där uppe – utan dagens hjälpmedel, långt ifrån

moderlandet och på egen hand - var tvungen att övervinna. Han var inte bara tvungen att röja skogar, torka ut träskmarker och avsura ängar, utan också utöver det bli herre över osäkerheten i det främmande landet, och över misstron och
dess invånares fientlighet.

Om den ekonomiska och folkliga konsolideringen ändå av detta område fortskred så snabbt, och om som mest fem byar grundades och ockuperades av bönder på tio
dagar, då är det ett bevis på den företagsamma andan hos bönderna i alla tyska stammar samt till den organisatoriska och militära prestationen av Tyska riddarorden.

Machine Translated by Google

Slaget om Annaberg
21 maj 1921

Övre Schlesien

Hotad på två sidor av pålar och tjecker, Schlesien sträckte sig långt österut efter världskriget.

Det är ett rent tyskt land; dess åkrar ger rikligt med avkastning producerar, dess zink- och kolgruvor tillhör Europas största.

Ett Schlesien i tyska händer skulle hämma Polen attacker mot Öst- och Västpreussen samt attacker mot Sachsen av de då allierade-kontrollerade tjeckerna.

Denna tyska kil var redan genom sin position av avgörande betydelse för försvaret av en linje som löper från Stettin till Berlin, Leipzig och München.

Naturligtvis var polackerna och tjeckerna medvetna om detta. Schlesiens strategiska betydelse.

Och så, vid tiden för Tysklands största utmattning efter världskriget – och under beskydd av Allierade trupper stationerade där - delar av Schlesien slets sönder bort av tjeckerna och polackerna redan innan folk- folkomröstning. Även den preussiska provinsen Posen – i kraft av av dess position och kraftig utvidgning av en befästning av Tysk kil i den slaviska översvämningen - stals från Riket och ges till Polen utan folkomröstning.

Machine Translated by Google

Fienderna var besvikna över resultatet av folkomröstningen i gränsområdena i östra Övre Schlesien. Trots den värsta terrorn före folkomröstningen, den i särklass Den största delen av befolkningen valde Tyskland.

De unga och gamla soldaterna, som hade återvänt från världskriget, började just etablera ett nytt liv grunden som bönder, i fabrikerna eller i universiteten.

Mitt i detta fridfulla arbete kom nyheten att den polske ledaren Korfanty – för tredje gången, men den här gången med stöd av sin regering och den polska armén - hade företagit en attack mot - fortfarande Tysk-Schlesien. Hans avsikt var att erövra hela Schlesien för Polen, som då - utan någon militär skydd - verkade vara hjälplösa mot polacker lust till rån.

Det hade varit tillfället för en s.k. Tyska riksregeringen att kalla till vapen. Men de röda och reaktionära härskare i Berlin klickade med klackarna i framför den franske ambassadörens rynkade panna. Utan handling lät de till en början saker och ting ha sin gång.

”Övre Schlesien, ja, hela Schlesien är i fara!” ropade som ett rop genom de tyska länderna, trots tystnaden av den rödreaktionära pressen.

Många av oss hade ännu inte sett detta storslagna land.

Machine Translated by Google

Den ekonomiska och strategiska betydelsen av denna tyska arm som sträckte sig mot öster, var emellertid redan instinktivt klart för oss. Landets stora rikedomar och dess ekonomiska roll var å andra sidan mindre avgörande för oss unga soldater.

Det var en hedersfråga.

Så strömmade in volontärer från alla delar av Tyskland, särskilt från Bayern, Hamburg och Schlesien.

Samtidigt ökade dock trycket från de allierade på regeringen i Berlin hade ökat så mycket att den försökte förhindra bildandet av frivilliga enheter.

Endast med de största svårigheterna och användningen av varje tricket var enheterna och individerna som kunde nå omtvistat område.

Deras utrustning var extremt bristfällig. Framför allt, tunga infanterivapen och artilleri var nästan helt saknar. Gamla, erfarna soldater från andra världskriget hade unga, knappt utbildade volontärer bredvid sig,

Men alla var besatta av en och samma vilja – långt mer än bara försvaret, att förgöra fienden som hade redan trängt så djupt in i tysk mark.

Mot de alltför räddas strikta instruktioner Berlinsystemregeringen, frivilligbataljonerna marscherade till sina uppställningsplatser under natten 20 maj till 21 maj.

Machine Translated by Google

Annaberg intogs i hårda strider. Från den
män såg långt in i landet, i söder mot Cosel på
floden Oder och i öster mot den vidsträckta övre delen av
Schlesiska industriområden.

Den dominerande höjden var i tyska händer, den gamla
ett landmärke i hela Schlesien!

Effekten på polackerna var förkrossande. Perioden av
Polska räder mot rikets territorium upphörde.

Över hela Tyskland - vilket de föregående åren hade
upplevde försämring efter försämring - men den första ljuva
solstrålen sken genom mörkret
täcke av moln.

Machine Translated by Google

Germanskt livstestamente

Varje krig är en åderlåtelse av det bästa blodet. Många vapensegern var samtidigt ett förödande nederlag av livsstyrkan och ett folks blod.

I detta avseende den tyvärr nödvändiga döden av bästa män, hur beklagligt det än må vara, är inte det värsta del.

Mycket värre är frånvaron av de barn som inte uppfostrats under kriget av de överlevande och efter kriget av död.

Den största gåvan till änkan efter den fallne är alltid barnet till mannen hon älskade.

Vi vill aldrig glömma att svärdets seger och blodet som utgjutits av våra soldater skulle inte ha en syfte, om barnets seger och koloniseringen av det nya landet följde inte efter.

Från Reichsführer SS:s order

den 28 oktober 1939 för hela SS och polisen

Machine Translated by Google

Yamato

av Kazuichi Miura

Yamato är namnet på en japansk provins. Eftersom exceptionella japanska soldater har hyllats från detta området har namnet Yamato blivit en symbol för mod och pliktuppfyllelse. Ingenting kan helt enkelt övertagen från ett främmande folk till ens eget folk. Men vi kan lära av det japanska exemplet hur mod och mod som är rotad i religiösa känslor.

Det hände år 1932 vid västerländsk tid att en Japansk major, sårad under striderna för Shanghai, förlorade medvetandet och hade därmed oturen att falla i fiendens händer. Efteråt var han befriades av de framryckande japanska trupperna och togs tillbaka. En dag rapporterade pressen att en major hade tagit sitt liv på just den plats där han hade varit tagen till fånga.

Vad säger den här händelsen oss? Helt enkelt för att han hade hade blivit sårad och medvetslös, officeren hade varit tagen till fånga; var det en skam för en krigare? Varför avslutade han sitt liv istället för att kämpa vidare för sitt fädernesland, och tjänar den med sin kunskap, erfarenhet och mod

Machine Translated by Google

och ande? Endast utifrån Yamato-anden, den japanska människans ande, kan hans beteende förklaras.

I sagorna i västra Japan är traditionen om den starka riddarens ande särskilt levande; grunden
För sagariddarens andliga fostran finns i boken ”Hagakure”, ett verk om riddarens kod, där det står skrivet: ”Om du måste välja mellan två vägar – liv eller död – välj den senare.” Majoren,

som bar denna lära djupt inom sig, gick
dödens väg. Men varför ska man söka efter döden?

I dagens japanska krigares riddarkodex, ”Senjinkum” eller krigslägrets läror, det är skrivet: ”Levande, du bör aldrig bära skammen över fånge; efter döden bör du inte lämna bakom dig det dåliga ryktet av skuld och olycka.” Från gamla dagar betraktades det som en stor skam i Japan att leva vidare i fångenskap; man bör dö först.

I moderna krig - förutom i gamla tider - vissa omständigheter kan vara oundvikliga under vilka man blir tillfångatagen. Man kan säkert anse att man behöver inte nödvändigtvis dö efter att man har gjort sitt tjänstgöring med mycket avancerade moderna vapen - ja, klart sitt bästa - och att man tjänar sitt land mycket bättre genom att förbli vid liv och uppfylla sitt kall - vare sig det är i krig eller fred. En sådan uppfattning har en viss berättiganderätt;

Machine Translated by Google

men den japanske soldaten tänker annorlunda: Om han lever vidare i fångenskapens skam, betyder det att han inte kämpade för att döden, att han fortfarande hade möjlighet att kämpa vidare, och han är fylld av den djupaste ånger att han inte kämpa till döden för Tenno, fädernesland och folk.

"Var det till sjöss, där havsvatten döper min kropp,
vare det på land, där mossa täcker mina ben i bergen,
bara med den store härskaren vill jag strida
utan att tänka på mig själv."

Precis som denna gamla sång, som vi sjunger igen och återigen, ger uttryck för, är det helt otänkbart att soldaten återvänder till livet. Lord Nelson sade vid sin döden: ”Gudskelov, jag har gjort min plikt”; japanen kämpar dock inte bara för pliktens skull, utan i för att offra sitt liv. Erwin Baelz, en av de bästa myndigheter om Japan, rapporterar en av sina egna erfarenheter från perioden för det rysk-japanska kriget: En japansk en bekant besökte honom med sin son, som nästa gång morgonen skulle man anmäla sig till fronten. Efter När den unge mannen hade gått, samtalade Dr. Baelz med sin bekantskap om kriget; den gamle mannen berättade för honom att han hade förlorat sin äldste son fyra år tidigare under Boxerupproret och hade nu skickat sin andre till krig. Han fortsatte med att säga att hans hedrade familjevapen nu skulle

Machine Translated by Google

inte längre någon som kunde bära det vidare, eftersom han inte hade fler söner. Baelz sade tröstande till honom: ”Inte alla som går till fronten är dömda att falla; jag tror att din son kommer att återvända med stor militär heder.” Den gamle fadern skakade på huvudet och svarade: ”Nej, min son ska in i strid för att finna en hjältes död, inte för att ”Återvänd levande.” Erwin Baelz noterade: Det var lugna ord, passande en filosof.

Denna attityd är den verkliga anledningen till att Japan har tidigare förlorat inget krig och i det nuvarande kriget i Stor- Även Östasien har uppnått sådana fantastiska framgångar. Det är inget annat än en resolut handling mot - i det minsta tänkbara ubåtar - attackera och sänka de mäktigaste krigsfartyg i den amerikanska flottan. De japanska flygplanens självförstörelse syftar till att se sig själva som en del av bomblasten och dyka in i fienden, i för att fullgöra sitt kall. Den 12 december e förra året, Det kejserliga högkvarteret rapporterade att nio av tio marinflygplan framgångsrikt hade förstört sig själva.

Denna heroiska anda är det som skyddar det japanska imperiet; denna heroiska anda gjorde det möjligt för den japanska militären redan i åren 1274 och 1281 - med endast 50 000 män emot de vida överlägsna mongolerna, som uppgick till omkring 150 000 man - för att besegra dem ordentligt och slå tillbaka deras fruktansvärt anfall. I det kinesisk-japanska kriget 1894/1895

Machine Translated by Google

och det rysk-japanska kriget 1904/1905, Japans lysande segrar skapades av denna anda. Och även de soldater som idag strider i Stilla havets oändliga vidder på land, i havet och i luften, är alla förberedda
att försvara sitt fädernesland in i det sista och inträda i gudarnas led.

De som kallar sådan andefatalism och ser det som meningslöst bristande respekt för värdefullt mänskligt liv är långt ifrån
att förstå den japanska soldatandan. Djärvheten
De japanska soldaternas vapenhandlingar är manifestationer av denna mäktiga anda, som verkar för rikets fortsättning och ära, för rättvisa och för sann fred.

Det vore också ett oförlåtligt misstag att se
minsta spår av primitiv brutalitet i denna anda.
Den japanska mannens kärlek till blommor är välkänd. Hans estetik tillåter honom dock inte att söka efter blomman.
ensam, snarare värdesätter han den organiska föreningen av löv och grenar; därför skär han aldrig av blomman, utan
lämnar det på kvisten. Den japanska civilisationen har inte bara gett sitt folk en hög offervilja, utan också
känslig medkänsla. Denna medkänsla visar sig i
den japanska soldatens beteende gentemot fienden,
särskilt den erövrade. Här är ett övertygande exempel från medeltiden:
År 1184, under loppet av
ett bittert inbördeskrig, besegrade den storslagne krigaren Kumagai

Machine Translated by Google

en riddare från fiendens läger, Atsumori, och tog, enligt den tidens krigssed, hans huvud. Atsumori var knappt 20 år gammal, och Kumagai – djupt upprörd över hans tidiga död – lade undan svärdet och lämnade riddaren kast och blev präst, för att tillbringa sitt liv som sådan med böner för själens välbefinnande en fallen.

Under föregående världskriget japanska volontärer tjänstgöring i den kanadensiska armén slutade i tjänst på västfronten; bland dem fanns en volontär vid namn Isomura, som under en attack stötte på en sårad tysk. Med gester lät den sårade mannen Isomura visste att han hade en fruktansvärd törst, och utan att tveka Isomura gav honom något att dricka ur sin egen vattenflaska, som fortfarande innehöll en liten mängd värdefullt vatten. Under tiden hade en brittisk soldat dykt upp, som anföll den sårade tysken med sin bajonett. Isomura kastade sig mellan dem och ropade: ”Ser ni inte att mannen är allvarligt skadad?” - ”Vadå då”, svarade Britt, ”sårad eller inte, varje fiende som dödas är vår vinning.” - ”Var är din kristna kärlek?” - ”Jag lämnade den vid ”hemma när jag drog i krig”, svarade britten.

Likaså hörde den japanske volontären Morooka under världskriget en extremt ung motståndare - som han hade attackerat med bajonetten - ropa

Machine Translated by Google

”Mamma!” När han hörde det ordet visste han att han kunde inte rikta sin bajonett mot denna fiende en andra gång, och så gjorde mannen, trots att han var sårad,
bli räddade och senare återvända till hemlandet.

Japanerna anser det visserligen under sin värdighet att bli tillfångatagna, men de har ändå djup medkänsla för de fångar de själva tar. Under det rysk-japanska krigets gång, många ryssar
fångar togs av Japan, och ingen av dem kommer att
tänker tillbaka utan tacksamhet på den generösa behandling de fick i Japan. Sådant beteende mot den sårade fienden har alltid setts som en dygd
i Japan. Från deras historia är det tydligt att koreanerna
De som deltog i den mongoliska invasionen och som föll i japanska händer förtjänade ingen särskild behandling, men de fick ändå ett humant mottagande. Kejsaren av
Kora ansåg det till och med lämpligt att uttrycka sin tacksamhet för sådant behandling i ett brev till den japanska regeringen. Man måste komma ihåg här att den mongoliska invasionen var ett dödligt hot mot Japan och dess folk. I den rysk-japanska
Kriga den första divisionen och den andra japanska armén hade uppgiften att ta hand om de första ryska fångarna. En inspektion beordrades i syfte att bekanta de japanska soldaterna med uniformerna, insignierna och
motståndarens markeringar. Många av de värvade männen från

Machine Translated by Google

ett företag deltog dock inte i
inspektion. Följande beaktande gjordes som
anledning: Det var en skam att bli tagen till fånga som soldat,
och det var outhärdligt att behöva visa sitt ansikte för
fiende som fånge; samurajen förstår
samurajernas känslor och besparar honom denna förödmjukelse.
Det var anledningen till att soldaterna inte deltog i
inspektionen av de ryska fångarna. Fienden
officerare som hade gett order om att döda alla japaner, till och med
fångarna kanske inte förstod detta beteende
de japanska soldaterna.

I en av de pågående krigets terränger i Stora Östasien,
Filippinerna, i början av januari ett antal
Japanska civila massakrerades av amerikanska trupper; i
I Japans historia förekommer inga sådana grymheter.

Japanerna kämpar idag för fosterlandet och för alla
folket i Stora Östasien, de utkämpar ett svårt offer-
en hård kamp där de ställer de hårdaste kraven
för sig själva; ändå har de djup medkänsla
för medmänniskor, och på grund av denna situation, i
stridernas förlopp, många anmärkningsvärda och gripande händelser
kommer att framträda, vilket kommer att gå till historien för
krig och där vittna om Japans anda,
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

Och om vi har lojalitet,
och inget annat i världen,
det räcker, och ingen
står framför oss.

Ingen kan förtala oss,
ingen fiende kan hålla takten,
döden kan inte skörda
med sitt hårda snitt.

I dig och mig och alla,
den växer tidigt och sent,
och mitt i, där vi faller,
där är det sått.

Och om vi har lojalitet,
och inget annat i världen,
det räcker, och ingen
står framför oss.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Snarare till djävulen i helvetet…

av Gerhart Schinke

En höstdag gled ut i den dimmiga vidderna
havet. Det sista ljuset föll från träden, och mörkret började redan sin marsch över landet. Kvällen kom fuktig och kall. På det vidöppna fönstret i hans kungssal stod Ratbod. En eld brann i den öppna spisen

och kastade sitt ljus över den långa gestalten. Allvarliga var dragen i hans kantiga ansikte, vars blick försvann i den glädjelösa kvällens dimmiga grå.

Kungen upprepade i sina tankar lyckan och
lidandet i de sista dagarna. Bördan var tung på hans
axlar. Den ensamma mannen hade dom över sig själv och sina marker och var tvungen att bära tyngden av
olycka ensam genom nätterna.

Slaget vid Wyk-de-Duerstede hade förlorats. Kommande generationer kommer att svamla om det som om alla strider, kommer notera händelsen som varje händelse i krig mellan folk. Men
de kommer aldrig att veta vilka tankar som brann i huvudet
av mannen som såg sin folks blomma dö innan dess
tid! De kommer aldrig att få veta hur det krossade hans hjärta när han svingade sitt blixtrande svärd mot de blondas huvuden
krigare som stred i fiendens led.

Machine Translated by Google

Den frisiske kungen kastade huvudet om och stirrade efter en lång stund in i elden. Hans hand lyftes mot pannan. Ur flammornas hav framträdde gestalter som stod framför hans ögon. Det var verkligen Aldgisls avbild. Den den döde kungen stod som om han levde framför honom. En konversation med honom igång:

"Du ville bryta fientlighet med vänskap när du tillät prästen Willibrord att komma in i landet. Du hoppades att han skulle hålla vad han lovat. budbäraren av den främmande tron främjade bara oroligheter och sådde hat. Han har förstört Frisiska landet. Sedan tog jag till svärdet och kallade till krig mot fienden som hotade landets frihet. Fria borde Frisland var, fri som havets klara vågor, fri som åskan när den dånar över skogarna. Men för stor var den. fiendens antal. Fienden har segrat, hör, du döde, triumferande!”

Desperation talade ur hans ord.

"Stammen blöder! Styrkan avtar mot tiofalt starkare, eftersom herren i Rom ägnar ständigt nya arméer till maktens erövring, fienden tränger in i vårt land för att förstöra friheten för Norr!"

Under en lång stund var det tyst i rummet.

Machine Translated by Google

Den döde kungens bild framträdde tydligare framför
av det smärtande ögat.

"Jag måste bevara landets frihet, rädda livet på
folket från främmande makt. Ja, det borde så och bygga,
så utsäde i bördig jord och skydda åkrarna
från havets översvämningar. Frisiska landet bör förbli,
vallar ska inte sjunka!

"Ja, kung, Frisiska landet ska leva!" Ditt mål var
samma som min. Du försökte försona fienden när
du såg att han kom i övermäktigt antal. Jag trotsigt
erbjöd honom mitt svärd. Är vi inte båda havets söner, groddar av
samma jord? Vem visade hemlandet dess
ursprunglig natur? Willibrord sjunger en sång för dig. Den
präster förbannar mig, för jag gjorde motstånd mot dem när
De kom för att lura mitt folk. Så de upprörde
Frankisk armé in i landet och begrav nu skörden av
blod som flödade genom våra svärd.

”Hör Aldgisl, jag vill följa ditt exempel… om jag kan.”
Biskopen av Sens borde dra in i Frisiska landet. Jag själv
vill ta emot dopet! Ty Frisiska landet måste leva!”

Kungen drog svärdet ur skidan, steg fram
in i ljuset från lågan och höll bladet in i
ljus. Svärdet var fortfarande vasst, men det borde inte vara
upprepade att en liten skara trotsiga krigare motsätter sig en
överlägsen fiendestyrka med vapen. För livets skull, han

Machine Translated by Google

var fast besluten att erbjuda fred. Och den avsky med vilken han föraktade den korsfäste guden sjönk i denna timme av desperation.

***

Det skulle bli en korsets seger när frisernas kung, som hade trotsat de heligas läror
kyrkan så länge, mottog dopet ur handen av
biskopen. Prästernas händer – listiga och beräknande – hade förberett allt mycket väl. Där fanns platsen som biskopen hade valt ut för dopet (ingen bön
huset stod i Frisiska landet, där den heliga handlingen kunde har utförts); en klar morgon föll över landet.
Män och kvinnor hade samlats för att uppleva det skådespel som kyrkan erbjöd. Träkorset, rest
av kyrkans tjänare, stod högt. Willibrord, den
Biskopen av Utrecht kom med sin allierade Wulfram av Sens och ett följe över området. Tyst triumferande gick Roms budbärare till den upphöjda platsen
där kungens dop skulle äga rum. Framför
av alla ögon skulle dopets vatten utgjutas
över kungens huvud, och folket skulle bevittna hur till och med den mest trotsiga kungen accepterade korsets tro.

Machine Translated by Google

Hästarnas gnäggande och hovarnas slag
tillkännagav sin ankomst. Bredvid honom red Grimoald, hans
dotterns make. Krigare med spjut och ord följde efter. När kungen
hoppade ner från sin häst
och gick mot biskoparna, som redan hade intagit sina positioner längs
sidorna av det resta korset, glänste hela norrs stolthet i hans ögon. En

Den obrutne krigaren ville böja sitt huvud. Oflexibel var
hans blick mot männen och kvinnorna, som stod tysta
i en cirkel när han närmade sig korset.

Wulfram, biskopen av Sens, började nu tala
högt så att det hörs långt borta:

"In nomine patris et filii et spiritus sancti! Se, det är en
stor tid som närmar sig genom Guds representanter på jorden. Kungar
och mäktiga herrar börjar höra frälsningens budskap!"

Med omvandlarens entusiasm ropade han ut
ord:

"Män och kvinnor av Frislands land, som er kung idag
tar emot frälsaren och blir kristen genom
dopet, så skall också ni kasta er vid fötterna
av den allsmäktige Guden, som sände sin son till jorden för att
rensa ut din skuld också och för att rädda dig från skuld och
fördömelse!"

Machine Translated by Google

Ingen av dem som stod där förstod ordens betydelse. Prästerna stod i sina hårskjortor bakom den talande biskopen med en ödmjuk blick mot marken. Beväpnade frankiska soldater stod vakt till höger och till vänster. Korset tornade sig högt som en fruktansvärd hot.

Ratbods blick vandrade mot biskopen, lade sig på den färgglada klänningen, reste sig sedan och mötte den oklara blicken från delegat från Rom, återvände igen och bekräftade att honom på nytt hur olik en kung är från en präst. Bakom den höga pannan dök tanken upp: En oöverstiglig barriär skiljer Germaniens kungar åt från prästerna i Rom.

Biskopen blandade in latinska meningar i doptalet. Ceremonins ord flög som förvirrade nattfåglar över marken och fann ingenstans lyssnarnas hjärtan. Så deras effekt förlorades liksom rök från rökelse. Ceremonins klimax tycktes vara förbi. Ratbods blick samlade säkert och bestämt gruppen av hans folk, som saknade vördnad precis som han själv.

Prästen skildrade de döptas helighet och målade helvetets plåga för de fördömda som inte ville höra överstepräst ens ord i Rom. Nu Wulfram av Sens vände sig till Ratbod själv:

Machine Translated by Google

"Ta då, Kung, dopets vatten, så att du, befriad från alla synder, en dag kan träda in i himlen med skaror av troende, att sitta på den allvetandes högra sida Gud från evighet till evighet, medan alla dessa går till helvetet, som dör odöpta."

Sedan avbröt Ratbods röst den talande biskopen.

Han frågade på sina förfäders språk: "Du har

sagt, präst, att jag ska komma till himlen om jag låta mig döpas? Säg mig nu, präst, var är mina föräldrar, som är döda och aldrig har funnits döpte?!"

Skräck spred sig genom prästernas led, eftersom den heliga handlingen hade varit så oväntad avbröts. Biskopen, helt i entusiasm av konverteringen, kastade ut orden:

"Alla av dem är med djävulen i helvetet, eftersom de dog som hedningar!"

Sedan sparkade Ratbod lerpannan med det heliga vattnet så att den föll till marken och sprack i bitar. Och han kastade sina fria ord i prästens ansikte:

"Då vill jag säga dig, präst, att jag hellre skulle gå till mina föräldrar och djävulen i helvetet än med er präster himmel!"

Machine Translated by Google

Publiceringsår

1944

Machine Translated by Google

Europeiska fronten

Ju hårdare detta krig drabbar de europeiska folken, desto större de energier som det väcker hos dessa människor och sätter i rörelse. Föråldrade regeringsidéer försvinner under inverkan av detta krig som om de aldrig existerat. Versaillesfördragets artificiella blandning av stater är krossad, och under lidande och tårar föds en ny era.
Vi själva är bara en våg i floden som sätter Europas folk i rörelse. Idéerna om ras och socialism skakar Europas folk och driver dem till nya former av statsliv. Under

inverkan av bolsjevikernas expansionsdriv och fiendens slughet i bombattackerna, folket i
Europa dras oemotståndligt närmare varandra, och en en känsla av gemenskap som aldrig har funnits framträder tidigare i svunna tider av det enda skenbara välståndet i Europa. Det vore fel att jämföra Europas tillstånd med det det befann sig i när fransmännen
Revolutionen och Napoleon skakade staterna och folket.
Då slog vågorna av en revolutionär flod en
ett föråldrat Europa utan en idé under ledning av den reaktionära förbundskanslern Metternich och förstörde det ohållbara och ihåliga systemet av ett europeiskt statsliknande virrvarr

Machine Translated by Google

under österrikisk ledning. Dagens Europa befinner sig inte i ett tillstånd av enbart bevarande och försvar av det förflutna. Genom att det har blivit medvetet om sina germansk tradition, den bryter föråldrade statsgränser och för människor samman igen. Den gamla världen representeras av fienden i väst och i öst. Kapitalism och marxism är bara de sjuka spetsarna av den föråldrade uppfattningen om livets mening och människans värde.

Det nya Europa bärs av energin från revolutionär idé om socialism och ras. Den befinner sig således samtidigt i ett tillstånd av försvar och attack: attack, eftersom den motsätter sig en sjuk och föråldrad värld med en bättre. Socialismen är inte bara en inhemsk Rikets program, som strävar efter en mänsklig ordning baserad på prestationer, men som också innehåller - sett bortom staten - programmet för en Ny Ordning av det europeiska folket på grundval av den fria utvecklingen av deras folkliga värderingar och på grundval av deras historiska prestation.

Riksidéns makt

I Waffen-SS:s led kämpar idag holländare, flamländare, valloner, skandinaver, ester och Letter, och snart kommer andra människor att klä sina väckta ungdomar i samma uniform och därmed bilda den europeiska

Machine Translated by Google

Framsidan under SS-symbolen, som har fötts ur
behovet i denna timme och utgör grunden för en
kommande ordning i Europa. Den som kan ha tvivlat på idéns styrkor
blir rättad när han
möter idag holländare eller ester i Waffen-SS, som är mer fanatiska
och beslutsamma förespråkare för
Riksidén än många tyskar inom riket. Därigenom
vi möter erkännandet att dessa mäns tjänstgöring i
Östern är riksidéens stålbad. Männen som
har kämpat där borta med Rikets tyska SS mot bolsjevikerna har
kastat allt bakom sig, alla fördomar som fortfarande hämmar deras
samtida som
har inte delat den unika, svåra frontupplevelsen.
I kampen mot vår svåraste motståndare återföds riksidén i all sin
strålande skönhet. En europeisk känsla av gemenskap framträder
som inte längre känner igen sig.
politikernas tvekan som fastnat i den gamla staten
teorier. Dessa europeiska frivilliga SS-ledare och SS-män är den
europeiska frontens förtrupp. De älskar
sitt hemland, och eftersom de älskar detta hemland
och är lojala mot det innerst inne, de vill ha som en belöning
kriga en ny värld, organiserad av ett starkt rike som
ensam kan rädda sitt hemland och skydda sitt folks levande kropp.
Visst, dessa män har
minoriteter i sina folk. Världshistorien är dock

Machine Translated by Google

alltid gjorda av de få män som har modet att våga det nya. De tveksamma följer först senare. Man måste bläddra igenom familjehistorien för en sådan volontär för att känna hur kraftfull idén om Riket påverkar
den här ynglingen. Det finns till exempel en flamländare. Han strider i Waffen-SS:s led. Hans far är en högt uppsatt belgisk kolonialadministratör och tjänstgör nu i engelsk tjänst; hans farfar var medlem i den belgiska parlamentet, en fanatisk representant för fransk kultur mot den flamländska oppositionen i sitt eget hemland. Barnbarnet omfamnar riket och Adolf Hitler. Vilket brytning i epoker förklarar sig! Vilken stark attraktion är
besatt av Führerns personlighet! Hur
Mäktigt talar blodet och riksidéerna, att dessa folks unga män förklarar sig redo att dö för detta rike, från vilket deras förfäder har levt
isär i årtionden, ja i århundraden!

SS:s europeiska uppgift

SS växer därför mer och mer in i sin
Europeisk uppgift: Den samlar den uppvaknade europeiska ungdomen i kampen mot bolsjevismen och de judiska plutokratierna. Den som än tror att SS därmed
förlorar sin ursprungliga karaktär eller avviker från den strikta Rikets principer har ingen förståelse för

Machine Translated by Google

den revolutionära idén om nationalsocialism, som sveper över nationalstaternas gränser. Ingen i Europa idag tror, oavsett hur kriget slutar, på återkomsten av det artificiella statssystemet i Versailles, vilket
har sin existens enbart att tacka den engelska inblandningen i europeiska angelägenheter. Det är förståeligt att genom detta krigs inverkan suddas fernissan av en historisk utveckling, som ofta bara varat i några decennier, bort.
och nu de gemensamma rötterna till den europeiska familjen av folket återigen framträder. Det faktum att germanerna vandrade och den tidigare germanska bosättningen mellan
Östersjön och Svarta havet till Atlanten

och Nordafrika har bildat Europas blodsenhet
och skapade dessa människor uppstå på samma grund.

Amerika och England har inget genuint program för en den politiska nya ordningen på den europeiska kontinenten. De ser Europa redan idag endast som en koloni, vilket de avser att ekonomiskt utnyttja. Bolsjevismen har lika lite att erbjuda Europa i idéer. Marxismen erkänner inget verkligt folk, lika lite som den kan acceptera begreppet blod
i sin ordbok. Nationalsocialismen ensam bekräftar
rötter hos varje genuint folk. Den vet att endast den som är lojal mot sitt hemland kan vara lojal mot riket. Adolf Hitlers revolutionära socialism betyder för Europa
inte bara en reglering av de europeiska förbindelserna

Machine Translated by Google

folk till varandra på grundval av den nuvarande kampen. Ur denna rörelses världsbild framträder enbart den kreativa styrkan i den rika fullheten av möjliga band mellan Europas folk och nationer och ledarskapet för en starka riket. Man måste tydligt se att en inre och en yttre ordning i Europa bara kan härröra från djupet av den nationalsocialistiska historiesynen. SS utgör redan idag järnringen av de män som längtar efter passionerade hjärtan för Europas nya ordning under ledarskapet för en stark germansk mitt. Utan dessa mäns deltagande kan det nya inte uppstå. Det är som om vår kontinent skakas av hög feber; det är födslovärk i en ny era, som vill uppstå ur grunden för den europeiska folkfamiljens blodsgemenskap och för en socialistisk ordning för deras gemensamma liv.

Vilken väg ödet än må leda oss mot detta mål och vilka motgångar som än väntar oss, så förblir själva målet fast. Det är det enda mål som det överhuvudtaget är värt att leva och kämpa för. SS vet att allt måste användas så att kamraterna från det europeiska österlandet växer tillsammans med det till en en kampgemenskap precis som de från väst. Intelligent behandling, ett stort mått av förmåga måste vara används för att uppnå detta mål. SS förblir

Machine Translated by Google

kompromisslös i sina principer, i utförandet av sina praktiska uppgifter, kreativ och generös. Den måste vara tillräckligt flexibel för att behandla varje folk i enlighet med dess natur och historia. Det måste vara vår uppgift att forma den europeiska ungdomar samman till en hård och beslutsam front. Den västra fienden är inte redo att dö för en högre värld, eftersom han inte känner igen den. Fienden i öster har bara förtryckt och förnedrat folket.

Om det finns oförytterliga mänskliga värden, så är de det försvaras av den tyska arméns front. På vår sida står en ny idé. På vår sida måste så småningom tippa ödets vågskål, om vi förblir hårda och medvetna om hela historiska ansvaret för denna kamp.

Machine Translated by Google

Vem får gifta sig med en ung människa?

av J. Mayerhofer

När de unga SS-männen i rummet började prata
när det gällde tjejer, brukade det inte vara särskilt passande. Idag var det annorlunda. Det var ett allvarligt samtal och förblev så.

Det berodde på att en äldre rumskompis hade fått en
bok för jul, som innehöll diverse allvarliga livsberättelser
visdomar, av vilka han delgav några till de yngre killarna för att begrunda.
Det var en bok av den 80-årige Lower
Saxiske författaren Gustav Frenssen med titeln "Vorland". De
författaren menade det ännu inte vunna landet framför vallarna, det ”nya landet”, men utöver det också de rasmässiga och moraliska
vårt folks framtid.

Hans, den äldre kamraten, fångade ynglingarna – som ofta talade lättsinnigt om kvinnor och kärlek – vid en gynnsam tidpunkt. Det var söndag efter lunch, tiden för "tystnaden före stormen" innan de gick till stan. Hans
läs först detta för dem:

”Den unge T. ville gifta sig och sade till en vän: 'Jag
har en kusin med 3000 mark. Sedan gick han iväg och
gifte sig med henne. Den unge B. och hans vän såg två flickor
som gick framför dem på väg till dansen. De
bestämde sig för att hans vän skulle ta den korta för dans
och vin och han skulle ta den långe, som han senare

Machine Translated by Google

gift. Den unge S. önskade sig en hustru. En dag såg han en
öppnade fönstret och gifte sig till slut med flickan som hade
lämnade den öppen. Den unge R. längtade inledningsvis efter
grannen till vänster, men när hon sprang ifrån honom,
Han tog den till höger. Det som hör ihop
på detta sätt kallas det ett sakrament av katoliken
kyrka - på god tyska betyder det en Guds hemlighet
vilja. Protestanterna säger: 'Vad Gud har sammanställt…' Jag
tror att det här helt enkelt är tillfälligheter - och hälften av dem
olyckliga sådana - som drabbar unga människor som
inte undervisas ordentligt av föräldrar, lärare eller staten,
och som själva, trots att de är vuxna, inte har
öppnade deras ögon."

"Ni går alla till byn varje söndag", vände Hans sig om.
och sade till dem: "Och om inte sergeantmajoren var där,
skulle ni springa iväg till kvinnorna varje dag, som ni gör
inte ens särskilt respektfull, med få undantag.
kom ihåg omständigheterna kring hur ni träffades, och om av
ditt görande kan du utvinna från byborna
dom: 'SS-männen vet vad de vill med flickor.'
De vill inte bara…, utan de är också selektiva
och ha smak och en känsla för renlighet, vilket är hälften
av karaktär.' - Den eller den egenskapen, annars 'Nej
tack'."

Hans hade skurit ner dem till rätt storlek. Men han hade också
mognade dem inåt samtidigt. De sedan

Machine Translated by Google

framförde kritik baserat på vad de visste om varandra.
De som mer eller mindre klarade provet njöt av att låta de
"ertappade" få det på skämt. "Förbrytarna" lät sitt söndagshår
bli rufsat utan motstånd eller få sina öron gnuggade ännu
rödare än de redan var av förlägenhet. Hans var nöjd med
ynglingarnas goda hjärta, som kunde påverkas av energiska
ord.

”Lyssna nu på det här stycket”, sa han, och han läste
ett annat avsnitt:

"Den unge mannen, ännu djupare och mer allvarlig
en, är mellan 24 och 28 år - när han väljer
hans partner för resten av sitt liv - i hans varelse fortfarande inte
mogen, fortfarande omedveten om sin egen essens, och gör det fortfarande
inte känner livet och världen. Alla som känner
hela mänskligt liv vet att en man på 37 år är en totalt
en annan än en 27-årig man.”

"Eftersom det är så - enligt Frenssen - den 27-årige
fattar de viktigaste besluten i sitt liv - det viktigaste beslutet
i sitt liv ... vet du vad det är?
- och vanligtvis inte inser det verkligt värdefulla
unga kvinnor, de som står där i enkla färger,
vacker, stark, tyst och djup, skapad av naturen och
ras speciellt för att vara mödrar och uppfödare av vår ras;
snarare tenderar de mycket mer, enligt deras
omogen natur, mot de som färgglatt glittrar

Machine Translated by Google

med små talanger och knep, som närmar sig dem med små ytliga charmar.

"När dessa män av det mest värdefulla slaget, gifta, mognar med åren, inser de, mer tydligt från år till år, den typ av kvinnor som är värdefulla, längtar efter och åtrår dem, eller snart har hemliga kärleksaffärer. Och dessa värdefulla flickor å andra sidan sidan, eftersom de upplever att de inte blir utvalda av de unga männen, och själva kan inte och gör inte vill leva utan kärlek, och är, enligt deras egen värdefulla natur, attraherad av dessa värdefulla, mogna män, följer deras önskan om kärlek. Och så, på detta sätt, gör å ena sidan dessa värdefulla män lever i förstörda äktenskap, vilket skadar deras produktivitet, och å andra sidan dessa värdefulla kvinnor lever antingen utan kärlek i ständig missnöje, eller förblir (de flesta av dem) under hela blomningen och den bördiga perioden i deras liv en barnlös närstående. Detta situationen är full av problem ur mänsklig synvinkel, och från den folkliga till stor skada."

"Full av problem ur mänsklig synvinkel, och "från den folkliga med stor skada", upprepade Hans med betoning.

Efter att han var klar förblev det tyst en stund. Men så sa en av dem: "Men vi kan inte vänta så länge?" Hur gammal är du, Hans? Sent i trettioårsåldern? Det är nästan

Machine Translated by Google

medelåldern! Reichsführer SS däremot vill att vi ska gifta oss unga!”

”Jag förväntade mig den här invändningen”, svarade Hans. ”Författaren Frenssen menade inte att man inte ska gifta sig före 37, snarare vill han att den unge mannen så tidigt som möjligt ska göra allt för att bli medveten om verkliga mänskliga värderingar, vilket naturligtvis går hand i hand med att ni arbetar med er själva. 'Man, bli väsentlig!' gjorde en sa en viktig man en gång.

"Tror ni att Reichsführern ville att ni skulle gifta er unga så att ni kunde gifta er dum? Och så att ni bara öppnar ögonen efteråt? Tror ni att Reichsführern gav er licens för lättsinne? Ni skulle lura er själva. Det är ett förtroendebrev! Reichsführern anser att ni som SS-män är värdiga och mogna nog att kämpa för Tyskland, och om nödvändigt dö. Men om det kan krävas av er, då kan ni också litas på att ge Tyskland nytt liv. Reichsführern menar inte att stödja varje primitiv kärleksaffär. Han tänker, när han önskar er tidigt äktenskap,

om Tyskland, om barn, men han tänker också ovanför allt om dessa barns värde! Om vi idag har hundratals Oak Leafs-mottagare, tusentals Knight's Korsmottagare och hundratusentals andra dekorerade soldater - utöver det råa materialet, vilket vi också har - fundera då bara över var allt det där

Machine Translated by Google

kommer ifrån! Du är idag som dina föräldrar skapade dig, och det betyder som dina föräldrar var. Framtidens pojkar och flickor, män och kvinnor, kommer att bli som du avlar dem, det vill säga som du är och som dina flickor också är.

"Och eftersom en soldats tid i krig inte tillåter slöseri, så får du inte slösa bort din tid. - Kan du prata med din tjej på allvar om sådana saker, som jag nu prata med dig? Om inte, om de är för dumma eller mjuka för det, låt dem gärna gå. - Men om de blir allvarliga och tyst när du berättar detta för dem, och om de tittar in i dig ögon, då finns det något där. Men sluta aldrig testa dem och därmed er själva om och om igen."

En av de unga killarna sa: "Jag tycker det är väldigt svårt att lösa detta viktigaste livsbeslut på rätt sätt rätt val av hustru. Och därför tycker jag att Frenssens idé om endast "Att gifta sig sent, riktigt bra." Sedan kom passen in i rummet.

"Gör er redo, pojkar", utbrast Hans, "Vi har samma sak väg för en väg, så att vi kan avsluta vårt samtal."

De gick ut ur barackerna ut i det fria. Nysnö hade fallit och marken luktade mycket rent. De gick tillsammans nerför en kulle där deras kvarter var belägna, framför det ett rikt integrerat landskap vars odödliga liv låg skyddat under en kristallklar snö filt.

Machine Translated by Google

"Det råder ingen tvekan om att just den nordiske mannen mognar senare än mannen från öster eller söder, särskilt om man med mognad också menar mognad i karaktär, ande och soliditet. Kropp och själ är, enligt vår tro, i grunden ett och hör därför ihop. I och för sig är ett senare äktenskap naturligt för den värdefulla nordiska mannen. Men jag behöver inte berätta att vi idag står i den svåraste kampen för vår rasliga existens sedan början av vårt folks historia. Våra föräldrar och mor- och farföräldrar hade i allmänhet för få

barn, fientliga människor å andra sidan hade fyra eller fem gånger så många! Och nu, inom ett halvt sekel, kräver ett andra krig redan offer från vår blodomlopp. Så vi måste förkorta tidsperioden mellan generationerna. Vi

har inget val och inget annat så förståeligt

överväganden bör förhindra detta. Vi måste tvärtom sträva efter att den unge mannen redan tidigt ska veta och ta sin plikt på allvar. Och vi fullgör den genom ömsesidig hjälp i denna uppgift. De av liknande karaktär bland gamla och unga måste stå vid varandras sida med råd och med handling. Den första är naturligtvis av mest passionerade intresse för er själva, nämligen erkännandet att uppgiften att välja hustru är den enda saken det är verkligen viktigt, så att allt annat går rätt till av sig självt. Grunden för hustruvalet är dock jämlikhet i födelse, det vill säga att tillhöra samma ras,

Machine Translated by Google

och inom samma ras eller etnicitet även kompatibilitet i de viktigaste karaktärs- och själsdragen."

"Ungdom idag vid 20, men också på grund av tids-" bestämda skäl, är så oklar och oavgjord i frågor om kärlek och äktenskap", fortsatte Hans. "Men hur kan det vara annorlunda så länge media har översvämmats så länge med så många lättsinniga föreställningar om dessa saker för att tillfredsställa de tanklösa massornas nyfikenhet och lust? Kan det vara annorlunda om våra flickor målar sig själva och ger sig ut efter filmstjärnornas exempel? Kan det vara annorlunda så länge den tyske pojken tror att hans flicka måste se ut precis som den eller den filmstjärnan, och vice versa, om den tyska flickan väljer sin 'typ' bland filmstjärnorna? Kan ungdomen förstå vad den nordiska känslan mellan pojke och flicka, mellan man och kvinna är, om den hela dagen bara babblar och visslar dumma hits, surrar och släntrar, istället för att sjunga tyska kärleks- och folkvisor, dansa tyska och vårda ett livligt, tyskt socialt liv? Först när vi återigen har en gemensam, naturlig folkkultur och ett naturligt samhällsliv – renat från det främmande – i

klaner, byar och städer, när allt fungerar tillsammans för att främja och vaka över den rätta kärleken till folkets ungdom, när bröllopsfirandet återigen bli meningsfulla folkfester, då kommer även Ungdomar i 20-årsåldern vet förmodligen i stort sett vad de

Machine Translated by Google

borde älska och vad de borde undvika, och de kommer också att veta vad ansvar gentemot förfäder, jämlikhet i födelse och uppfostran är. Och de kommer att finna samma idéer bland sina släktingar och bekanta, precis som det var med våra förfäder för årtusenden sedan. Läs i sagorna, där har ni 'bilderna av bättre tider' som vår lojalitetssång sjunger om! Ni är kallade att återigen väcka dessa sjunkna bilder till nytt liv genom att ni frambringar barn av *sådant* värde, med vilka endast framväxten

av en sådan nordisk-formad kultur kan uppnås. Och gör

glöm inte, för det behöver ni mödrar som kan lyckas uppfostra barnen i en sådan kulturs anda och bevara den levande folklore som hör till den."

Hans var klar med sin söndagspredikan. Han stannade och gruppen gjorde detsamma med honom. De tittade ut i fjärran och upptäckte snön i närheten. Deras varma händer grep tag i snön och snart var snöbollarna

flygande.

Efter ett intensivt snöbollskrig sa de adjö och gick sina olika vägar. En av de unga killarna stannade kvar hos Hans, och båda rörde förmodligen vid varandra.
på många fler frågor.

Machine Translated by Google

Ditt liv tillhör ditt folk!

av H. Kl.

I dagboken och tillhörigheterna tillhörande en SS-man som dödade själv upprepas ofta följande mening: ”Mitt liv har inte längre värde!” Vad menade han med det, och gjorde har han rätt att prata så?

SS-mannen var 21 år gammal. Hans kärlek – som hade band honom med två olika flickor, en efter en, var inte av ett lättsinnigt slag. Han hade sökt en värdefull förening, en jämlik hustru, som skulle ge honom en hälsosam barn i ett varaktigt äktenskap. Han gav upp den första flickan när läkarundersökningar tydligt visade flickan skulle förbli infertil. Men sedan, när en ny kär kärlek hade bundit honom till en annan flicka, fick han veta på sjukhuset att han *själv* genom eget förskyllan hade blivit steril. Sedan dess har meningen om hans meningslöshet livet upprepades ofta i hans skrifter, och att han hade förlorade allt han hade levt, älskat och kämpat för: fortbestånd i hans barn.

Vad denna SS-man vill uppnå genom sin självmord? Ville han gottgöra sitt självförvållade infertilitet eller ville han undkomma en barnlös tillvaro, som föreföll honom fattig och tom?

Machine Translated by Google

Vi överlåter gärna granskningen av dessa frågor till psykiatrikerna. För oss SS-män är i detta fall, liksom i alla fall av självmord, bara en fråga nödvändig och viktig: Hjälpte eller skadade dådet folket?

Ingen kan förneka att den här omnämnda SS-mannens dåd orsakade folket allvarlig skada. Ty genom det sonades eller gottgjordes ingenting. Tvärtom: inte bara berövade SS-mannen sitt folk
avkomma, men genom sin egen död berövade han den också sig själv och av sin egen arbetsstyrka och kampstyrka. Därmed ökade han sin skuld.

Det kan finnas fall där en stor skuld bara kan sonades genom döden. Sedan finns det fallet där Den skyldiges fortsatta liv kan innebära en outhärdlig börda för samhället. I alla andra fall finns det bara en försoning och försoning, nämligen
den totala livsinsatsen för samhället.

I sin order av den 19 mars 1939 utfärdade Reichsführer SS tog tydligt ställning för självmord. Det står:

"Högst 15 % av självmorden begås av skäl"

som kan accepteras, till exempel livets slut efter ett brott som skadar samhället och fläckar ner heder. 85 % av självmorden begås dock för skäl som aldrig kan accepteras, såsom rädsla för straff, rädsla för ett prov, efter en tillrättavisning från en överordnad, efter ett gräl med föräldrarna, efter

Machine Translated by Google

upplösning av en förlovning, på grund av svartsjuka, efter en olycklig kärleksaffär etc.

"Självmord av detta slag har ingenting att göra med hjältemod" eller heroisk anda. De ses av oss SS-män som en flykt, som en desertion från kamp och från själva livet.

"SS hade aldrig haft förståelse för människor som undvik kamp. Därför förordnar jag att i alla fall var och utredning inledd av överordnade tydligt fastställer att orsaken till självmordet kan inte accepteras, att ingen anmälan ska ges om dödsfallet av mannen, och att SS inte deltar i begravning."

Ditt liv tillhör inte dig, utan ditt folk.

Machine Translated by Google

Det vi kämpar för är skyddet av
existens och spridning av vår ras och vårt folk, näring åt
dess barn och det rena innehavet av
blodet, friheten och oberoendet hos
fosterlandet, så att vårt folk må mogna inför
uppfyllandet av det mål som givits det, också av skaparen av
världsalltet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Man måste övervinna "dödpunkten"

Budskapet i följande brev från ett företag
ledare måste förstås helt bokstavligt. Det gäller
du och jag och oss alla väldigt personligen.

...Trots dessa svåra dagar ser vi fram emot
framtiden med tillförsikt. Men en oroande tanke stör mig
ofta, nämligen att alltför få européer är helt klara över hela, i slutändan
absolut ovillkorlig natur av detta krig. Det är sannerligen
sprids mer och mer. Men krigets allvar omfattar bara alltför få.

Bolsjevisten vill komma till väst, och med
honom rider döden - för oss alla, inget undantag. Vi kämpar för
existens eller icke-existens - vi alla, vi i riket och
i alla europeiska länder. Det som hotar oss från öster är total förintelse; bolsjevismen är den absoluta
historisk negation av allt vi är,
oavsett vad man kallar det. Och ryssen är stark,
särskilt i det enda som tidigare alltid har avgjort konflikter: i anden. Han är så fantastiskt frisk;
inte ens bolsjevikernas gift kan skada honom. Istället har det
effekten av en bakterie, vilket sätter den tidigare

Machine Translated by Google

vilande styrkor i rörelse, som sedan blint men oemotståndligt följer en inre lag.

Bolsjevismen är en riktigt stor händelse i de tidigare fattiga Rysk historia, något som historiskt sett har förändrats - och rör sig fortfarande - den breda massan av detta jättefolk. Ryssarna går obehindrat in i detta krig. Vi bär med oss ett rikt arv, som tynger oss.

Det är som Führern en gång sa: Den sista bataljonen triumferar; med andra ord, den som avfyrar det sista skottet vinner, oavsett hur matchen slutar eller var detta sista skott avlossas. Den som håller sitt vapen redo att avfyras och siktar mot motståndaren fem minuter efter tolv, har vunnit, även om han står ensam mot en tusen.

Mycket bittra veckor låg bakom mig, veckor fulla av hemska upplevelser. Men vi soldater här i öst upplever en enorm självinsikt och nykterhet kring oss själva. Vi blir renare, bättre, hårdare och friskare här. Soldaterna som redan har hållit ut i över två år i Ryssland är de bästa männen i vårt folk, överlägset bäst. Det är så: man borde inte längre träna rekryter i tyska baracker med duschrum, sängar, skåp etc., men i ryska eller polska smutsiga bon. Man borde inte längre samla divisionerna i västra Europa, men i Sovjetryssland och i Polen.

Machine Translated by Google

Nyligen hämtade jag två soldater som hade blivit separerade från sina enheter. Tio dagar tidigare hade de varit i Haag. Det är helt klart att man inte kan förvänta sig mycket av sådana människor till en början, oavsett.

hur utrustade de än må vara. Men det är synd om

vad som går förlorat i de första striderna. Denna uppfattning talas om

om mer och mer. Även enheter som har varit i

hemlandet under en längre period för vila eller omskolning är inte längre lika bra som de skulle vara om de aldrig hade varit där. Man måste först övervinna den "döda punkten": man måste avlära sig genom att se tillbaka, man måste lära sig att vägen till det verkliga och sanna livet bara leder längs omvägen av fiendens nederlag, att det inte finns någon återvändo.

Hemlandet är för vackert för oss; det gör oss sjuka, slapp och svag. Det har ingenting att göra med moralen hemma. Utan med effekten av trygghet och anständighet i hela vårt liv och vår varelse; det är det som gör oss så sjuka när vi ser tillbaka på det ryska eländet, på ensamhet och ödslighet av ett obarmhärtigt krav, vilket – så absolut – förmodligen bara har gjorts på Atenarna i deras kamp mot Sparta eller Caesar i hans strid mot Vercingetorix.

Man måste förstå att, även helt känslomässigt, annars ger man efter för den enorma pressen

som faller på en andligt. Om man förstår detta,

Machine Translated by Google

då försvinner trycket omedelbart. I dess ställe kommer en iskall, aktiv vilja att engagera fienden och besegra honom till varje pris. Under mina uppdrag har jag bekanta sig med mycket olika avdelningar, sådana som har funnits i Ryssland utan avbrott sedan 1940, de som bildades i Tyskland under kriget, och de som monteras i Frankrike. De sista har svåraste tiden att vänja sig vid den ovillkorliga naturen hos det ryska landet för att få en klar bild av de gigantiska möjligheter som dessa utrymmen erbjuder, och som där väntar europeisk kreativitet.

Det surrar i deras huvud: ”Då i Frankrike!”, istället att säga: ”Här är jag, här förblir jag – och om det inte är trevligt här, då blir det fint, det är därför jag är, den jag är!” Alltför få säger tyvärr det senare. Om vi kunde bita ordentligt i den ryska jorden… skulle Sovjetunionen aldrig driva bort oss. Men tyvärr biter alltför få fast här nere; de drömmer om slutet på kriget tillbaka hem, men inte om krigets slut som en fri man i öster. Och det är en stor skam. Det måste bli så. Vid i det ögonblicket kan ryssen ge sig iväg för att göra vad han än gör gillar; han kommer inte en fot framåt…

Machine Translated by Google

Om vi ser den gamla världen falla i ruiner, låt oss då inte
fråga alltför mycket om mycket av värde, mycket som är
oersättlig, förstörs också! Det gör en ledsen
och försvagar motståndskraften. Låt oss istället
fråga oss själva om vi fortfarande känner en gnista av
styrka i oss själva som gör det möjligt för oss att återuppbygga
Riket ur vårt kött och blod. Om så är fallet - och
Jag vet att de bästa bland oss har denna fasta tro -
då kommer vi också att ha styrkan att återuppbygga det stora
fungerar där där ingen gammal mur fortfarande hindrar oss - i
vidderna i öster och över ruinerna i väster. Den
katedraler föll; deras heliga mått lever vidare
oförstörbar i vårt blod. Så vi är fria för kamp
och senare kommer att vara fri, enligt det eviga måttet,
att bygga de nya citadellerna i en ny tid.

***

Att vara enkel och naturlig
är det högsta och slutgiltiga målet.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

Människan är överlägsen det materiella, om hon motsätter sig det med en stor bäring, och ingen massa eller stor massa av yttre kraft är tänkbar som inte kan besegras av andlig styrka. Och från detta kan vem som helst, som är kapabel till det, dra slutsatsen att hos män, riktiga män, är värderingar levande som inte kan förstöras av granater eller berg av sprängämnen.

- Ernst Jünger

Machine Translated by Google

Det eviga hjärtat

Vägen tillbaka – det är vad vi kallade vägen till mödrar och fäder, föräldrarna, som hade förlorat en son, ofta deras enda; vägen som ska leda dem ut ur desperation och ensamhet tillbaka till livet. Frau Marianne Harmitz från Saettin beskriver ett möte med
en frontlinjesoldat som rapporterar en sådan mors återkomst:

Det var på tåget. Bland resenärerna sitter en ung soldat. Hans hår hade blivit grått. Han har ärr i ansiktet och rynkor som bara kommer av stor chock.
Han reste på semester, i sex veckor, som han sa, och sedan en frågade honom hur en så lång ledighet var möjlig, började han gradvis prata.

Den svårt sårade mannen hade kommit från Stalingrad - där han hade deltagit i den svåra striden nästan till allra sista - med flyg till hemlandet och ett sjukhus i Wien. En mottagning som till och med rörde oss förhärdade män till tårar. Otrolig kärlek, omsorg, blommor, sympati. I bredvid ligger min vän och kamrat. Vid hans sida, tyst och heroisk, sitter hans mor, som ser sitt enda barn börja längs stigen in i det vida, okända landet. Tvärs över från mig är kamrat H., som hade förlorat en arm och båda fötter.

Machine Translated by Google

Han är ensam. Aldrig ser man släktingar vid sin säng. Orolig och med tyst medkänsla vilar hans blick på moderns ansikte. Hon känner det, och ett osynligt band av förståelse omsluter hennes hjärta.

"Vem är den här unge mannen?" frågar hon mig plötsligt.

”En oklanderlig man och kamrat”, svarar jag.

"Ensam?"

"Tyvärr, ja, och fattigt."

Hon blir tyst. Jag funderar på vad dessa frågor – på den här timmen - förmodligen elak. Jag vet att hon äger en stor gården, att hennes man är död, och att där, bredvid hon, sonen, arvingen, namnbäraren, är på väg att avgå på sin sista resa. Hans liv ebbar ut mer och mer. Hon håller hans hand, som blir tyngre och tyngre. Och man känner att hennes hjärtblod drar sig tillbaka, att hon känner att hennes liv bleknar med sin sons, som var innehållet i hennes liv och hennes första och slutliga uppfyllelse. Tyst håller hon fortfarande handen när den redan är kall; vi ligger tysta och vågar inte andas.

Sedan reser hon sig och går fram till vår kamrat, som tittar på henne med vidöppna ögon. De sträcker ut sina händer. Hon känner vad det varma trycket ska betyda: hans inre sympati.

"Nu har jag en begäran till dig, min kära vän." Du var min sons vän; må jag ta dig till min

Machine Translated by Google

min son? Allting ska tillhöra dig, allting…!” Det är som en snyftning.

Oförskämt försöker han kyssa hennes hand. Och stamma. hans tack. ”Det”, avslutar soldatens rapport, ”är vad jag erfaren, och jag vet varför jag återvänder till fronten när min ledighet är slut.”

Han hade sett Tysklands eviga hjärta: det tyska mor. Han såg henne övervinna döden i sin största ögonblick.

Machine Translated by Google

De brutna händerna

Mäster Riemenschneider var ensam i sin verkstad. Skymningen föll mjukt över gestalterna som tycktes fyllas mjukt med liv i det sista dagsljuset. Tilman behöll sin rastlösa händer stilla och hans ögon omfamnade återigen arbete på sistone. Han reste sig upp och gick med tunga steg till Madonnastatyn och - som den hade gjort så ofta tidigare - den visade sig för honom igen att han inte stod inför en död träslöjd, men en mystiskt slående varelse. Han en gång kände återigen klädnadens sakta fallande draperier, lade märke till en välbekant, säregen rysning som gick genom hans kropp, vilket alltid kom över honom när han började snida en kärleksfullt och intimt ansikte ur det mjuka, doftande träet från de inhemska skogarna. På jobbet tyckte han alltid om att vara ensam och han var varken bunden av tid eller timme. Allt han såg och älskade eller hatade i sitt liv, tog bara i sina händer för att låta det bli ett nytt att vara utan sten eller trä och lättad från vardagen leva. För hans fruar har det inte varit lätt att leva vid hans sida. Han hade gift sig tre gånger, men döden hade varit en vanlig gäst och hade fortsatt att hålla fast vid vad han trodde på att äga helt och hållet. Ibland verkade det som om han var skyldig, som om han hade låtit sina fruars liv, vilket hade varit så

Machine Translated by Google

speciellt för honom, flöda för mycket genom hans händer in i hans arbete. De hade alltid varit som fontäner för honom, från vilket han kunde finna styrka och glädje och ibland också lite lugn. Men de var inte riktigt borta, och detta var en god och trösterik visshet för mästaren.

Skönhet och aristokrati uppstod ur materialet. Han hade uppfyllde en oskriven lag; född ur ingenting, han hade synliggjorde skapelsen och tron på livet i stumma varelser.

Det har varit en lång väg sedan den svåra tiden som lärling till höjdpunkten av sitt arbete. Han hade sett många människor och länder. Åh, världen var vid och längtan var växte ju mer han drack det. Men gradvis frid kom till och med över honom. Würzburg omringade rastlöshet i hans blod. Här var han skyddad.

Mästaren reflekterade lugnt över det hela och sedan insåg han att den svunna tiden av bonde-uppvaknandet var som en stor flod i vilken hans längtan kunde flöda.

Hans tankar gick återigen genom skatten de kyrkliga uppgiftsförarnas salar, genom de höga katedralernas strävande pelarmurar - i alla dem var hans skulpturer, monument, altaren, apostelstatyer. Stående i dessa mäktiga stenskogar var han alltid glad, och han beundrade mästerbyggarna av land som trotsigt staplade upp sådana strukturer i

Machine Translated by Google

himlen. Han tyckte också om klockorna som ringde över det vida landet med sina tunga toner.

Men något konstigt hade levt ofrivilligt inuti honom och nu bröt de igenom. Varför hängde prästerna på? Holländskt guld och färgade prydnader därinne? Varför sjöng de i utländska böner till Gud? Varför verkade pengarna klirra i fodralen vara det viktigaste för kyrkor? Då kom vild nöd över Riemenschneider.

Han knöt sina välsignade händer till kraftfulla nävar. Hur ofta hade prästerna tvingat honom att forma saker som hans händer var ovilliga att göra. Ändå har jag gått som jag ville, de kunde inte tillmötesgå mig; och medan han tänkte, en kall gnist växte i hans ögon. Han hade använt människor som omgav honom dag efter dag som förebilder för hans arbete. Landsbygdskvinnor, barn från staden, män från verkstäderna och från jordbruksmarkerna – han hade placerat dem i altarna, och kyrkan hade gett dem utländska namn.

Prinsbiskopen av Würzburgs prelat förde befälhavaren en ny ordning. Riemenschneider är grinig svaret spetsade hans öron. Sedan brast det ivrigt och ohämmad ut ur honom: "I staden går ett rykte spridas, men jag vill inte tro… Mäster Riemenschneider! Hela tiden har de helvetiska makterna

Machine Translated by Google

hade sin plats inom dig. Hur annars skulle du kunna placera förkroppsligade Antikrist inuti de heliga altarna?"

Pressad och mycket förvånad frågade mästaren: "Var... var är Antikrist, herr Reverend?"

Han stoppade de bleka händerna i sina vida ärmar soutane och sa kallt, lite hånfullt:

"I hörnen av era altare sitter bönder hukande med vulgära ansikten, och du har skapat en ganska framstående ansikte för Judas i Heiligenblutaltar i Rothenburg, så att det kunde vara Sankt Johannes. Och på alla kors som tjuvarna saknar, och", hans ögon kröp upp mästaren och han böjde sig framåt: "och alla Guds mödrar du bär din unga hustru Elisas ansikte.

Mästaren gav pastorn ett lätt och kallt leende, lyfte de smala händerna i avvisande och sade: ”Ja, ja, jag vet vad du vill säga: ...Och fortfarande idag varumärket av vanärelse, de första människorna i nakenhet, står glad och oskyldig vid portalen till Marienkirche. Jag vet du vad du tycker om mitt arbete, du säger att jag höll mig inte till den Heliga Skrift. Nu har jag kommit till vet att det är rent riskabelt att fördjupa sig också djupt in i den Heliga Skrift. Jag gled just av falska kläder som du har svept runt folket och nu är detta irriterande för dig, eftersom du ser sanning."

Machine Translated by Google

"Akta dig, mästerrådgivare, träsnidare i den heliga och enda kyrkan, hon har Herrens sakrament, hon står orörd över alla människor. Förbli en hennes tjänare!"
Bli inte en hantlangare åt djävulen och hans lakejer!”

Mästaren svarade ingenting, utan stirrade länge och hånfullt på prelaten. När den tunga ekdörren smällde igen bakom den avgående kyrkoherden visste Riemenschneider att den första stora bjälken i
bro han hade korsat i årtionden hade brustit.

Tilman Riemenschneider hade varit i landet i några dagar. Han besökte vänner och kamrater som han visste var knutna till den hemliga striden.
böndernas motståndsorganisation. Det tysta upproret spred sig som eld. Böndernas nöd växte. Men Tilman
Riemenschneider tog ställning för dem.

På toppen av Würzburgs stadsmur bonden-
hövdingarna hade stått i timmar och väntat på
bondearméer som skulle anlända till staden. Fram till upproret hade de gömt sig. När varningsklockorna ringde
de kom ut plötsligt och samlade tyst sina
män. Deras förhållanden stod nu bra. Ärkebiskopen hade flydde, måste han ha insett att hans spel var över. Snart Bönderna skulle komma. Vinden slog i deras ansikten som en kall knytnäve. Natten blev sval och lång. Bermetter

Machine Translated by Google

flyttade upp till Riemenschneider: "Det tar förbannat lång tid
tid, arméns marsch mot Würzburg."

Mörker, kyla och väntan växte ständigt
tillsammans mer förtryckande, mer överväldigande.

Ett rop ljöd genom det svarta mörkret. Hovsklamrande.
En rusande ryttare. Det var Mergentheims kurir. Ut ur hans
kippande andan drog de ihop ord, först bara två, som
vansinnigt snurrade runt:

"Allt är över... Allt är över!... Ingenting är kvar"
av bondearméerna." Den stammande rapporten om
den sista bondearméns fall brann i deras skräck.

Ingenting rörde sig. Skräcken växte runt männen
som om de vore omgivna av en ogenomtränglig mur av
lågor. De trodde att de höll på att kvävas. Det var
outhärdlig. Sedan gav någon ifrån sig ett vilt ylande, som bara en
ett slagit djur kan gråta.

Men sedan utbröt det med raseri. En bondeledares
rop ropade skarpt genom turbulensen i
upplösning:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Här, snabbt, en
häst, vi måste lämna Würzburg! När biskopen
återvänder kommer segrarna att marschera in i staden, och sedan kommer vår
liv kommer att vara över. Vi är som lera på deras skor! Vi… de
de sista!”

Machine Translated by Google

Och förvånad över hans stelhet: "Vad händer, Riemenschneider? Kom!" Mycket svagt, men ändå hårt som glas, kom hans svar tillbaka:

"Jag har gjort Würzburg stort… Jag stannar. Jag tänker inte vända mig om." svans, och… och… vart… skulle… jag… gå?"

Tysta!

Endast nattens svarta storm rasade. Inga stjärnor syntes skenande, inget ljus av hopp värmde.

Bondeledarna tänkte bättre på det. De insåg att någon flykt skulle ha varit onödig. Förr eller senare senare skulle de ha upptäckts, eller så skulle de ha har varit tvungna att gömma sig i skogarna, men sedan de eventuellt kunde dö av hunger.

De sista bondeledarna lyckades gömma sig i tre dagar, sedan upptäcktes och tillfångatogs de av biskopens blodhundar.

De hukade sig kedjade i de djupaste fängelsehålorna av fästningen Marienburg, deras brinnande ögon fokuserade på det tunga mörkret. Ingen av dem kände till de andra. Luften i fängelsehålan var dålig och fuktig.

Tillman Riemenschneider kvävdes nästan i fängelsehålans mörker. Dag för dag gick, steg för steg steg, och många nätter rann förbi. Morgondagen var borta och det förflutna hade kollapsat.

Machine Translated by Google

Plötsligt hördes fotsteg klirra framför hans stenfängelse, eller så kunde det också vara kedjor. Dagsljuset bländade. Riemenschneider. Han knuffades grovt framåt. Den det prickiga röda från bödlarnas dubbeltröjor brann i hans ögon. Han gick in i rättssalen.

Över hans ödmjukhet tronade domstolen.

Svart, avlägsen och tillhörande en annan värld. Vid den tidpunkten då visste han: Nu kommer min skörd… den röda skörda.

Anklagelsen lästes upp av stadsfogden. prästerskapet hade överlämnat mästaren till det sekulära hovet; hon behöll rena händer, för hur skulle det möjligtvis kunna blodfläckade händer omfamna det allra heligaste? Kyrkan var oklanderlig. Hon stod över den sekulära staten som var tvungen att tjäna henne och den sekulära staten var tvungen att avkunna meningen:

"Tillman Riemenschneider, skulptör, träsnidare, stadsrådgivare och tidigare borgmästare i staden Würzburg, är anklagad för ondskefullt förräderi mot sin suveräne och feodala makt herre, den ädle prinsbiskopen av Würzburg. På grund av olydnad och eftersom han hade för avsikt att öppna staden för de krympande bondekättarna, han får domen av döden… Men kyrkan…”

Riemenschneider lyssnade knappt. Han tittade igenom allt, och utanför hörde han en fågel sjunga. Liten fågel,

Machine Translated by Google

Han tänkte, jag kunde ha haft nytta av din sång igår
och alla dagar i fängelsehålan, men åtal och
domen fortsatte, ord för ord, närmade sig honom, rörde vid honom, grep
tag i hans hjärta som järnfingrar och
bröt den.

"Kyrkan är barmhärtig i Herrens namn,
Riemenschneider kommer bara att berövas, en del av hans
ägodelar kommer att berövas sin besittning, och med hjälp av
tortyr… hans händer… kommer att… krossas!”

Kunde solen skina… blåsa vinden? Blåste träden
har rätt att prassla och fåglarna rätt att sjunga
när denna olidliga smärta tillfogades? Måste inte
allt fryser till is av namnlös fasa?

Och det var klart!

Människor fullgjorde en mänsklig dom. När
tortyrarna började sin fruktansvärda handling, mästaren grävde sin
tänderna i hans läppar. Han yttrade inte ett ljud. Sedan föll han
till en virvel av glödande röda cirklar.

Så att aldrig mer som under medeltiden kommer vår
kreativa människor ska torteras - för detta kämpar vi.

Machine Translated by Google

Själ och kropp

av LE

Det senklassiska, kristna konceptet menar att det finns en djup skillnad i essens mellan kropp och själ. Båda är av olika ursprung: kroppen är av ett jordiskt-materialistiskt ursprung, själen av ett gudomligt-andligt ursprung. Båda har ett annat öde: kroppen dör och förfaller, själen är evig och lever vidare efter döden. Båda står i största värdemotsättningen: kroppen är källan till drifter, av låga, av antivärden och ondska; själen är bärare av det höga och goda och därmed av gränslöst värde. Mellan både gap och oöverbryggbar klyfta står de motsatta varandra. Den oheliga kroppen är kedjan av själens fria, gudfruktigt andliga höga flykt; det är dess orent, jordiskt fängelse.

Vår livskänsla och vår ras naturliga känsla gör det inte håller med om dessa principer för en döende och kollapsande värld:

Vi vet att båda – själ och kropp – är anförtrodda åt oss direkt av skaparen. Båda är lika manifestation av det evigt skapande och underbart arbetande gudfruktig natur.

Vi vet att vi har ärvt båda från vår förfäder och att båda lever vidare i våra barn. Vi vet att beslutet om fortsatt liv eller död för båda är

Machine Translated by Google

lagt i våra händer med självansvar. Vi lever i vördnad för att vi är kallade att hjälpa till att bevara skaparens verk och att sprida det genom tidsåldrarna.

Vi vet att vår kropps ädelhet och renhet är samtidigt vår själs och vice versa. Vi vet att den som förstör sin kropp också förstör sin själ, att den som förfaller sin själ också märker sin kropp. Vi vet att vi bara kan utbilda och forma vår själ tillsammans med vår kropp och vice versa.

Vi vet att vi i grund och botten är ett och samma med vår kropp och vår själ, och att helgelsen av det ena är också det andras helgande.

Machine Translated by Google

Moder Jord - Fädernesland

Däri ligger skyddat hopp och tro, uppoffring och hängivenhet, gärning och arbete från otaliga generationer. Det är ett arv, helgat och helgat genom våra förfäders liv och död, given till oss som en stark och vackert arv. Hur många mänskliga händer har byggt, modigt och troget, på det stora hemlandets hus vårt hjärta - Europa. Hur många har offrat, brytt sig om, arbetade, svalt, tänkte och led! Varje hand-hela vår jord har outtröttligt vunnits och dödsföraktande försvarats gång på gång. Det gjorde även germanska människan formar långsamt under århundradena det klara drag från byarna, städerna, citadellerna, katedralerna, slotten, broarna, gatorna och de dånande verkstäderna i landskapet. Det som framträder framför våra ögon när vi säger: Moder Jord - Fäderneslandet. Från denna jord har vi vuxit upp, det omger oss, hemlandet ger livets styrka.

Ofta kände inte germanska män igen det och blev inte medvetna om dess värde. Men när de var omgivna av utlandet, blev det smärtsamt tydligt för dem att hemlandet är gott och oföränderligt som en moder, aldrig flyktig, alltid redo att ta upp dem och ge dem näring med styrka och tro.

Machine Translated by Google

Det var en svår väg, tills en man reste sig upp och sa
med en klar röst som vi var tvungna att växa bortom kärleken till
jorden i vårt omedelbara hemland; det var en man som
lärde oss att förstå just i det underbara
mångfalden i stamkaraktärerna och landskapen i
Germanska länder är där vårt livs rikedom ligger, och
att endast i förståelsen, uppskattningen, värderingen – och
kärleken – till alla av blod och kultur relaterade människor av
Europa gör vi våra egna den högsta tjänsten
hemland. Ett stort, heligt hemland är det för oss germaner, och
varje landskap i det är en hörnsten, ingen får saknas, och
endast alla tillsammans passar de in
tillsammans till den eviga skönheten i vår stora nordiska-
bestämd bostadsyta.

Machine Translated by Google

Av samma slag

Järnvägen bakom Trondheim förstördes, så

kompaniet var tvunget att marschera.

”Marscherar i Norge”, tänkte gevärsmännen medan de svor och kastade sina ryggsäckar på ryggen, ”är som att skopa vatten ur havet: det verkar aldrig ta slut.”

Men landet var vackert, vackrare än något annat annan region de hade sett hittills, och de hade fått mycket runt i Europa under detta krig. Gatan gick uppför backen, inte plötsligt, utan snarare på ett så lätt och charmigt sätt att man knappt lade märke till det under marscherna. Små mörka sjöar låg mellan bergen, och Åkrar och ängar var så gröna - som i gräset som hemma under påsktiden, även om pingsten hade gått för länge sedan.

Sällskapet marscherade återigen in på morgonen, och efter en kort vila på eftermiddagen marscherade de långt in i natten. Till slut såg den framåtmarscherande leden staden; marschmålet för denna dag hette Ogendal. Men i detta ögonblick hade företaget en bitter besvikelse, eftersom hela staden, som låg så vacker i dalen, var så grundligt förstörd att endast ruiner kunde inte ett enda hus stod kvar längre, bara

Machine Translated by Google

då och då en vägg, enstaka skorstenar och väggar.
Överallt mellan resterna rök det och
pyrande. När företaget gjorde ett stopp på en
ängen bortom staden, en av gevärsmännen som var
som campade här i regionen sa att igår
det hade varit hårda strider här. Norrmännen hade
gjorde modigt motstånd; genom att göra det hade staden gått
upp i lågor.

Men gevärsmännen var trötta på den långa marschen och
Kaptenen gjorde det kort. Han pekade med handen uppåt mot
höjderna, där gårdarna låg: ”Varje pluton
en gård!”

Den unge blonde löjtnanten som ledde den första plutonen
tittade snabbt på omgivningen: ”Jag har redan min.” sa han
och vände sig tillbaka till sina gevärsmän: ”Första plutonen till
"För gården, de tre träden!" Gevärsmännen vände sig om
deras huvuden. Just den högsta gården! Men de såg
att denna gård var vackrare och större än
andra. Liksom ett slott stod det uppe på kullen. Den mörkröda
bjälkar passade vackert till de vitinramade fönstren och
runt omkring låg ett intakt område av ängar, åkrar och
skogen. Det var verkligen bra att stanna där uppe.

Löjtnanten samlade sin pluton. Gevärsmännen
lyfte återigen ryggsäckarna och klättrade sedan uppför stigen.
Genom björkskogen gick den uppåt. När den

Machine Translated by Google

trädens friska grönska öppnade sig, bondgården
låg redan framför dem. Ängarna var utbredda
runt hela byggnaden. Fälten var nyligen krossade.
Allt verkade så rent och prydligt. Verkligen, bonden
som bodde här var en kung i sitt rike. ”Vi är
"gevärsmän från andra kompaniet", visslade löjtnanten
lyckligtvis var det hans favoritmarschsång, ”vi slåss och
vinner, men vi retirerar aldrig!” Sedan lät han sin pluton stanna
och gick långsamt fram till gården.

Det var ett brett och ståtligt hus. Över den massiva
ingången utsträckte ett smalt tak, som bars av två
träpelare. Pelarna hade en delikat träsnideri,
nästan för ömtålig för den tunga porten. Just i det ögonblicket
Löjtnanten skulle just lägga handen på dörren
handtaget, en gammal man klev ut under taket.
Hans växt var stor, så stor att han var en bra bit längre
än löjtnanten, som faktiskt var av god storlek
själv.

Den gamle mannen såg soldaten och grep tag med båda
knöt nävarna mot dörrkarmen, stod där med benen gränsle och
skakade ursinnigt på huvudet. ”Hallå!” sa löjtnanten.

Den gamle mannen svalde ett par gånger och snart
sa: ”Nej”. Det måste ha varit det enda ordet han kunde säga.
på tyska, ”Nej, nej!” Och hans smala, fyrkantiga ansikte såg ut
ovänlig, och i hans grå ögon stod en flammande raseri.

Machine Translated by Google

Löjtnanten log igen och sade lätt: ”Du måste övernatta här med min pluton, fyrtio man; de där, hitta plats i huset, här, de andra i ladan!”

Den gamle mannen knöt fingrarna i träet på dörrposten och stack ner benen i marken, som om han ensam var tvungen att vägra tillträde till hela plutonen som uppradade framför huset. Ilsket sa han: ”Nej!”

Löjtnanten ropade på sergeanten och bad honom se efter ladan och förbered halmen för lägret. Han skulle klara sig med den gamle mannen här helt själv.

I samma ögonblick som löjtnanten hade sagt detta, den gamle mannen kom några steg framåt och smög sig in i huset inför löjtnanten, som om han hade ändrat sig.

Löjtnanten stannade ett ögonblick vid tröskeln. Han såg en bred, låg sal framför sig, väggarna var panelad med trä, ovanför den fanns tunga svarta bjälkar. Rummet fick sitt ljus endast från dörren och låg delvis i mörkret. Först gradvis kunde löjtnanten urskilja att män stod här, tio, tolv män, alla så långa att de nästan nådde det låga taket med huvudet. Alla hade samma ovänliga ansikte som den gamle mannen.

Plötsligt såg löjtnanten att männen stod runt en bår. En död soldat låg på båren. Löjtnanten tog av sig mössan.

Machine Translated by Google

Männen i cirkeln ägnade ingen ytterligare uppmärksamhet till honom och tittade tyst ner på den döde mannen. De bad inte, de rörde inte ens sina läppar. Och männens ansikten stelnade igen, som om de bara
tillsammans, men inte för att visa varandra sin sorg.

Löjtnanten såg den dödes smala ansikte,
som var blek som vax. Ögonen var slutna. Ett brett, plågsamt ärr löpte över pannan. Men uttrycket
av fridfull vila låg på ansiktet. Jackan av en
En norsk soldat låg utbredd över bröstet, och mössan låg ovanpå. Men vid foten av båren stod plogen. Då steg den gamle mannen fram till en av männen
och lade tyst en hand på hans axel. För ett ögonblick
mannen tittade upp och lyfte huvudet som tecken på att ha
förstod honom. Sedan vände han sig till löjtnanten. ”Den
"Bonden är död", sa han på god tyska.

Löjtnanten nickade kort instämmande:
”Vi stannar i ladan”, sa han. Mannen upprepade att svaret är norskt. Den gamle mannen lyssnade och tystade
nickade.

Löjtnanten gick och inkvarterade sin pluton i
ladan. ”Ingen kommer att gå in i huset.” sa han
förklarade för gevärsmännen. ”Bonden har stupat i strid, troligen under striden igår morse.”

Machine Translated by Google

När löjtnanten efter en stund återigen steg in i huset, åtföljdes han av två soldater, som bar en stålhjälm och ett gevär. Den gamle mannen var

förskräckta först och männen lyfte huvudet och vände sig mot

löjtnanten. För ett ögonblick var det helt tyst i rummet. Men de två soldaterna gick fram till den döde mannen, hälsade och ställde sig i givakt och lade med ett hårt grepp ner vapnen framför dem och höll vakt.

Först hade männen ställt sig mot väggen. Inte

förrän nu hade de förstått vad detta skulle betyda. Löjtnanten ställde sig inför mannen som hade överklagat

till honom och sade: "Bonden har fallit som soldat. Jag

"Ge honom vakten!" Långsamt översatte mannen ordet

genom ord. Männen runt omkring böjde sina huvuden i

tystnad och det tycktes löjtnanten att deras ansikten

var inte så hårda och ovänliga som tidigare.

Men nu en ung kvinna, som hade suttit mitt i

bordet, reste sig. Hon hade en lång, smal figur och en fri

naturen. Det tycktes löjtnanten som om han aldrig hade

sett ett vackrare och ädlare ansikte.

Kvinnan dök upp i dörren och letade efter en

ögonblick vid den döde mannen. Sedan såg hon tysken

soldaterna, som stod orörliga vid foten av båren,

med kanonerna framför sig, en på vänster sida, den andra

en på höger sida av plogen. De stod inte i

Machine Translated by Google

något annat sätt framför den döde som den andra män gjorde det, och deras ansikten hade samma allvarliga och strängt uttryck som de andra männens ansikten. Vördnaden för döden var över allt.

Kvinnan såg detta och gick tillbaka in i rummet. När hon åter kom in i hallen höll hon en träpinne grävmaskin i båda händerna på vilken en av de tunna låg norska flatbröd och gav det till tysken officer: Löjtnanten kände till seden, avbröt en bit av brödet och åt det långsamt. Han visste att härmed hade han blivit gäst i denna bondgård.

Nästa morgon, när plutonen marscherade iväg återigen gick den gamle mannen fram till löjtnanten.

”Tack”, sa han, och löjtnanten kände igen att han hade lärt sig detta tyska ord bara för just den anledningen syfte. Sedan kallade han på mannen som kunde tala Tyska och vinkade uppmuntrande åt honom.

”Tyskarna sköt bonden”, sa mannen strängt, betonar varje ord och ser ledsen ut.

”Det är krig”, sa löjtnanten. ”Det är krig”, sa mannen upprepade. Och den gamle mannen som verkade ha förstod ordet, nickade instämmande. ”Det kan ha var tvungen att komma till detta”, sa mannen igen, och hans ansikte ljusnade upp, ”men jag vill säga detta: inget hat kommer att förbli!"

Machine Translated by Google

Löjtnanten nickade utan att säga något. Han ville egentligen säga något, men stora ord betydde inte så mycket för honom. För ett ögonblick sökte han efter
ett lämpligt svar.

Till slut fann han orden han ville säga. ”Vi är
av samma slag”, sa han.

”Det stämmer”, upprepade mannen, och nu sträckte även den gamle mannen fram handen till officeren. ”Vi är av
samma sort.”

Machine Translated by Google

Idag känner vi en känsla av gemenskap som är långt ifrån starkare än politiska eller ekonomiska intressen kan förklara. Det är känslan av en gemenskap som är bestäms av blodet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Guldmedaljen för tapperhet

När efter (första) världskriget de österrikiska flaggorna -
som hade rullats ut i vinden i alla riktningar
över hela Europa på otaliga gamla och nya dagar av
seger för imperiet - var tvungna att sänkas i heder, ingen kadett bar dem
högt och vinkade in i en gemensam
tempel för värdigt minne. Precis som den stora nationen hade
sprängdes i sex eller sju delar, så fann de sin viloplats här och där, där
de prasslar kejserligt som
så snart vinden blåser från slagfältet på
Kahlenberg (strid mot turkarna), flera också i
Ungern, vissa i städer som plötsligt tillhörde länder som tidigare bara
hade förmånen att se de sidenfärgade, kulpryddade flaggorna efter att
de hade kapitulerat
till dem. Märkligt nog hängde standarerna i olika
salar, och när någon gång avlägsen under en tyst natt
det sista färgade skräpet fladdrar från polerna likt en mal till marken
och faller till stoft, deras berömmelse kommer fortfarande att bestå
stor.

Precis som flaggorna, som hade placerats i mörkret,
så var inte heller någon av dem som hade marscherat i sina
arméns fältgrå uniform i fyra år tillåtet att visa upp sina dekorationer för
tapperhet, om deras bostad

Machine Translated by Google

befann sig i ett av de nya länderna. De återvändande soldaterna stoppade sina medaljer, kors och band i kistor eller bakom tvättstugan. Ja, de kunde bara behålla tapperhetsutmärkelserna i mörkret; och så

ibland brukade en gammal krigare sträcka ut sin hand

mot dem, när han av misstag fick en glimt av dem, för att känna på dem, gåvorna från ett imperium, innan han lät de indignerade klingande sakerna glida tillbaka in i
mörk.

Samma sak hände även en sergeant, som hade förtjänat guldmedaljen för tapperhet vid San i
Karpaterna - först den lilla och snart den stora
medalj för tapperhet i silver och senare i Tyrolen brons
medalj, och dessutom "Karl-Truppen-Korset". Han var en man som såg ut att vara förtjust i vapen, och ingenting kunde ha glatt honom mer än att stanna kvar i kompaniet.
till döden, i Galicien eller Trient, i Bosnien eller på
"Schmelz", han skulle inte ha brytt sig var. Men som en
tysk, vars hemland låg i skuggan av en annan
nationens impulsiva, långtgående girighet, steg han just
som flaggorna och medaljerna in i mörkret och blev en
bonde, och inte en dålig sådan faktiskt... bara att han nådde oftare än andra bakom tvätten in i garderoben för att dra ut de fem medaljerna för att låta dem klinga vidare

hans handflata.

Machine Translated by Google

Han tog sig en hustru, odlade åkrarna och fick barn,
och när den höll på att födas och han såg hur desperat hans fru
brottades med värkarna, hur barnmorskan ingrep för kvinnans räkning
och ropade "mamma" som
så många han hade sett dö på slagfältet, sedan utan att vara medveten
om det, knäppte han ihop hälarna,
hans hjärta slog högt, och hans panna brast i svett;
han kände att han här inte kunde göra något annat än att stå
i givakt ... annars hade han varit tvungen att huka sig i en
hörnet och gråta ömkligt.

Men när barnet i vaggan kraxade och kvinnan
log överlyckligt, den tacksamt lättade mannen hade en
märklig inspiration, en inspiration som han aldrig skulle
ha haft om hans armé fortfarande marscherade under flaggor och
trummor, eftersom ingen sergeant någonsin har haft rätt att tilldela
medaljer och utmärkelser till en person; men nu när
armén och medaljerna var borta och i mörkret hade han
idén att agera som en överbefälhavare och belöna den dödsföraktande
kampen. Han snurrade på mustaschen, gick till garderoben, tog fram
de fem medaljerna och
tittade länge på dem. För hans knän var fortfarande
darrande, var han benägen att ge sitt högsta och mest
den praktfulla dekorationen, men sedan tänkte han på att barnet bara
var en flicka; han skakade på huvudet och valde ut
stor silvermedalj, som glittrade på den vita och röda tärningen

Machine Translated by Google

randigt band och fäste det på mammans nattlinne.
Må den skrattande modern vägra, må barnmorskan trycka sina
händer med en jordig vråL mot sin mage, medaljen
nu tilldelades och låg dag efter dag, tills kvinnan
i barnsängen hade återhämtat sig, på nattduksbordet, och alla
som kom på besök kunde se att sergeanten hedrade sin hustru på
samma sätt som han själv hade gjort
hedrades tidigare. Senare lade han inte tillbaka medaljen
in i garderoben. Den tillhörde inte honom längre, en
soldaten som stod i skuggan, vilket var hur han kände sig; det var
nu hans frus egendom, och han avundades henne nästan
medaljen. Hon gjorde inte riktigt
förstå, men ändå var hon tvungen att ta hand om
hedersdekoration från och med nu själv, inte i mörkret
naturligtvis, varifrån den hade kommit i förgrunden, rund och
glittrande som en stjärna, på grund av det nya livet. Hon lade det i
en platta av slipat glas på skänken och där kunde den vara
glänsande.

Snart kom ett andra barn, och fadern belönade
hans fru med den lilla silvermedaljen, och ett år senare med
bronsmedaljen, eftersom båda var flickor igen. Även i
det fjärde året förändrades detta inte, även om mamman
nästan dog under förlossningen; men sergeanten - nu redan som
en riktig general, som också ofta inte gör det
insåg den sanna förtjänsten - gav henne inte alls

Machine Translated by Google

guldmedalj för detta, men hans minsta utmärkelse, "Karl-Truppen-korset".

När efter detta en femte och sjätte flicka föddes, verkade hans frus mod ha blivit något
vanligt för mannen, inte värt en uppskattning, precis som, som han menade, några av hans egna hjältemodiga bedrifter också förblev obemärkta, och därför krävde rättvisan att han inte gjorde ett stort väsen av en sådan kvinnlig välsignelse
ättlingar längre, och han fick till och med tillåtelse att fiska krabbor och klaga över det, tills pojken slutligen, vid åtta års ålder, kom, så lätt och obehindrat, så snabbt och nästan utan smärta för modern, att rättvisan krävde att
hon borde ha fått en dekoration borttagen snarare än
få en ny; men det var en pojke, och där stod fadern bredvid sängen med tårar i ögonen, och han lade guldmedaljen, Österrikes högst rankade, på
bröstet på kvinnan i barnsäng, och hon, som alltid hade
skrattade åt dessa utmärkelser, blev allvarlig och grät överlycklig över barnet, och även lite över
medalj.

Strängt taget hade hon förtjänat denna utmärkelse.
länge sedan. Men med tanke på att det hade krävt de flesta exceptionella hjältedåd för att vinna denna medalj, och med tanke på att flaggorna var vittnen till så många
kontinentformande timmar i historien, var det bara rätt att

Machine Translated by Google

Den mest utsökta belöningen för mod hade tagits fram ur mörkret och lagts på en mors lätta mjölk och framtidsgivande bröst, endast för en pojke… för vad en förgänglig mans spel skulle vara ära och flaggor, medaljer och
imperier, skulle inte alltid en ny sugande pojkes läppar
finna sin första heroiska näring vid sådana fulla bröst.

Machine Translated by Google

Att förbli ren och bli mogen

av en ung SS-man på östfronten

Det var inte länge sedan vi brukade tänka på renhet och mognad som något märkligt; vi brukade till och med skratta åt idéerna. Var inte stridens stränghet vår första befallning och renhet något för unga flickor? Men vi har förändrats sedan dess. Nu ser vi med andra ögon och hämtar inte längre styrkan för våra gärningar enbart från ungdomens stormar. Krigets utdragna tid har gett oss en djupare styrka av uthållighet och stränghet. Nu vi skapar styrka från saker som vi brukade aldrig ens tänka på det. Idag kan vi se vårt hem, skönheten hos en fältblomma och leendet hos ett barn med ögon som blivit klokare av förlustens smärta och medvetande om fara.

Kort sagt, vi har vuxit upp. Mitt i förödelse omkring oss, framstår som det enda målet som substans i våra renaste längtan och uppoffringar: Riket. Och vägen till detta mål leder via krigare manlighet.

Ju hårdare kampen för vårt mål är, desto mer orubbligt är kravet på renhet i vår vilja, integritet i vår karaktär och otvetydighet i vår ... beteende. Det högsta manliga idealet måste förkroppsligas, om

Machine Translated by Google

Riket ska uppnås, ty riket representerar en
Ny mänsklig ordning; av familjer, av klaner och av
individer. Och krigföring utkämpas för denna Nya Ordning.

Vi uppfattade först tråden av fullständig utrotning i
detta krig till den högsta mänskliga nämnaren under striderna i öst.
Säkerligen är kraven på rasbevarande bara en zoologisk angelägenhet,
om bevarandet av arisk andlighet och kultur inte ingår däri.

Ändå är vårt svar på människans förintelse i
världen är inte bara krigföring och motstånd, utan också våra egna
förvandlade liv, och manlighet och renhet är de starkaste vapnen i
denna krigföring. Ja, ren i
högsta mening var de döda som sjönk vid Langemarck
i den flamländska jorden; rena var de fallna som fortfarande ligger i
omärkta gravar i öster; och rena var också alla de som i Tysklands
största nöds stund
lyssnade till kallelsen från de första åren av detta krig.

Så ska även vår nationalsång ”Tyskland, Tyskland över allt” förstås:
inte som ett triumfrop, utan som den djupaste skyldigheten att bygga
en högre mänsklig ordning.
och som stolthetens mentalitet, kallelsens storhet
att vara krigare för denna nya världsordning. Detta
mentaliteten befriar oss från dekadensens manifestationer, som vi ser
vid varje vändning: egenintresse,
profitörskap och politiskt slöseri. Det handlar inte om

Machine Translated by Google

att bara hålla sitt eget register rent för utseendets skull – en helt borgerlig övervägande – men det handlar om att medvetet avvisa all ytlighet som ett tecken på låghet, på dubbelspråk och otrohet som ovärdigt i äktenskapet som det är bland ens kamrater, och all obscenitet och tygellöshet som underhållning. Varför? Eftersom allt detta öppnar vägen för fienden att komma in och få fotfäste. Att förbli ren innebär också att ha samvete och omsorg, och att utöva vänlighet och kamratskap.

Ett oåterkalleligt svar krävs således från var och en av oss med avseende på varje aspekt av vår varelse. Ju mer vi inser att vi arbetar mot en social och politisk Ny ordning, och ju mer vi förkroppsligar medvetandet att endast i tjänst för riket ligger vår adel, i den grad kommer det att bli klart för oss att endast de kan utöva och behålla herravälde i denna värld som har behöll sig rena – även inför fel och skam.

Vi har sett kamrater falla alldeles bredvid oss som var ung och helt ofärdig. Det fyllde våra hjärtan med sorg och modfälldhet. Det är dock då vi upplevt sanningen att uppfyllelse i livet inte är en funktion av kvantiteten, utan av kvaliteten på åren, som vi har fått. Detta är så, eftersom varje

Machine Translated by Google

levande man, kvinna och barn kan erhålla kronan av
livet: att dö för fäderneslandet.

Livet utan ren begär är meningslöst. Därför anammar vi djupt
Goethes talesätt: ”Att leva för njutning är
låga; de ädla lever för lag och ordning.” Vi kan inte
exakt veta vart vi klättrar i denna kamp och vilken form och vilket
tillstånd som väntar oss på bergstoppen
ovan, men Riket är ett omedelbart uppdrag, vilket vi
kan för närvarande känna igen och uppfylla. Och att vara innerligt
Rustad för denna uppgift krävs renhet och manlighet.

Lägg märke till den borgerliga soldaten, som tronar varje falsk
och oren gud. Kanske föraktar en sådan okunnig.
renhet och manlighet, eftersom allt han någonsin har varit
utsätts för dessa dygders tomma former och aldrig deras
rasmässigt andliga innehåll. I vilket fall som helst är bara han en
sann människa, som rotar sin själs trådar i
grund; i extremiteten, som ensam föder kärlek
av familj och fädernesland, i en tro på den gudomliga lag som är
verksam i hans ras liv, och i villigheten att
fortsätt att lugnt marschera mot sin död, för han
känner innebörden av den döden som det högsta offret till
Gud.

Att vara mästare innebär att vara mogen, att ha andlig insikt,
att se bortom yttre perspektiv, att göra det nödvändiga,
och att inte förlora tron på processen. Inte för att vi

Machine Translated by Google

har vi makt och vapen i våra händer, njuter vi av en
viss rang i denna värld, men eftersom vi är faktiska
krigare för riket. Det betyder att vi har valt:
ansvar, disciplin, ansvarsskyldighet, vördnad och
vänlighet - dvs. att bli en starkare människa och en ny varelse, och att
inte låta världen föreskriva sin "lag" för
oss. Vi är mästare, eftersom vi står i relation till
världen som instrument i en högre ordnings tjänst.
Detta erkännande gör oss mogna utan hänsyn till ålder.
Artonåringar har på detta sätt och genom krigets hårdhet förvandlats
till män. Prövningens stund befanns inte sakna dem, utan vittnar
snarare om att de
har verkligen blivit mogna.

Machine Translated by Google

Det var en riktig kille

av Heinrich von Klein

På min resa till Frankfurt en gästgivare i en by
nära Jena berättade för mig hur - flera timmar efter slaget
när staden redan hade övergivits helt av prinsen av Hohenlohes
armé och var omringad
av fransmännen, som hade trott att den var ockuperad - en
En enda preussisk soldat dök upp i staden. Värdshusvärden
försäkrade mig att om alla soldater som hade deltagit i striden hade
varit lika modiga som den här mannen,
Fransmännen skulle ha blivit slagna även om de
har varit tre gånger så starka som de faktiskt var.
Här är värdshusvärdens berättelse…

Helt täckt av damm hoppar den här killen av sin
häst framför mitt värdshus och ropar: ”Krögare!”

När jag frågar ”Vad är det?” svarar han ”Ett glas
brännvin!” och medan han kastar sitt svärd i skidan tillägger han:
”Jag är törstig.”

”Gud i himlen!”, säger jag, ”Vill du inte fly, min vän?!”
Fransmännen är nära staden!

”Nu, nu!” säger han, och medan han lägger tränset över hästens
hals förklarar han: ”Jag har inte fått i mig någonting på hela dagen!”

”Jag tror att du är besatt av Satan!”, säger jag till honom.

Machine Translated by Google

”Hej Liese!” ropar jag, och hon ger honom en flaska "Danziger".

"Här!", och jag vill ge honom hela flaskan så att han ska rida på.

”Tut, tut!”, säger han medan han torkar svetten från sig pannan, ”För jag har ingen tid!”

”Du är ett Dödens barn!”, utbrister jag.

Och återigen säger jag: ”Här!” medan jag häller upp en drink åt honom, och jag försök igen att ge honom hela flaskan så att han rider på. "Drick och rid vidare! För din hälsa!"

”En till!”, säger den här killen när skotten redan ringt ut åt alla håll in i staden.

”En till? Är du inte orolig?”, frågar jag.

”En till!”, insisterar han medan han torkar sig i skägget och snyter sig från näsan uppe på hästen, ”För det kommer att vara betalas kontant!”

I min själ ville jag att han skulle…

”Här!” säger jag medan jag häller upp en andra drink åt honom. önskningar. Och efter att han är klar häller jag upp en tredje drink åt honom och fråga: ”Är du nöjd nu?”

”Åh!”, skakar mannen på sig, ”Brännvinet är gott!”

”Nå!”, säger han medan han tar på sig hatten, ”Vad är jag skyldig du?"

”Ingenting! Ingenting!”, svarar jag. ”Ut med dig, i all evighets namn.” herregud, fransmännen är redan på väg in i staden!”

Machine Translated by Google

”Tja”, säger han medan han sträcker sig efter sin stövel, ”Så Gud kommer att belöna honom.” och han tar fram en pipa med kort skaft ur sin stövel och säger: ”Ge mig eld!”

”Eld?” frågar jag. ”Är du inte orolig?”

”Eld, ja!”, säger han, ”För jag vill tända en pipa av tobak."

”Du är besatt av legioner!” utropar jag.

”Hej Liese!”, ropar jag på flickan, och medan mannen är stoppar sin pipa, flickan får elden.

”Jaså!”, säger han och håller pipan han just tänt i sin mun, ”Nu kommer fransmännen att få problem!” Och medan han tryckte hatten över ögonen och grep tag i tränset, vänder han hästen och drar sitt svärd.

”Du är en djävul till karl!” utbrister jag, ”En förbannad, förtrollade skurk! Vill du i bödelns namn ge dig ut dit du hör hemma? Tre soldater - eller hur? ser ni dem? – de stannar redan vid grinden!”

”Tänk det!”, kommenterar han medan han spottar och tittar de tre soldaterna med glittrande ögon. ”Om de vore tio, skulle jag skulle fortfarande inte frukta dem.” Och i detta ögonblick de tre Fransmän rider redan in i staden.

”Basso Manelka!”, ropar killen medan han sätter sina sporrar till hästen och rusar mot dem; han hoppar på dem, så sann som Gud lever, och attackerar dem som om han hade hela Hohenlohe-kåren bakom honom, på ett sådant sätt

Machine Translated by Google

att soldaterna, osäkra på om fler tyskar kan finnas i staden – mot sin vana – blir förskräckta. Och
Innan någon hann vända hans hand, slår han ut de tre ur deras sadlar och griper deras hästar, och med dem i
Han flyger förbi mig och ropar: "Bassa Teremtemtem! Nå, nu ser ni, herr gästgivare! Adjö! Hej då! Hoho!"
Hoho! Hoho!"

Värdshusvärden förundras: "Jag har aldrig sett en sådan vän i hela mitt liv!"

Machine Translated by Google

Publiceringsår

OKÄND

Machine Translated by Google

Citat

Det som individen fått av naturen, måste han ge vidare som ett bidrag till hans folk. Det kan bara var en rättvis i detta samhälle; det växer från uppfyllandet av sin egen, tilldelade, högsta plikt.

- Adolf Hitler

***

Alla nationer som stred i världskriget ärade den "okända soldaten". I Paris vilar han under ”Triumfbågen”. I London sover han sin sista sömn under den svarta marmorn i Westminster Abbey. I Berlin Han bor i rikskanslerspalatset. Tyskland är det enda landet där den "okända soldaten" inte är död, men lever.

- Frederik Boek

Svenska Akademien, Stockholm

Machine Translated by Google

När kriget är över kommer vi att uppleva märkliga händelser saker. En ny ordning kommer att skapas i Europa, och arbete kommer att ta den plats den förtjänar. En av de säregna manifestationer kommer att vara att man inte längre kommer att se Amerika som den nya världen, snarare Europa som den nya världen och Amerika som det gamla.

Enligt den danska tidningen *Faedrelandet* den 22 juni, 1941, nummer 170, dessa ord yttrades nyligen till en amerikansk journalist från Hearst Press av hertigen av Windsor, den tidigare engelske kungen.

***

Nationalsocialismen bildar en folkgemenskap som börjar med barnet och slutar med den gamla personen. Nej man kan tysta denna gigantiska symfoni av tyskt liv.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Missförstådd kamratskap

Kamratskap är lika polymorf som livet. Tusenfaldigt är exemplen som visar det. Det är bandet som håller samman riktiga kamrater. Utan sann kamratskap är genuin soldatism otänkbar. Men den tjänar alltid ett högre mål, helheten, samhället. Dess moraliska styrka kommer från ett starkt hjärta, från ansvar, från den orubbliga känslan av att vara ödesdigert bunden till en folk och hemland. Där det avviker från denna moral konceptet, det tar på sig en egoistisk mantel, det är moraliskt bristfälligt och skadligt för samhället.

Definitivt en SS-Obersturmführer som tjänstgjorde som depå befälhavaren gav efter för sådana missförstådda kamratskap. När det upptäcktes att inom hans på kommando hade kassören slaktat flera grisar utan tillstånd och orättvist distribuerad eller skickad stora mängder kött, han kollade inte upp misstaget, utan försökte snarare påverka utredningen tjänstemän att avstå från ytterligare utredningar. Dessutom förmådde de inblandade SS-männen att avge edsvurna uttalanden att de inte hade fått något kött.

Kassören dömdes till fängelse och depån befälhavare - för att inte ha rapporterat de kriminella handlingarna av

Machine Translated by Google

underordnade och påhittade falska rapporter - till ett fängelse
döma.

Kassörens beteende utgjorde en allvarlig skada
till det tyska folket. Depåbefälhavaren - ur
missförstådd kamratskap - hade försökt dölja övergreppen istället för
att säkerställa ordning. Den som mörklägger skadar hela folket och
undergräver sin egen auktoritet.

Machine Translated by Google

En SS-mans sista vilja

SS-korpral Leo R., i civilt liv, assistent
lärare i en stor schlesisk stad, dog i en militär
sjukhus till följd av skador som ådrogs på östra
Framsida. Han lämnade efter sig ett slags "sista testamentet", ett brev
till sin familj, vilket han hade skrivit den dagen han gick med i Waffen-SS.
Detta brev ger en djup inblick i livssynen hos en exemplarisk
nationalsocialist, pedagog
och soldat. Det tillhör trons eviga testamenten
i vår tid, vilket kommer att ha en föredömlig effekt på
framtida generationer och visa och förklara för dem
deras fäders gärningar.

Om jag skulle stanna kvar på slagfältet eller återvända i en
tillstånd där jag är oförmögen att resonera, då må detta
Det sista testamentet fungerar som en sammanfattning för min familj och klan.

Jag vill inte att det ska uppstå konflikter på grund av materiella
saker. Senare kommer det att finnas en germansk rätt, där hjärtat också
gör det rätta. Det är redan en riktlinje. Jag vill, i alla frågor om världsbild
eller ideologi, att saker och ting ska gå som min fru och jag kom överens
om. Jag
önskar särskilt ingen inblandning i det ideologiska
barnens utbildning. Vi står alla i den stora handen

Machine Translated by Google

av tro vi har och kommer att fortsätta försöka forma. Vårt folks liv är heligt för oss. Vi vill följa den underbara regeln, att vara ett folk, det vill säga religionen
vår tid.

Jag vill att mina släktingar ska ha någon slags minnesmärke mig förbi. I vår klan är hjärtat så starkt, så att en rättvis mått kommer naturligtvis att hittas.

Jag önskar av hela mitt hjärta att min fru ska gifta om sig, om Hon tror att hon har hittat en ny livskamrat. Genom att känna henne vet jag att barnen också kommer att möta ett gott öde.

Jag ber vår klans vänner att bli gudföräldrar till barnen och familjens vänner ... att de uppfyller lagen om sann vänskap, som gör en lycklig
och ge.

Jag önskar att mina barn erkänner sin mamma som sin den dyrbaraste skatten, som gav dem liv. Utöver det bör folket vara lag och vägledning. De bör alltid vara enkla, lojala och sanna.

Jag tackar min fru. Ord är för få. Hon kanske vet att mitt hjärta blir rört när jag tänker på det underbara
djup hon har gett mitt liv. Jag hoppas också att ödet gör det tillåta henne att få det som har nekats mig.
Oro och smärta försvinner snabbt. Må hon tänka på mig. med en glädjefylld stolthet. Hon gav mer.

Machine Translated by Google

Kära hustru! Begrunda vår tid tillsammans och gå med fullt öde styrka in i framtiden. Om det finns helig frälsning, då är det är försedd med mitt hjärtblod.

Hyll förfäderna i vördnad. Var trogen folket. Må vårt folk finna en lycklig framtid.

Jag tackar också mina föräldrar, som ofta fick lida på grund av mig. Må de veta att allt detta hände medan jag kämpade med att klargöra de djupare aspekterna av min existens. Min kärlek kommer alltid att tillhöra dem.

Må ni alla känna hur jag räcker er min hand, så att ni styrkan kommer att växa och du kommer att bli lycklig. Tro mig, min Hjärtats önskan är alltid att se dig lycklig, så må det vara.

Inför resan som jag får följa med på de långa kolumnerna av dem för vilka endast gärningen räknas.

Leo R.

Machine Translated by Google

Man står ensam i natten,
tyngd av tunga arbetsuppgifter,
han tänker tillbaka på klockan,
av de döda kamraterna.

Han känner att någon går mot honom,
soldat från förr,
som redan lidit det bittraste ödet,
och tyst hör han honom säga:

Kamrat!

Och bara detta enda ord.
De är tysta och de tittar.
Den andra går, en skugga, bort,
bara i den tidiga morgongryningen.

- Resan
av Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Angående

Soldatens beteende

Mot utländska kvinnor

Du är en SS-man. Det betyder att du inte är en legosoldat som rekryteras för att kämpa för något helt enkelt för en lön, även om det inte angår dig i övrigt. SOM en SS-man, du representerar SS, ett samhälle, en orden inom ditt folk, vars särskilda uppgifter är att bevara blodet rent, att höja släktets värde.

När du står i ett främmande land, med ett vapen i handen, har du således en dubbel plikt: du måste representera ditt folk och du måste vara värdiga SS.

Men du beter dig ovärdigt när du - bär Führers uniform med Waffens märken SS - springer runt på krogar och restauranger med de där Flickor och kvinnor som inte delar sitt eget folks smärta och oro, som inte märker sitt eget folks smärta, helt enkelt för att de saknar känsla. Dessa är inte de anständiga kvinnorna och flickorna från dessa utländska folk.

Det är något man kan ta för givet. För de där tjejerna vars bröder, och de kvinnor vars män, har besegrades av dig och dina kamrater skulle säkerligen vill inte kasta armarna om dig. Du vet också vilka typer av skada som kan drabba dig av sådan slarv förening.

Machine Translated by Google

Hur kan du göra anspråk på rätten till oundviklig hårdhet, om du låter dig själv gå? Hur kan du behålla en klar bild. och en korrekt hållning, om du förlorar din självaktning? Många av er hade möjlighet i detta krig att anta mer ansvar än du någonsin skulle ha kunnat ha fredstid. Ni måste alla bevisa er värdiga av detta ansvar. Vi vet att ni är modiga i krig. Men du måste också lära dig att vara lugn, disciplinerad och måttlig, även när du inte står i formation. Det är vad vi hoppas för vårt folks framtids skull.

Vad ska du göra efter att du har läst dessa rader? Jag ska säga dig. Du måste ha klara ögon och en ärlig hjärta. Du vet vad jag menar. Du vet hur jag menar det här. Kanske känner du också den eller den kamraten som inte har uppförde sig som han borde ha gjort. Fram tills nu tittade du bara bort och tänkte att det inte berörde dig. Tro mig, det berör dig. Det berör oss alla. Försök först hur av sann kamratskap: ta din vän åt sidan och tala tydligt och rimligt med honom. Berätta för honom vad det är betyder. Berätta för honom om den ödesdigra stunden som vårt folk finner sig in. Inpränta för honom att Führern kan inte avstå från en enda man.

Kom alltid ihåg att de månader och år du bär Uniformen med SS-runorna kommer att förbli oförglömlig för resten av ditt liv. För en tysk är dessa de mest avgörande år i livet. Inte bara för att den unga SS

Machine Translated by Google

volontären mognar till en man, eller på grund av att hans bröst blir bredare, eller hans steg säkrare, eller hans syn skarpare. Hans ande formas också. Och han lär sig i SS-gemenskapen något som alltid kommer att finnas med honom: ordning, disciplin, samvetsgrannhet, punktlighet, uppoffring och en känsla av plikt gentemot gemenskapen. Gör förstör inte detta minne genom att inte utföra dina plikter på det sätt ditt folk förväntar sig av dig. Om du ignorerar detta, skada dig själv mer än någon annan.

Det fanns en gång en tid som uttalade "rätten till sin egen kropp." Det var den period som gav sin välsignelse om en svart man gifte sig med en vit kvinna eller om en Tyskan gifte sig med en jude - den tid som också skyddade de som dödade det ofödda barnet i dess mors kropp om dess ankomst skulle oläga föräldrarna.
Den tidens förkämpar, som vi redan besegrat genom Führerns kamp i Tyskland, står nu envist emot oss på alla fronter.

Om du tror att du kan göra med din egen kropp och ditt eget blod vad dina begär än önskar, då hjälpa vårt folks och vår världsbilds fiender.
Du är bara herre över dig själv i verkligheten när du kan uppbringa tillräckligt med styrka och stolthet för att leva inom de lagar som ditt folk, din SS och du själv lyder under är monterade.

Machine Translated by Google

Den som förstör hans blod,

fördärvar hans folk.

Machine Translated by Google

Individens mest privata saker är de mest offentliga saker i samhället. För det viktigaste sak avgörs i dem: den fysiska existensen och vårt folks framtid.- Wilhelm Pleyer

Machine Translated by Google

Av barn

Finns det en djupare glädje än glädjen att få ett barn? Känner du någon? Jag vet inte! Det är en fröjd för ögat. En fröjd för örat. En fröjd för dina smekande händer. Det är ett vänligt slag att ditt hjärta. Ja, det rör hela din existens så att du har inget ord för det. Det finns sannerligen inget djupare oro.

Bekymmerna är många.

Barnet som föds av dig, och som utvecklas och växer som sin inre ande vill, är en del av dig. Men det går fortfarande sin egen väg. Du känner dig ansvarig och kan fortfarande göra det. ingenting. Varken för att hjälpa eller skada det. Du fortsätter dig själv i barnet, men det agerar fortfarande enligt sin egen Vilken oro kan vara större?

Och det slutar aldrig. Du är bekymrad över dess natur, och om den kommer att vara bra. Du är bekymrad över dess hälsa. Du är orolig över dess misstag. Du är oroad över dess prestationer. Du är oroad om dess val. Du är mer bekymrad över dess liv än din egen. Du är till och med bekymrad över dess bekymmer. Så djup, så oändlig, så allomfattande är din omsorg om ditt barn.

Machine Translated by Google

Men du själv blir också mycket djupare genom ditt barn. Din hängivenhet och omsorg om barnet är ditt hemliga livsvärde. Detta värde är din namnlösa glädje.
Denna glädje är din namnlösa njutning. Och om dina bekymmer lyfts i det att de visar sig onödiga, när de är
stillad eftersom det som ivrigt åtrås kommer till
pass: Om den lever, spirar tusen små groddar ut precis
Liksom på ett vårträd är dess godhet precis som gryningen av en god dag. Din namnlösa njutning kröns med en glädje du kan känna i hela din kropp. Din glädje stiger
i det klara ljuset av ditt medvetande om ditt barns värde. Och detta övergår till den härliga sfären av
stolthet – vilken glädje kan vara djupare än det?

Man hör andra saker om ett barn. Man hör att det är
en börda. Du hör att det är ett ansvar. Du också
hör saker som är mer sunda och upprätta. Du hör att det handlar om övertygelser. Och det som säkerligen är det mest obestridliga av vad du hör - det är en plikt gentemot folket, det är en ansvarshandling och ett erkännande av förtroende.

Men jag säger dig, det är klokt av dig att skaffa barn utan kostnad annan anledning än kärlek. Och att du älskar ditt barn
av ingen annan anledning än glädje.

Machine Translated by Google

Arbete hedrar kvinnan liksom det hedrar mannen. Barnet, adlar dock modern.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Gud lever bara i stolta hjärtan

En författare i vår tid, vars verk har varit mycket uppskattade hyllad av nationen, skrev som sin tro den obarmhärtige ord: ”Endast män som behöver Gud söker Gud. Vem som helst behöver Honom inte, förföljer Honom inte. Även de som tänker på Gud, behöver honom.” Endast människor som behöver Gud förföljer Gud… är det så? Är Gud, hur man än ser på det honom, de tyngda och de fyllda av bördors Gud mörker i livet, ett bedrägeri? Något vi skickligt hittat på för att klara av världen, som vi inte är nöjda med i sin sanna form som den verkligen är? Är bön alltid en begäran, en tröstande handling av vår maktlöshet? Många ber för att be, och många ber för att ge själva trösta - men tröstens Gud är inte vår Gud.

När vi erkänner principen: ”Gud bor bara i stolta hjärtan”, då menar vi en annan Gud än den som är tröstande, eller åtminstone ett annat sätt att som rör honom. Eftersom vi tror att Gud och mod och styrka hör verkligen ihop och att dessa män sök också Gud som inte behöver honom, åtminstone inte i rädsla.

Machine Translated by Google

Det är möjligt att en ung man, efter att ha hjälpt en grupp kamrater heroiskt motstår fiendens styrkor och lidande bittra timmar hängande på en tråd mellan liv och död, att en sådan man, efter att faran är över, skulle uttrycka sina känslor i ett rop, ja, att han skulle förbanna! Det är emellertid mer troligt att han skulle be, och faktiskt, på ett mycket ivrigt och passionerat sätt. Vi är rörda inte så mycket av huruvida och vad personen som har blivit så rörd säger - vi är rörda över att en man i livets allvarligaste ögonblick ser fortfarande med vördnad på något större, på en obegriplig helhet, och bekräftar en allsmäktig tro. Mannen höjer sig över sådan synliga, begripliga, användbara saker. Han lyfter sig själv framför allt individuella saker och uppnår ett medvetande av världen, av den mystiska kunskapen om obegriplig upplevelse in i vilken vi föds, och från vilken vi slits bort från döden vid den bestämda tiden timme utan att bli tillfrågad. Kraften och storheten av människan är emellertid att hon har fötts utan vilja av sin egen, och lever fortfarande inte i en godtycklig tillvaro. Redan under sina tidiga år är han alltmer modig, eftersom han ser på denna existens som en sökare, och frågar efter 30, 60 eller 90 år av liv betyder faktiskt. Och det är detta: lojalitet, kärlek, kamratskap och mod.

Det är mänsklighetens barmhärtighet och förbannelse som till detta dag, ingen har hittat ett enkelt svar på frågan eller

Machine Translated by Google

till sådana tankar. Och att ingen kan finna dem. Gud är inget "x" som kan beräknas med exakt säkerhet från någon typ av beräkningar. Han är inte ett enkelt faktum för oss vanliga människor, utan snarare en fråga. Och att kunna ställa denna fråga om och om igen, att vara medveten om säkerheten i vår existens, om villkoren för vår
existens, utan att brytas ner av dessa tankar,
och utan att bli utmattade av dem… det framstår för oss som det vackraste och mest fruktbara andens mod vi kan tänka oss.

Det betyder inte mycket att bara leva. Allt som föds går igenom en kort period fram till döden, och kämpar för mat, tak över huvudet och dryck. Ett sådant steg utöver denna cirkel av livet, att bejaka det fritt eller att förneka det, det är stoltheten och vår mänsklighets förmåga. Vi blir sanna män genom
denna adel och genom denna stolthet. Det finns ingen punkt där tanken tar slut. Var och en som har vågat ha en sådan sund och glädjefylld känsla för världen och för Gud i sitt hjärta är verkligen underbart sträng och vaken. Hur skulle han kunna bli borgerlig,

liten eller låg? Det finns en nivå av saker som han måste uppfylla gång på gång resa sig upp och kämpa sig upp till: Det är inte honom, men *hela* skapelsen så vid och djup som den
verkar för män.

Vi behöver en sådan jubel och erkänner uppriktigt att vi behöver den, nämligen upphöjelsen från det alltför-

Machine Translated by Google

ihärdiga och alltför blyga. Vi vill vara

obekväma och otillfredsställda, som om vi så småningom skulle upptäck molnen och haven, upptäck hemligheten med livet med sina hundratusentals och miljoner av manifestationer. Vi frågar stjärnorna, vem satte dem i deras underbara spel av uppgång och fall? Och vi frågar vatten, in i vars avstånd och djup den vill flöde? Vi är tillräckligt starka i hjärtat för att inte fly från det eviga "varifrån" och "varttill", och vi acceptera inte ens den mest exakta redogörelsen för naturen som en helt uttömd förklaring av dess orsaker.

Vår vördnad inför världens djup bör inte tas bort av fakta, inte ens av kampen för nakna existens. Vi vill inte bli meditativa naturer eller delade människor, snarare vill vi ta upp livet med ett fritt sinne, det dagliga och ofta så bittra, såväl som det som sprider ljus och ger mening. Den Gud som vi ger vår tillit till är i enlighet med våra hjärtan.
Han är vårt eget hjärta och känner vårt när det är öppet och bekräftande i världen.

Gud lever i oss, eftersom vi ständigt utforskar krafternas anda i hans värld och sträva efter att göra dem vårt eget. Krävs det inte en underbar stolthet och ett hedervärt mod att företa en sådan erövring av världen och Gud? Krävs det inte också en ädel ställning

Machine Translated by Google

snabbhet och medvetenhet att hävda oss själva som män inför den mäktige Guden?

Vi prisar Gud och hans världsliga skapelse mer troget desto stoltare och mer självsäkra framstår vi i den. Det skrattande ögat, det smidiga steget, anden som verkligen kan glädjas och lyfta sig själv, genuin ungdomlighet, genuin manlighet, ståndaktighet, kärlek, kamratskap, det är Guds fanbärare. Och här ansluter vi oss återigen till författarens anda, som vi nämnde i början och som avslutade bekräftelsen av sin poetiska tro med dessa ord, som representerar en plikt för oss alla: ”Gud bärs in i världen av människan.”

Machine Translated by Google

Den Allsmäktige kommer att vara den rättfärdige domaren.

Vår uppgift är emellertid att göra vår plikt,
Så att vi kan stå inför honom
som skaparen av alla världar
enligt den lag han gav,
lagen om kampen för tillvaron.
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Livsträd och världsträd

Transformation av en arisk symbol

Det finns fortfarande områden i Tyskland där man fortfarande ser gravstenar från 17:e talet e århundradet, då döden av personen porträtteras på ett mycket särpräglat, men upplysande sätt.

Man ser till exempel i relief på gravstenen en bukett blommor, en buske som växer med tjock och vackra rosor. Döden i form av ett skelett sitter bredvid till den och med ett sarkastiskt uttryck avbryter den vackraste blomman. Ingen kan undgå att förstå betydelsen av denna bild: precis som blomman hånfullt bryts och avlägsnas från livsströmmen som styr både den och busken, på just ett sådant sätt dog också denna person, för vilken denna gravsten står.

Ibland är det en öm melankoli, en fin och nästan försonande disposition, vilket representeras i detta bild. På andra gravstenar är det en vild, nästan skämtsam omskakning. Man ser Döden alltid framställd som ett fult skelett som hugger ner ett träd. En djup bit har redan huggits ut ur trädet. Det destruktiva resultatet är rensa.

Andra bilder visar att trädet redan har fallit. blixten slår ner ur molnen. I varje fall,

Machine Translated by Google

man hör det tydliga budskapet: ”Precis som trädet föll, så skall du falla, du som är fött av kött!” Det råder ingen tvekan om att trädet här är avsett att representera den avlidnes livsträd, och att livet i denna symbol representerar personens liv, och att dess förstörelse innebär döden för den person som det tillhör.

Människa och träd visas här i djupet inbördes relation, med ett djupt inre band. Trädet är ingen bild av verkligheten, ingen skildring av naturen eller kulturellt verk för estetiskt övervägande. Det har en betydelse, som kanske mer eller mindre medvetet förstås i sinnet av de 17 e århundradets skogshuggare - går faktiskt tillbaka till urdjupet av våra övertygelser. Den vida spridningen av Denna idé om detta "livsträd" kan bara gissas om här. Mytologin går tillbaka till de tidigaste åren Indo-ariska traditioner, tillbaka till Yggdrasils världsask. Trädet lever vidare i sagorna om husträdet, skyddsträdet och trädet som planteras för det nyfödda barnet. Man anar det även i sagorna, som den trevliga om enbäret eller om livets äpplen.

Den finns i sånger och seder från majträdet till Julgranen, som spikas fast på hustaket och förvaras över året. I varje fall är en persons liv i en familj mystiskt förknippat med ett sådant träds blomstring. Det är därför egentligen ett "livsträd".

Machine Translated by Google

Det skulle kunna verka som att den sorgliga, vemodiga 17e århundrade, som så ofta och så smärtsamt upplevde det skurkaktiga dödshandlingar, skulle kanske kunna vara utgångspunkten för berättelser om sådana fallna träd. Men så är det inte. Konceptet om döden som hugger ner ett livets träd går tillbaka mycket tidigare. Ett träsnitt i Sebastian Brants sånger, producerad strax efter 1500, visade redan en sådan bild. Intressant nog är det faktum att detta träd representerar inte en enda man, utan många människor som sitta i trädet och som faller ner från det i ett dike innan trädet, som redan är hugget, faller.

Den sista bilden av Niklaus Manuels dödsdans är ännu tydligare. Många människor sitter i det belägrade trädet. De skjuts ner av Döden med pilar. Här, som redan nämnts, representerar de tre inte livet träd för en enda person, utan för en hel klan. Detta är till och med tydligare i ett tryck av mästerverket från rullarna från omkring 1470. Här är livets träd verkligen ett världsträd, i den sitter människor noggrant placerade i en trenivåordning, i sig en representation av en välordnad värld.

Överst ser vi prästadömet, sedan under det världsliga herrar, kejsare och kungar, herrar och grevar. Under dem finns medborgarna och bönderna. I senmedeltiden, ser vi den urgamla uppdelningen av mänskliga världen indelad i de tre klasserna som är kända för att använda från det indo-germanska folkets dikter och filosofier.

Machine Translated by Google

Trädet huggs dock inte ner. Det tuggas på av två djur, dag och natt, och står i ett skepp som far över vågorna, en symbol för evigt flödande.

tid. Döden lyfter sin båge och skjuter ner män från trädet med pilar.

Detta träd är mycket mer än livets träd, och det är också mycket mer än ett "klassträd", som det har varit felaktigt kallat. Det är i själva verket ett världsträd, som uppfattar alla människor i en tydlig ordning. Inte långt ifrån detta är tanken på den nordiska världsasken i vars grenar gudar och människor lever, och på andra indo-germanska världsträd. De gav inte bara bostäder, utan gav också lycka och välsignelse. Idag, naturligtvis, vi

kan bara vagt ana den storslagna mytos, som går tillbaka till vår ras urdjup, långt tillbaka in i det avlägsna förflutna. Dess förvandlingar kan tydligt ses följde de få lämningar som vi har här.

Under senmedeltiden fanns fortfarande ett spår av den nordiska storheten kvar, man anade fortfarande den mytiska världsbilden i skildringen av det heliga trädet. Enklare, mer externa, mer grova… men fortfarande fulla av mening är de senare skildringarna i Sebastian Brants bok och i Berners dödsdans. Sedan förändras betydelsen kraftigt. Vitaliteten avtar. Individen, som bara sällan syns i medeltidens livsträdskildringar, träder i förgrunden, och tillsammans med detta

Machine Translated by Google

Individualism kommer till enklare, lättare att förstå bilder: de blir känslosamma eller till och med sentimentala; de väcker medkänsla, sorg och medlidande.

Slutligen försvinner innebörden helt. Betraktaren värderar sådana skildringar helt enkelt som allegorier, vars skönhet och estetisk effekt han beundrar. Med det omvandling av denna gamla symbol för ett världsträd och livsträdet tar slut. Allt som återstår för oss är att känna vår väg tillbaka till det avlägsna förflutna med hjälp av befintliga artefakter, och för att uppleva deras storhet.

Machine Translated by Google

Vi som individer är inget annat än löven
på ett träd. Idag är de gröna. Ett blad är större,
en annan är mindre. Sedan vissnar en, och sedan en annan.
Men det spelar ingen roll om bara trädet förblir friskt!

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Mod för livets glädje

Den som vandrar genom de ödelagda gatorna i
sönderbombade städer, vem som helst som ser och ryser vid
ruiner av slott och kyrkor, där livskänslan av
stora perioder återspeglas, den som tittar in i avgrunden av
hjärtana som döden har sönderrivit… han kanske
anser det förmätet att tala om livets glädje som
en av den mänskliga själens oövervinnliga krafter. Kanske har lödaren
störst rätt att göra just det: Inte bara för bekvämlighetens skull, utan
från den levande känslan av verkligheten från vilken livsglädjen står i
kontrast till
det oberäkneliga och mörkret, ja, som allena gör
dem uthärdliga. Under veckorna av det nya året kunde man
hör ljudet av karnevalens liv och rörelse
festligheter i våra vackra städer. Gator som en gång levde av
glädjefyllda folkmassor är nu
täckt med askan från förstörda hus. Istället för dekorationer ser man
ruiner resa sig över våra huvuden.
Män som en gång drack ur livets bägare ligger nu under
jorden eller kämpa med sina grå och nu allvarliga
ansikten i ensamheten i kampen för existensen av
Europeisk kultur. Kvinnor har flytt långt bort till

Machine Translated by Google

gårdar och byar. Var finns det ett ljus kvar, en tanke, som kan leda oss tillbaka till livets glädje?

Kanske borde vi diskutera vad livets glädje egentligen är. Den som bara söker det i yttre uttryck finner det knappast i krig. Den som bara bryr sig om det något råa materiella nöjen kommer att bli besvikna med glesa lämningar… och hävdar att det knappast finns någonting värt att leva för längre, eller att prisa detta liv för eller att älska. Livets djupare glädje är emellertid inte beroende av tid och öde, inte av behov och bitterhet. Det är ett av de tysta underverk som Gud ger till dem som är medvetna om hans existens. Det kan inte kastas på oss utifrån. Den lever i vår essens och vårt väsen; den lever inom oss. Mannen som har den är rik även om han går omkring i trasor och bor i jordgrottor. Den som lever i ett palats och har alla livets dyra tillbehör är likväl den fattigaste gästen på denna jord, om han inte har denna genuina glädje i livet.

Det börjar med en enkel medvetenhet om existens. Det finns män som efter en god natts sömn tittar på ny dag och klagar eftersom de står framför jobbet och uppgifter. Andra uppstår efter några timmars orolig sömn med en knappast obegriplig känsla av tillfredsställelse, glada över verkligheten i deras liv, och kanske helt enkelt för att det ger dem andedräkt, syn, känsla, hörsel och tänkande. Kriget har visat oss på ett fantastiskt sätt.

Machine Translated by Google

att vår glädje i livets enkla saker kan vara mycket djupare och mer meningsfull än de en gång så högt prisade "nöjena". Och detta visar genuin blygsamhet och förmågan till starka känslor. Vem kunde ha förklarat för en soldat att inget mer än en

ren säng, ett tunt dukat bord, ja en kort tupplur, ett glas av vin, en vacker bild eller en attraktiv flicka som går förbi kunde fylla honom med sådan glädje? Och när vi var hemma, något uttråkade och stod framför en full bokhylla och letade efter en enda bok för en lugn timme… vem kunde ha sagt oss att vi en dag skulle kunna glömma världen och oss själva, kriget, smutsen, lidandet
och till och med döden… eftersom en trevlig slump i en övergivet hus i öster försåg oss med en dålig
ett sönderrivet exemplar av en Elchendorff-bok? Vem kunde ha fick oss att tro att vi en dag, i en mörk bunker, i fuktig kyla och plågade av insekter, skulle kunna lyssna till melodin från Mozarts "Trollflöjten" i ett svagt ljus, och att vi skulle falla in i en dröm om världens eviga skönhet
och glömma alla fasor omkring oss?

I sådana stunder lyser livets glädje upp omkring sig som blixtar… eller som det mjuka ljuset från en sommarsolnedgång. Medan vi en gång gick genom stadens väl upplysta gator i jakt på nöje, tappar vi nu nästan andan när vi betraktar den strålande skönheten i den stjärnklara natten, som märkligt reflekteras mot månen, och detta ger

Machine Translated by Google

oss en inre känsla av tillhörighet till universum. Ingen kan vara en mer passionerad lärjunge för livets glädje än den enkla soldaten, som drivs genom stridens eviga eld, som har vandrat genom dödens och fasans mur och som plötsligt är mållös när han står framför kvällens stillhet och ser grödorna

försiktigt smekt av en mjuk vind. I sådana stunder känner han i sitt eget hjärtas bultande det härliga och underbara liv han har fått. En glädje flödar då genom honom, som inte kan jämföras med någon annan glädje på denna jord. Och så framstår vi som ganska blygsamma, men bara till utseendet, eftersom sådan blygsamhet samtidigt är det högsta anspråk vi kan kräva av

liv.På denna timme, då krigets öde som mest påverkades prövar våra hjärtan, både hemma och på fronten, det verkar vara ett hopplöst försök att tala om livets glädje. Men mod hör ihop med glädjen lika mycket som det hör ihop med kamp och död. Att övervinna döden innebär att vinna glädje. Utan det skulle våra själar för länge sedan ha kollapsat under den stora bördan av deras svårigheter. Utan det, den kvinnor hemma skulle länge ha drivits in i mörkaste, oundvikliga depression. Denna livsglädje står som ett lysande "likväl" över våra hårt pressade folk, mot vilka bomber och fosfor är värdelösa. En bit av barndomen lever i den. Självbelåtet skryt och blindhet

Machine Translated by Google

ambitioner är främmande för den. Kärleken till naturen och till människor, till djur och till blommor, till musik och till vers, för bilder och konst i sten och metall är alla en del av det. Den lär oss att när vi förlorar något, bör vi se på det som finns kvar. Den lär oss att
inse innebörden i varje test.

Vem skulle förneka den glädje som man och hustru finner under deras gemensamma semesterdagar. Vem kan påstå att han – under de överflödande dagarna av frid med dess vardagliga nöjen – så djupt kunde känna sin hustrus kärlek, glädjen i att ha barn och en viss trygghet? Och även om ödet tar ifrån oss det som är
allra käraste, villigheten att hjälpa till igen leder oss tillbaka i livets armar.

Machine Translated by Google

Kung Olofs märkliga möte

av Will Vesper

En dag seglade kung Olav Tryggvason och hans män söderut längs Norges kust med fartyget ”Long Draken”. När de kom till Nidarosfjorden, männen var tvungna att ta till roddarna, eftersom vinden var för hård svag för att fylla seglen. Men kungen hade inte bråttom. Han var på gott humör och gjorde alla möjliga trick för sin män. Han utkämpade en låtsad duell med sin banerbärare, Ulf de röda. Först stred de på vanligt sätt med svärdet i höger hand. Sedan med svärdet i vänster hand. Och slutligen med svärd i varje hand. Varje gång gick kungen hela vägen fram till ryggbrädan. Det var anmärkningsvärda lekar. Efter det klättrade kung Olav upp på skeppets reling och gick längs den medan han jonglerade tre dolkar utan slida. Ingen såg någonsin kungen missa eller en dolk falla i havet. Männen rodde med mer entusiasm och skratt.

Kung Olav satt bland sina män på akterdäcket och pratade om det ena och det andra. Där satt Kolbjörn Marskalk och Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze från Jämtland och Bersl den starke: män från hela Norge, från Island och från öarna i väster, en utvald ett lag, stiliga killar fulla av styrka och djärvhet. En

Machine Translated by Google

såg det. Ingen var över sextio år gammal, förutom biskop Sigurd, och ingen under tjugo, förutom Einer Bogenschüttler, som just var arton, men den bästa skötaren i hela landet.

”Nu håller jag hela Norge i min hand”, sade kungen, och han sträckte sig med sin högra hand mot himlen, som om grep tag i något som de andra inte kunde se. ”För "Du har mottagit det från Guds hand", kommenterade han Biskop Sigurd i allvar.

”Ja”, höll kungen med, ”från Guds hand och inte från din, biskop. Jag tvingar alla att böja sig för Kristus, folk från alla län: Stravanger och Hardanger, Vik och Sogne, Woere och Ramsdalen, provinserna vid havet och i bergen, och nu även Helgeland och Upland. De var svårast att knäcka.”

”Men du har också de vassaste tänderna för det”, inflikade Sklade Hallfred, islänningen. ”Många har kände dem.”

”Det må vara sant”, svarade Olaf, ”men nu är Norge ett enda rike och (kyrko)klockor ringer över hela Riket.”

”Jag medger det”, höll Hallfred med. Han skrattade lätt. och tillade ”Jag medger också att det är svårt för mig att vänja mig vid de där klockorna. Och många andra känner likadant, även om de inte säger det.”

Machine Translated by Google

”Du har känsliga öron, eftersom du är skjald”, svarade kungen Olof.

Men Hallfred pekade på sitt hjärta och sade: ”Här inne, kung Olav, sitter en som inte vill höra det. Kristus tog alldeles för lång tid innan det kom till oss. Vi alla lärde oss något annat av våra mödrar.”

Kung Olav tittade länge på honom. Sedan sade han: "Där klockorna ringer... är där riket och kungens herravälde."

”Som du har fått från Gud”, inflikade biskopen igen. ”En är mästare. Den i himlen.”

”Och en är kung i Norge, biskop”, svarade Olaf. "Man måste vara herre och man måste vara kung, såvida inte land ska bli byte för främmande kungar. Alltid kom ihåg det.”

"Det borde bara finnas en kung i Norge och öar,” sade Hallfred. ”Och bara en bör vara herre i himlen. Men jag tycker fortfarande synd om alla dem som var tvungna att "Lämna allting", och han gestikulerade långsamt med handen mot bergen, sedan över himlen och slutligen ner mot havet. Alla förstod vad han menade.

Biskop Sigurd tittade ilsket på honom. ”De där tänderna kommer att måste fortfarande bita ofta och bita många”, kommenterade han, "innan dessa avgudar och trollkarlar har tvingats lämna hela Norge.”

Machine Translated by Google

Alla tittade mot Olaf för att se hans reaktion på Hallfreds

djärva ord. Men hans hjärta var lätt och godmodigt
idag, den sortens stämning som fängslar alla.
Skrattande visade han tänderna och ropade: ”Norge,
fosterland! Hälsning vare honom som har gett det åt oss att styra.”
Vi ska hålla det hårt med våra tänder. Ingen ska slita bort det.
från oss så länge vi lever.”

”Heila kung Olav!” ropade männen. Och Hallfred började
en dikt om denna timme:

"Kungen kände av
stridsvädret och reste söderut..."

Fartyget gled nära kusten in i fjorden och
kom fram till en klippig klippa, som stack långt ut i
vatten. Fåglarna på strandkanten lyfte. En silverfärgad
ett moln av vingslag steg upp som damm mot himlen.
tusen fåglar ropade.

Tallarna, som står upp en efter en
längs bergssidan, reflekterade solljuset när de
svajade. Ljus reflekterades från alla grenar. Man hörde
bäckarna som ljudligt porlar nerför ravinerna, och
havets lätta andning.

Plötsligt hörde de alla ropet av en klar, skarp röst.
En man stod på den klippiga avsatsen nära skeppet.
Alla tittade på honom. Det var tydligt att han ville vara med.
dem, och bad om tillstånd att göra det.

Machine Translated by Google

Kung Olav vinkade till lotsen att glida närmare avsatsen. Männen lyfte sina åror och flyttade dem till landsidan. Men innan skeppet ens hade kommit hela vägen dit, såg de främlingen stå på spetsen av fören, nära den gyllene drakens huvud. Han nickade mot kungen, som satt högt upp på akterdäck. Det
såg ut som om han svajade lite efter sitt hopp, och försökte fortfarande återfå balansen. Sedan gick han fram bland männen i fören av skeppet: en bonde från trakten, som förmodligen bara ville resa med dem ett tag, så länge de tolererade hans sällskap på skeppet. Han var inte köpman som de först trodde.

Han var en mycket robust man i gammaldags klädsel. grönt bondebaize (ett grovt ulltyg). Förmodligen en en man från djupt inne i bergen. Runt hans höft var en brett läderbälte med ett vackert kopparspänne. I en av bälteshällorna bar han en tvåsidig hammare, det gamla bondvapnet: ett fint format hantverk. Men det mest iögonfallande med mannen var hans röda skägg, som var så tjockt och långt att han delade det och
stoppade den under bältet åt vänster och höger.

Han satte sig ner på en repspiral och tittade på männen, som satt eller stod runt omkring honom, en efter en… helt utan blyghet. Var och en kände sig lite nervös av den blå elden i hans blick. Det var som om han granskade dem och hade funnit något fel hos var och en.

Machine Translated by Google

"Det var inget dåligt hopp du gjorde ombord på skeppet," erkänn Vakr från Goetaelf.

”Det var inte större”, svarade främlingen, ”än den en som du, Vakr, skapade när du gjorde en kristen av en vän till Thor. Ni är alla duktiga hoppare i det där betrakta."

Det mannen sa var inte tröstande.

"Vet du inte vem du reser med, bonde? Var försiktig! Och var träffade vi dig, eftersom du tror att du vet något om oss?”

”En gammal bekant”, svarade han, ”tillbaka från din fäder. Men glöm det. Nu skulle jag vilja resa med dig en stund.”

"Vart vill du åka?"

”Utlandet”, svarade mannen sorgset.

"Du ser ut att vara kapabel för en militär expedition."

"Jag har många av dem bakom mig, men nu vill jag vila."

”Du ser inte ut så”, anmärkte Bersl den Starke. Enligt hans sedvänja – som om det inte vore värt att prata med en mannen innan han testade sin styrka - han sträckte sig efter främlingens hand och försökte slita honom ur stolen. Det var en kort och skarp kamp, men sedan låg Bersl på marken, och det var helt klart vem här var starkare. Bersl hade inte upplevt det sedan hans tidiga ungdom. Det träffade alla som eld och en fylleri: varje

Machine Translated by Google

var tvungen att testa främlingen i en tävling. Men ingen kunde mäta sig med honom. Hela skeppet stirrade på den djävulske karlen. Hans ord flög också fram, skarpa och orädda, och fann sitt spår lika ofelbart som hans rörelser. Var och en fick sitt! Slutligen gick han längs räcket över årorna, vilka slutade aldrig ro, och han jonglerade inte bara tre dolkar (som kung Olav hade gjort), men fyra dolkar, med två i luften och en i varje hand hela tiden. Det var en snabbt spel, som om dolkarna dansade över hans huvud som lågor. Hela besättningen stirrade på den här bonden, som spelade så. Han kunde verkligen mer än bara oxar.

Till slut ropade kung Olav på honom, och han klättrade upp på akterdäck på fartyget, tog av sig mössan och ställde sig framför av kungen. Man såg att håret på hans huvud också var röd, och hur den stod som en eld ovanför hans panna.

”Om en främling som du och bonde kommer inför Norges kung, bugar han sig”, instruerade Thorgrim Thorsteinson högljutt. Bonden vände sig mot honom och sade: ”Du härstammar också från män, Thorgrim, som inte var vana vid att böja ryggen inför andra män - andra än kanske före den, som de - liksom du - är ute efter namngavs.”

”Du är en vältalande och begåvad man”, sa kung Olav och gestikulerade åt de andra att vara tysta. ”Är du från området?”

Machine Translated by Google

Rödskägget tittade länge på kung Olof. Sedan
Han skrattade lätt, som en som har oro i sitt hjärta.
”Ja”, svarade han, ”man kan säga att jag är från trakten.”

”Från vilken provins?” frågade kungen.

Sedan gjorde mannen samma gest som Hallfred
Skjald hade gjort, när han hade talat om de gamla gudarna.
Han pekade med handen mot berget, sedan
över himlen och slutligen ner mot havet. I ett
omedelbart visste alla vem han var. En vind tjöt
ner från berget och över solen likt en slöja,
och vattnet började stiga. Men ingen kunde
tänk på skeppet, som plötsligt började dansa
nära de klippiga klipporna. De stirrade alla på Rödskägget,
som nu stod inför sin store och mäktige kung, och
såg den heliga hammaren i sin hand. Ett dovt dån av åska
kom från himlen, och de stod alla som skuggor i
svavelskenet. Och sedan hörde de mannens
tung röst.

”Ja, kung Olav”, sade han, ”jag är från detta landskap,
från Helgeland och från Drontheim, från Hardanger
och Stavanger, från hela Norge och från öarna,
från bergen och från dalarna, från
moln och från havet. Och det är mitt arbete som finns där
ett sådant land som ger dig glädje och som du kan vara en del av
kung. När jag först kom hit var det ett land av is under
fötterna på ettinerna. Men jag dödade ettinerna, som satt på

Machine Translated by Google

berg. Träd växte och bäckar flödade där. Jag strypte ettinerna, som är fiender till både gudar och människor. Blommor växte på ängarna och getter klättrade uppför bergsstigarna. Och människor kom och byggde hyddor och plöjde åkrarna. Jag välsignade deras grödor. De hade bröd. Jag välsignade havet för dem. De hade fisk. Jag välsignade deras

bord. Barn växte upp. Jag och mina släktingar, kung Olof, gjorde detta land beboeligt för människors barn. Det är därför de hedrade mig, män och kvinnor. Och detta var mitt folk, under lång tid."

Då tog biskop Sigurd mod till sig och visade mod.
Han lyfte korset från bröstet och höll det mot

Rödskägg. "Ge vika, din idol!" krävde han.

Mannen skrattade igen, mjukt och bittert. Det var som en

gråter i vinden.

"Ja", sa han, "och nu kommer en annan. Min timme har gått enligt Allhärskarens vilja. Det är svårt för mina vänner. Och du, Olaf, förföljer och dödar dem och uppfyller ödet. Så småningom händer det oss alla. Men jag förväntade mig att det skulle bli annorlunda: vargen som slukar oss,

ormen som stryper oss. Fram kommer den *milda* och

övervinner de *mäktiga.* Men ingen undkommer ödet, och
Ingen vet i förväg. Stunden kommer för

mannen på korset också."

"Ge vika, avgud!" befallde biskopen igen när han

höll korset nära den Rödes ögon.

Machine Translated by Google

Sedan höjde han sin hammare, och en blixtnedslag slog ner längs masten likt en gyllene orm. Det var som om han grep tag i den med handen innan den hann göra någon skada. För tredje gången hörde man det bittra skrattet. De glömde det aldrig förrän i döden.

De såg hur mannen kastade sig överbord med en mäktigt språng, och höll hammaren över huvudet, sjönk i havet och försvann.

I det ögonblicket förändrades allt. En lätt söder vinden blåste, fyllde seglen och knuffade in skeppet solsken längs de mjukt böljande vågorna djupare in i bukt. Det verkade som om de alla hade vaknat ur en dröm eller dvala. Kung Olav gned båda händerna över ansiktet. Medan biskop Sigurd harklade sig som för att tala, kungen vinkade åt honom att vara tyst.

Framför dem låg Nidaros hus, skepp vid stranden, det mäktiga taket på kungens hus och nya katedralen med sin spetsiga topp och sitt breda torn. Kvällen hade kommit. Solen sjönk i havet. Klockorna ljudade mjukt över vattnet. Alla stod som kungen och blottade sina huvuden.

”Vi ber för alla som vet hur man dör som män”, sade kungen.

Machine Translated by Google

I oss brinner en regel som en låga,

och det måste vara gudfruktigt,

eftersom den är evig och universell,

det är detta:

Gör din plikt!

Denna regel innehåller alla religioners läror.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TITEL TILLAGD AV REDAKTÖREN]

Bergets slott

[Redaktörens anmärkning: bild av ”Castel del Monte” utelämnad]

De vackraste och mäktigaste fästningarna i den tyska kejsartiden skapades under Hohenstaufendynastin, särskilt Friedrich II. De är synliga tecken på utveckling och bildande av Europeisk makt. Friedrich II var en av medeltidens största fästningsbyggare. Han hade stort inflytande på den arkitektoniska utformningen av sina fort. Hans sinnrika konstruktioner, som gynnade den åttasidiga strukturen, förblev ett exempel för andra fort och slott även efter kampen mellan konkurrerande adelsmän.

eliminerade det tyska riket som maktfaktor i Europa. ”Castel del Monte” i Apulien, förmodligen det vackraste av hans slott, med sin regelbundna grundplan och elementära kraft, är ett uttryck för den Hohenstaufen-germanska andan än idag. Friedrich II skapade redan då en europeisk stil, som gödslade alla

fästningsbyggande i söder, väster och öster, en i som den tyska formen dominerade.

Machine Translated by Google

[TITEL TILLAGD AV REDAKTÖREN]

Kahlenberg 1683

Slaget vid Kahlenberg nära Wien den 12 september 1683 räknas som[1] en av de stora världshändelserna, som förändrat jordens ansikte under århundraden. Tyska trupper, förenade med frivilliga från öst, från Frankrike och från nästan alla europeiska länder, vann en strålande defensiv seger mot den store sultanens otaliga horder, som här hade utnyttjat den koncentrerade makten från sitt västasiatiska/balkanska imperium för att
tvinga upp porten till Centraleuropa. Om Wien föll i turkiska händer, då skulle Tyskland och Italien vara utsatt för angrepp från den muslimska halvmånen. I nio veckor motstod Wien angreppet från den överlägsna turkiska styrkor, tills undsättningsarmén i början av september närmade sig och befriade försvararna. Prins Eugen var i spetsen för sina dragoner och bland de första att hugga ner deras väg genom de turkiska massorna ända fram till stadsportarna. Det djärva modet hos denna 20-åring från Savoy var belönades med befälet över ett kavalleriregemente, som bar denna hjältes namn ända fram till världskriget.

1 Bild av målningen utelämnad; texten har ändrats för att återspegla detta. Den ursprungliga öppningen var: ”Denna samtida målning avbildar slaget vid Kahlenberg nära Wien den 12 september 1683. Detta slag räknas som […]”

Machine Translated by Google

Brödernas blod

Kommer att förbli segrare

Düppels årsdag, som i år jubileum, kommer alltid att firar sina 80 e fungera som en varningstecken i Schleswig-Holsteins historia. Om Striderna 1848 till 1851 hade inte gett frihet, tiden hade äntligen kommit då folket i detta hertigdöme aldrig mer kunde knytas till Danmark.

Men firandet går långt bortom gränserna Schleswig-Holstein, för detta test av preussisk makt var ett ett viktigt steg mot en nationell enande av Tyskland. Bismarck ville ge det tyska folket dess rättmätiga ställning och nödvändiga livsutrymme. Preussisk makt användes. Segern vid Düppel gjorde det möjligt för preussarna att styrka som ska användas för att främja expansionen av Tyskland blod och jord. Tron på Preussen ökade. En ny

Den politiska perioden i tysk historia började med detta datum.

När vi tänker på lanserna från Dueppel, tror vi förmodligen fira den segerrika dagen som så småningom ledde till Tysklands återförening. För oss är orden, som då förkunnades av Generalförsamlingen i Rendsburg den 8 maj 1864: ”Den Dueppels blod skiljer oss djupare från danskarna än Belt och Königsau.” Vi minns dock fortfarande, även från preussisk sida, hur modiga och

Machine Translated by Google

hedervärda de danska försvararna kämpade. Moltke skrev vidare 23 april 1864 till sin bror Ludwig:

"Entusiasmen hos detta lilla folk för vad de kämpa för, den uthållighet och uppoffring med vilken deras armén hävdade sig i Dueppel-positionen, är väl igenkändes även av sina fiender. Trupperna stod emot det obeskrivliga mycket mer än vårt, som hade initiativet till attacken i större antal, vilket möjliggjorde att de ska bli avlastade under dessa svåra uppgifter."

Angående den ridderlighet som manifesterades i denna kamp mellan två besläktade folk, skrev Moltke:

"Det finns förmodligen inga bättre människor än våra soldater." Så snart det sista skottet avlossats, bårbärarna bar både danskarna och våra sårade in i sjukhus med all den mildhet som små flickor har. Och alla är behandlades på samma sätt på sjukhusen. På dessa sjukhus, sådana som den dominerande och lyxiga på Johanniter ordning, danska officerare och meniga låg i samma rum som preussarna. Ett krig har förmodligen aldrig utkämpats med mer mänsklighet än denna."

Denna dag av synlig förstärkning av den tyska sidan hade ett annat ansikte för danskarna. Det var en nederlagens dag. Kampen hade utkämpats mot en vida överlägsen kraft. Även om positionen, på vilken man hade placerat för ett stort hopp, kunde inte hållas, så gjorde även danskarna

Machine Translated by Google

ändå göra en god redovisning för sig själva, även i hederlig reträtt, och visa både mod och
de danska soldaternas lojalitet. Brigadens slag i
Scharffenberg för Dueppel-kvarnen satte preussarna "i
svåra sund". Trots segern och de smärtsamma förlusterna kunde
armén återvända med huvudet högt.

Vi har andra samtida vittnen till detta
ridderligt beteende efter slaget: Hur danskarna
soldaterna togs om hand av tyska bönder… och på
på andra sidan, hur de tyska soldaterna togs om hand av
Danska bybor… i veckor och till och med månader. Då
tid två jämlika, kulturellt högt ansedda, germanska stammar
mötte varandra.

Så det var nästan uppenbart att efter världskriget,
Danmark firade återföreningen av Nordkorea
Slesvig med Danmark vid Düppel, där kungen var
närvarande. Deras firande innebar samtidigt
den bittra separationen av norra Schleswig från den tyska
Riket. Men redan idag övervinns allt detta av
tron på en gemensam germansk framtid.

Ljudet av namnet Dueppel vaknar i båda
människors stolta minnen. De hatiska tonerna, som är
mer märkbara på den danska sidan, har inte helt
bleknade. Karl Larsen har utan framgång kämpat för att
eliminera dem bland danskarna. Bland tyskarna,

Machine Translated by Google

Dessa känslor ersattes av segerglädje. Men bitterheten avtog med åren. Tanken på modiga handlingar förblir dock oförglömlig.

båda sidor. Precis som kampen mellan de två folken utkämpades ridderligt, liksom kampen för etniska beslutet fattades också på ett ridderligt sätt.

Den dagen kommer då vi, som kommer från samma Germanska rötter och ett gemensamt hemland, återvänd till detta plats, för den talar om ridderlig kamp, om lojalitet och om de germanska männens ståndaktighet, som vid den tiden stod mot varandra, men för vilka det hade varit mycket mer naturligt att stå sida vid sida.
Idag gör de det fortfarande inte, och det måste först läras. Och våra fiender gör allt för att alienera oss från en en annan.

Hur bittert det än är, har många ändå lärt sig detta redan. Och vi är säkra i vår fasta övertygelse om att utifrån Under denna kampperiod kommer det tyska riket att mogna som en sen – men desto mer värdig – frukt. Våra danska volontärer i Waffen-SS är de första kämparna för detta.
en ljus germansk framtid på dansk sida.

Det avgörande är, och förblir: huruvida attityden är bra eller dåligt, oavsett om man vill arbeta med byggnation eller rivning och om man vill att se de gemensamma behoven och målen.

Machine Translated by Google

De europeiska folken har bara ett val om de vill rädda sin existens: att se vad de har i vanligt och att stå upp för det.

Machine Translated by Google

Prins Eugen

Den ädle riddaren

Tusentals volontärer från många länder var inkluderade bland den färgstarka samlingen av allierade som strömmade ner till floden Donau i den heta augusti dagar år 1683 för att stoppa de hotade invasionen av den muslimska halvmånen.

Bland de många frivilliga vid den franska kronan fanns även prins Eugen av Savojen, som hade föddes i Paris, men som hade vänt ryggen åt sitt födelseland efteråt många besvikelser. Kaisern, som hade flytt till Passau, hade gett honom befälet över ett dragonregemente i vars huvud han snart bevisade sin militära skicklighet på ett strålande sätt.

Alldeles i början av sin existens hade prinsen turen att få uppleva en betydelsefull upplevelse: Vid befrielseslaget vid Kahlenberg nära Wien den 12 september 1683. Denna överraskande och kraftfulla seger, som vanns med den gemensamma styrkan från alla tyska länder, befriade västerlandet inte bara från hotet om den turkiska invasionen, utan gav också möjlighet till en ny formation av hela Sydösteuropa längs tyska linjer. En port hade spruckits upp genom vilken den nya periodens vind kunde blåsa bort det unkna

Machine Translated by Google

atmosfären i det gamla livet, och väcka människorna, som
hade fallit i en slummer efter trettioåriga kriget och fyllt dem med
nytt hopp. Främlingen från Savoien, som för första gången
trampade på tyska
jord, skulle bli bärare av detta hopp och en mycket
en lysande representant för en ny period av hjältemod i
Tysk historia. I följe med det stora kejserliga
militära ledare, Ludwig von Baden och Karl von
Lothringen, prinsen deltog i fälttåget i
Ungern som förde de kejserliga styrkorna så långt som
Siebenbürgen och före Belgrad. Redan i den första
strider, bevisade prins Eugen sitt personliga mod - i en
under en kort period blev han svårt skadad två gånger - och han
visade en ovanlig militär förmåga. Ändå krävdes det en
lång tid att få ett oberoende kommando. Endast
efter att han tjänstgjort några år i den italienska teatern i en
underordnad position gentemot fransmännen, gjorde han slutligen
få detta önskade oberoende befäl i Ungern i
1697.

Österrikarna hade drabbats av några motgångar under

under tiden och turkarna återhämtade sig efter den första
stor chock. Eugen tog över en dåligt försörjd,
demoraliserad armé och hade direkt order att inte
genomföra fler kampanjer under det året.
Men så snart de värsta problemen var åtgärdade,
han gjorde flera blixtnedslag fram och tillbaka som

Machine Translated by Google

förvirrade turkarna och vann en seger över en armé av
sultanen vid Zenta år 1697, trots att det var dubbelt så
storlek av sin egen. Med den segern klev prinsen in i
i förgrunden bland de största militära ledarna på sin tid.
Nu är det dags för förstörelsen av den turkiska dominansen över
Donau-regionen drevs framåt. Mullen gick långt
in på Balkan när de första kejserliga patrullerna nådde
Bosnien och skär söder om Belgrad.

Men på höjdpunkten av sina segrar, Savoyanen
var tvungen att backa från kampanjen och vänja sig vid
fred. Ett stort europeiskt krig om frågan om
spansk tronföljd, vilket skulle resultera i en ny
maktfördelningen på kontinenten var nära förestående.
Riket hade sannerligen vunnit mycket på freden som Eugen hade slutit
med turkarna i Carlowitz år
1699: Ungern utan Banat, Siebenburgen och den
större delar av Slovakien och Kroatien.

Året därpå utbröt det europeiska kriget om kronan och
kontrollen över det spanska världsväldet bröt ut. På en
på sin sida stod det mäktiga Frankrike, som ville erövra
Spanien för att fullborda sitt herravälde över Europa;
den andra sidan Österrike, Nederländerna och England,
som ville följa sin gamla ”neutraliseringspolitik”
mot uppkomsten av någon dominerande makt på kontinenten.

Prins Eugen var tvungen att lämna sina segrars teater
och koncept på Donau för att ta över

Machine Translated by Google

försvaret av imperiet i väst. Mer och mer växte han till den övergripande rollen som en imperial militär ledare, som tog över både den strategiska och den diplomatiska planeringen. Ingen av infödingarna var bättre än han lämpad att förstå de komplicerade problemen inom politiken och att övervinna de tusenfaldiga nödvändigheterna i den starkt splittrade politiska scenen. En av de största statsmän som vårt folk någonsin haft kunde förstå den europeiska världen i stort å ena sidan, och å andra sidan

å andra sidan för att förstå de minsta detaljerna och behoven av de olika territorierna, vare sig det är i Alperna eller i utloppen av tyska floder i norr. Det är ingen slump att denne man, som var utlandsfödd, blev en av de tyskaste av de stora personerna i vår historia, och lever vidare i folkets minne i både sång och saga.

Även om han tillbringade många år på Italiens mark, Flandern och södra Tyskland som kämpar mot Som fransk fiende och försvarande av riket från angrepp från bourbon-imperialismen glömde prins Eugen aldrig för ett ögonblick principerna för sin politik; nämligen att kejsaren alltid skulle vara i defensiven i väst,

eftersom Rikets framtid låg i öst. Som ledare för det "tyska partiet" vid hovet, gjorde han vad han kunde förhindra att Karl VI trasslade in sig i Spanska och italienska landar istället för att slutföra arbetet i sydöstra som redan hade börjat. Mellan hans

Machine Translated by Google

segrar över de hatade fransmännen under åren 1700 till 1709 i Hoechstaedt och Turin, i Oudenarde och Malplaquet, prinsen, skyndade gång på gång till Wien för att varna mot alltför ambitiösa erövringsplaner, så att han kunde se över den slutliga pacificeringen av Sydost och den stora uppgiften i det området, som återstod att uppfyllas.

Efter 12 år av blodig kamp närmade sig den första spanska tronföljden sitt slut. England, som hade försvagats tillräckligt mot Sun Kin, började frukta det tyska inflytandets framväxt och uppmanade greven av Marlburg, allierad och vän till Eugen, att dra sig tillbaka från den europeiska teatern. Det gick så långt att den engelska armén lämnade savojanerna i sticket och förrådde honom mitt i fiendens närvaro. Avsky och raseri övermannade prinsen, vars vanemässigt goda humör till och med uppmärksammades av hans fiender, och han varnade profetiskt den engelske generalen att han skulle förlora sig själv och hela Europa med sådana knep.

Efter fredsslutet med Frankrike 1714 Rastatt och Baden, prins Eugen, som under tiden hade befordrats till riksfältmarskalk, var återigen fri att genomföra sina storskaliga planer i sydöstra USA. Sayovan överträffade alla sina tidigare segrar under krig med turkarna 1716 till 1718. Det var ett mästerverk av militärt och politiskt ledarskap och

Machine Translated by Google

räknas bland de mest strålande kapitlen i tysk och europeisk historia. I aggressiva attacker tillfångatogs och förintades de invaderande turkarna vid Peterwardein. Men mästerverket i hans militära geni visades i dubbelslaget vid Belgrad 1717, där han, mellan en belägrad fästning och en överlägsen turkisk styrka, först attackerade och förintade den framryckande armén, och sedan erövrade Belgrad som hade legat i hans rygg.

Strax före fredskonferensen i Passarowitz 1718, vars stolta frukter var resultatet av hans oförglömliga fälttåg, skrevs en gripande sång i militärlägret framför Belgrad. Den gör ett bättre jobb än tusen lovord när det gäller att beskriva den känsla av tillhörighet som rådde mellan turkarnas erövrare och hans eget folk.

På sitt eget odödliga sätt är det ett uttryck för en nära känslans enhet och enkelhet: den tyska sången om Prins Eugenius, den ädle riddaren. Det hörs ända sedan dess, och kan inte tystas, både runt staden och fästningen Belgrad och överallt under den vida himlen
sydöstra slätten där floden Nibelungen rinner ut
dess väg.

Erövringen av Donau-området - som utkämpades med blodet från alla germanska stammar, har skapat förutsättningen för statsmannens primära mål
Prins Eugen: koloniseringen och den kulturella integrationen av

Machine Translated by Google

detta territorium. Vid freden i Passarowitz, Banat,
lilla Valakiet och Serbien annekterades till Österrike
och därmed vanns nästan hela Donaus flodbäcken åt riket. På en förvånansvärt kort period blomstrade de en gång öde städerna igen. Den en gång ödelagda marken bar återigen frukt. De en gång igensatta floderna flödade återigen längs välordnade flodbäddar och de många träskmarkerna torrlades. Bärarna av

Västerländsk civilisation i detta område, bärarna för en bättre ordningen, och skaparna av ett nytt välstånd, var de tyska bosättarna, som prinsen förde in i tiotusentals för att kolonisera det en gång ödelagda landet längs Donau. Om emellertid detta koloniseringsarbete gång på gång stoppades, och istället för en kontinuerlig kolonisering längs Donau som prinsen hade planerat, förblev de koloniserande tyskarna uppdelade i små isolerade grupper ... det var felet hos Habsburgarnas mållösa dynastiska ambition, som splittrade och slösade bort sin energi i alla hörn av sitt rike.

Och under prins Eugens sista dagar i livet, efter hans stora segrar i turkiska krigen, mörka tecken gjorde dyka upp. Slutet på denna speciella mans liv, liksom början, var omgiven av tragedi. Emellertid tragedin låg inte i hans privatliv, utan i det gnagande oro över hans verks öde. Det verkade bli
klart för prinsen under hans sista år att hans primära

Machine Translated by Google

principer och Habsburgarnas obotliga politik
aldrig skulle försonas, och att hans arbete skulle
slutligen falla, på grund av denna motsägelse. Och många
saker tydde på att savojanerna redan hade misstänkt
de begynnande skuggorna av den så snabba nedgången
etablerade Donaumonarkins tygel.

Men lidandet och förtvivlan, som sannerligen måste
har berört detta geni under hans kamp för sin
skapelsen, och de djupa insikter som gjorde det möjligt för honom att
uppfatta hans verks öde, uppenbarades inte för andra.
Så var han: En harmonisk man av oemotståndlighet
välvilja och tydlig tydlighet, men fortfarande ett mysterium att
hans samtida och eftervärlden. Han lämnade inte
bakom ett testamente eller till och med ett enda personligt ord,
som nyfikna biografer kunde använda för att lösa
hans personlighet som ett pussel.

Han visade sig bara i gärningen. Och vi kanske
blygsamt tillfredsställa oss med de ord med vilka
lika stor ande från sin epok, Fredrik den store, betalade
till hyllning till den ärade prinsen:

"...Han styrde inte bara de österrikiska territorierna, utan också
riket. *Han* var faktiskt kejsaren…”

Machine Translated by Google

Kungens dom

Kung Heinrich satt, omgiven av sina kejserliga domare, vid den gamla tribunalen nära marknadsstaden Rottweil. Den befolkningen bildade en halvcirkel runt dem.

Flera biskopar var också där, eftersom det var första gången kungen skulle administrera hovet utan hans juridiska rådgivare.

En fri man hade anklagat en munk för att ha våldtagit sin dotter.

Tolv vittnen stod vid den frie bondens sida. Och tolv vittnen – medmunkar – stod vid sidan av den anklagade.

Kungen hade hört dåliga saker om vad som hände på klostret. Kungen kunde se från domarbänken att befolkningen ställde sig på böndernas sida, och att endast deras respekt för honom hindrade dem från att slunga förolämpningar mot munkarna.

Bonden stod och höll sin dotters hand och krävde rättvisa.

Mitt emot honom stod munkarna och ropade att flickan var en sköka. Ett morrande steg från folkmassan vanliga människor. Den anklagade kom från en framstående familjen. Hans släktingar hade gjort allt för att tysta

Machine Translated by Google

fri man - de hade hotat honom med eld och svärd om
Han tog inte tillbaka sin uppmaning. Men den modige mannen
förblev orubblig, såg kungen i ansiktet och
krävde rättvisa.

Munken sänkte dock blicken närhelst
kungen tittade in i hans ögon.

Släktingen bad flickan att träda fram. När hon
övervann sin blyghet, såg kung Heinrich henne in i ögonen
och visste att hon talade sanning:

Munken hade hört hennes bekännelse, sa flickan, och
beordrade henne sedan att gå till kyrkogården och säga tolv
böner vid hennes mors grav. Därifrån tvingade han
henne in i en cell och tvingade sig på henne. Hon skrek
och gjorde motstånd, men ingen i klostret räckte upp handen för att
hjälpa henne. Nästa morgon lät abboten föra henne till
honom. Han föreslog att hon skulle stanna kvar i klostret som hembiträde.

Fadern gick emellertid till klostret med en grupp av
beväpnade män, och hon släpptes.

Då gick abboten fram och svor vid allt som är
Heligt att flickan ljög. Gud må hjälpa sanningen att segra,
och Gud borde avkunna domen. Den anklagade brodern
var redo att genomgå eldprov.

Den unge kungen anmärkte indignerat: ”Hur länge ska
tror folk fortfarande på sådan magi?”

Alla som hörde dessa ord blev förskräckta, och
Biskoparna drog sig fruktansvärt tillbaka från kungen.

Machine Translated by Google

Kung Heinrich insåg att han hade gått för långt, så han sade: "Om du tror att Gud kommer att göra ett mirakel, låt mig då se det."

De tolv munkarna hade med sig järnplåtar, som de hade redo, inför tronen.

De kom parvis, var och en med en enda tallrik, med blicken mot himlen i bön.

En munk hämtade ett eldgaller av trä och lade ner det framför kungens tron.

De bad till Gud att hjälpa sanningen att segra och att frälsa deras oskyldige broder från djävulens klor.

Den uppmärksamma befolkningen blev orolig, eftersom kung Heinrichs slarviga ord hade gjort dem fruktansvärt nervös.

Bröderna kom tillbaka, och var och en bar en stor stock, bad med blicken riktad mot himlen. Och de staplade sig veden och gjorde upp en stor eld som flammade högt.

Kung Heinrich satt emellertid orörlig på sin tron och lät som om han inte hörde de obehagliga viskningarna av biskoparna och folkets upphetsade mummel.

Munkarna lade järnplattorna i elden, och abboten åkallade den allsmäktige Guden som vittne om att brodern var oskyldig *och* att allt man sa om klostret var osant.

Han tänkte slå två flugor i en smäll och därmed avvärja faran han befarade hotade hans kloster.

Machine Translated by Google

Kung Heinrichs ögon blixtrade, för han såg igenom abbotens plan.

Pastorn bad högre och högre och vittnade inför Gud för sin klosterbrors oskuld. Han bad den allsmäktige domaren att bevisa inför alla närvarande att anklagaren och hans dotter var lögnare, och att dottern, särskilt, förtjänade att brännas på bål, eftersom hon hade falskeligen anklagat den fromme brodern.

Kung Heinrich ropade: ”Vill du rita kungens dom över dig själv, pastor? Gud skapade kung domare, och inte abboten av Rottweil!” Samtidigt var järnplåtarna rödglödgade, och två munkar blåste in i kolen med ett par blåsbälgar så att alla kunde se det var verklig.

Andra hade med sig en pall. De satte den anklagade munken på den, och stoppade fötterna i en plåtgryta – full till brädden. abboten sade med hög röst att det var nödvändigt för munk att träda fram inför sin gudfruktige domare med rena fötter.

Kung Heinrich märkte emellertid att vätskan i Pannan hade en blåaktig ton.

Efter att de tvättat munkens fötter – utan att ha torkade dem - han reste sig upp och lyfte båda händerna i bön.

Munkarna använde långa tänger för att greppa de glödande plattorna och satte ner dem på den träeldade grillen, som var bara ett steg från glöden. De var så heta att grillen brann och rök.

Machine Translated by Google

Abboten tog brodern vid handen och ledde honom till de glödande plattorna.

”Vittna nu, evige Gud”, ropade han, ”att vår brodern är inte skyldig!

Och den anklagade gick över de glödande plattorna som om de var kalla stenar.

Folket ropade! Och flickan skrek högst. Frimannen drog upp sin dotter, som hade föll till marken och skrek att hon var en sköka!

Munkarna fnös och vrålade att hon förtjänade döden.

Och folket tystnade och visste inte vad de skulle göra tro.

Kung Heinrich ryckte på axlarna utan att vrida på ett hårstrå och tittade bara tyst på flickan, som hade kastat sig vid hans fötter.

Sedan ropade han med hög röst: ”Låt oss se om Gud står fast vid hans dom!”

”Du helgerån, kung Heinrich!”, ropade biskoparna, och Befolkningen blev förskräckt av kungen och några av de Kvinnorna ropade. Kungen befallde:

"Gör järnplattorna varma igen!"

Ingen rörde sig.

Sedan några av de unga riddarna, som alltid omringade kungen, steg fram, grep tag i plåtarna med tången, kastade tillbaka dem i glöden, lade i mer

Machine Translated by Google

ved på elden och blåste in i elden med
bälg.

Munkarna klagade dock och gnällde över att
detta var ett helgerån mot den evige Guden.

Endast abboten insåg vad kungen ville göra,
och han blev blek av skräck.

”Känner du dig inte bra, abbot?”, frågade kungen honom.

Han svarade inte.

Biskoparna uppmanade kung Heinrich att upphöra med sitt helgerån.

”Lyft upp din kjol!”, sa kungen till flickan.

De unga riddarna använde tången för att lägga järnplåtarna,
som var ännu hetare än tidigare, på träet
eldgrill. De var så heta att veden exploderade i blått
flamma.

Två munkar skyndade sig fram och ville leda flickan, men
befallde kungen med hög röst: ”Stopp! Det är inte
din uppgift!”

Han steg ner från sin tron, tog flickan i handen
handen och sade: ”Om det var nödvändigt för munken att komma
inför sin Gud med rena fötter, då är det inte mindre nödvändigt
att flickan också ska göra det!

Han sa åt flickan att sätta sig ner på pallen, och han
personligen stoppade ner fötterna i plåtpannan.

Han såg att innehållet var en tjock vätska och
genomskinlig som klar kristall.

Machine Translated by Google

Men de andra som såg på darrade av oro
och visste inte vad de skulle säga.

Sedan befallde kungen den darrande flickan att stå upp, och han själv ledde henne till det glödande järnet.

Och som hon oroligt tvekade ett ögonblick innan
när han steg upp på första platsen sa han vänligt: ”Jag vet att du är utan skuld, så oroa dig inte!”

Flickan tog mod till sig och gick över
glödande tallrikar som om de vore kalla stenar. Och efteråt hennes fötter visade inte ens den minsta blåsa.

Befolkningen ropade. Och munkarna gjorde det också.

Men de visste varför!

Bonden drog sin dotter till sitt bröst och
höll henne så hårt att hon nästan kvävdes.

Biskoparna var förbluffade och kunde inte få fram huvuden eller svansar ur den. Några av munkarna försökte bryta sig igenom folkmassan att komma undan. Kungen befallde med högljutt röst, ”Grip dem!”

Några kraftiga karlar grep tag i munkarna och förde med sig dem tillbaka inför kungens tron, som uppmanade en
några riddare för att vakta dem. Sedan beordrade han: ”Gör järnen heta igen!

Alla var orörliga av förvåning, och ingen
visste vad kungen siktade på.

Biskoparna sade inte längre ett ord. De unga riddarna gjorde tallrikarna varma för tredje gången. Och Heinrich hade

Machine Translated by Google

en ny kastrull med färskt vatten i. Sedan sa han
med hög röst, ”Nu borde Gud tala om för oss om
abboten har berättat hela sanningen för oss. Och en
abboten bör tvätta sina fötter med vigvatten, så att han är
ren när han går inför Guds tron.”

Abboten skrek av skräck, vägrade och gjorde motstånd
med händer och fötter. Men de tvingade honom upp på pallen,
och en av biskoparna tvättade hans fötter med färskt heligt vatten
vatten.

Även om han slog ut med händer och fötter, var han
med våld ledde till de glödande järnen, och när hans fot rörde vid
den första, en stinkande rök steg upp, och vinden
bar den vidriga lukten av bränt kött genom folkmassan.
Abboten skrek och sjönk till marken. Sedan
munkar kastade sig för kungens fötter och bekände
deras skuld. Och kungen förklarade flickan oskyldig.

Han lät abboten och munkarna driva ut från
kloster.

Den chockade befolkningen knäböjde dock och bad.

Och även om biskoparna och senare många andra
bad honom att klargöra saken, förblev kungen
tyst.

Nyheten om domen spreds dock över hela
hela riket, vilket väckte skräck och förundran.

Machine Translated by Google

Gud uppenbarar sig inte i övernaturliga mirakel, utan
i naturens heliga ordning.

Machine Translated by Google

De eviga tingen
Finns där, där vi betjänar dem

Detta korta utdrag ur Otto Gmelins roman ”Den
"Kaisarens ansikte" tar oss tillbaka till år 1243 och
sidor genom ett kapitel i världshistorien fyllt med
den bittra kampen mellan de tyska kejsarna och
Påvarnas ambitioner om världslig makt. Friedrich II
von Hohenstaufen, den viktigaste kejsaren
västern, tysk kung och härskare över Sicilien och
Jerusalem utökade samtidigt ytterligare
västerlandets makt till dess slutgiltiga och största ära. Han
var den mest omfattande anden i sin epok och
bar som budbärare för riksidén, förkroppsligandet av en
århundradet. Påvarna under hans regeringstid misstrodde honom, men
blev märkligt rörda av hans lysande suveränitet.
1239 bannlystes han för andra gången. Sedan
Det var 1243. Påven Gregor IX hade gått bort. Kort därefter
före valet av den nye påven, kardinal Flesco,
den senare Innocenz IV, framträdde inför kejsaren i
Grosseto, och det följande ödesdigra samtalet ägde rum
plats:

Machine Translated by Google

Kardinal Flesco mottogs av dignitärer och
ledde in i det andra rummet – brett, heltäckningsmattbelagt och
färgglatt målat – där kejsaren satt på sin utsökta tron.

Petrus von Vinea, justitiarien, stod längst fram till vänster om
honom. Efter inledande ord och hälsningar,
Kaiser frågade varför kardinalen hade kommit. Han hade hört det.
var inte ett officiellt besök på uppdrag av påvliga rådet.
Kardinalen verkade reflektera, började le och
sade att, som kejsaren visste, stod rådet inför
val av en ny påve; innan valet skulle börja skulle det vara
viktigt att fastställa kejsarens ståndpunkt i vissa frågor. Det var
därför han hade kommit. Sedan påminde kardinalen kejsaren
om tidigare
förhandlingar, och betonade att han, som vicekansler för
Gregor tog med glädje detta svåra uppdrag, eftersom han
såg världens frälsning i den andliga och världsliga maktens
enhet. Han nöjde sig med att konstatera att Hans Majestät
Kaisern följde samma mål; Hans Majestäts välkända
övertalningsförmåga hade berört honom så djupt att det påvliga
hovet och den Helige Fadern
såg honom praktiskt taget som kejsarens förespråkare. Det var
visste att hans position inte hade varit lätt, och att i
För att tjäna freden hade han ofta ställt sig på kejsarens sida
och kanske alltför häftigt försvarat kejsarens förslag.
Men han gjorde detta av övertygelsen att Hans Majestät
ville det goda och ville inte inkräkta på

Machine Translated by Google

den Heliga Kyrkans legitima rättigheter. Kanske låg också en personlig respekt för Hans Majestät bakom detta, genom vilken han ofta hade haft äran att vara gäst och vän.
mindes allt detta nu som valet av

Kristi representant var till hands. Han visste vilket slags inflytande han hade på kardinalerna i kollegiet.
Det var därför han hade kommit till sig själv och frågat Hans Majestät hur han föreställde sig bildandet av framtida relationer till

påvliga tronen. Vad Hans Majestät nu än uttryckte skulle hållas konfidentiellt mellan dem; han lovade att ingen skulle höra något från honom om diskussionerna eller om Hans Majestäts uttalanden. Ty han

hoppades kunna tjäna freden.

Kejsaren var tyst. Han lät några ögonblick förflyta.
innan han svarade: Han uppskattade förfrågan. Han
uppskattade kardinalen som en medlare som alltid hade visat förståelse för hans ståndpunkt och vars klara anda han kände igen. Han svarade således glatt och
utan förbehåll: Upphävande av exkommunikationen är

det första kravet för fred.

Kardinalen log och nickade: Den kom inte ner

till dessa saker, till förhållanden. Man skulle komma till en
enighet om det. Kanske skulle det vara möjligt att styra kardinalens val så – med Guds hjälp! – att både Hans Majestät och den Heliga Kyrkan skulle bli tilltjänade. Det
var en fråga om grundläggande saker. Man kunde inte undgå att inse att man

Machine Translated by Google

stod framför ett viktigt vägskäl. Mycket skulle bero på besluten. Kyrkan själv var hotad, och tron mycket skakad.

Kejsaren tycktes spetsiga ögon. Hans ögon tittade rakt på kardinalen. Han betonade att han hade undertecknat påvliga hovets kätterilagar och hade ofta agerade därefter. Han hade själv först gett kätteri lagar till riket.

Kardinalens ögon lyste upp: Det här var statsfrågor. Djupa insikter och vad en suverän säger inför Människor är två olika saker. Till och med Gud var djupare än vad som syntes för människors dårskap. Det var känt att kejsarens förnuft gick längre, att han hade studerat forntidens skrifter. Även icke-troende stod nära honom. Kyrkan, och inte utan anledning, anklagade Hans Majestät för kätterska attityder. Han var inte här på kyrkans vägnar. Men det var känt att Hans Majestätets handlingar saknade inte bevis att utgå ifrån dra slutsatsen att han inte var bunden av tron.

Kejsaren lyssnade uppmärksamt på kardinalens ord i allvar.

När han stannade svarade han:

"Mina handlingar härrör från mitt kejserliga ämbete. Där de är ofullkomliga, beror det på att jag inte har varit helt framgångsrikt i att tjänstgöra i detta ämbete. Emellertid endast i detta ämbete är grunden."

Machine Translated by Google

Kardinalen nickade. Han förstod säkerligen kejserlig position. Men just detta var problemet: Två krafter kan inte bli en enhet. Förnuftet var ett stöd för en person, men samma anledning följs av tvivel. Ingenting var skyddat mot tvivel. Gud själv gav det. med rimliga skäl. Det skulle till och med kunna inkräkta på den suveräna ämbetet, vilket annars bara skulle kunna skaka det Heliga Kyrkans pelare.

Kaisern lyfte blicken: Ämbetet ligger i hjärtat, precis som andra säkerheter. Tvivel kan visserligen komma, men det kunde bara förändra de eviga tingens form, inte förstöra dem.

Fiesco var tyst och tittade kejsaren i ansiktet. Den var fri och nästan skenande från en tankes ljus. Försiktigt, långsamt, sa Fiesco: ”Den som en gång insåg osäkerheten i mänskliga angelägenheter från förnuftet, skulle falla hängivet vid nådens fötter, som kyrkan erbjöd honom, annars skulle han störta ner i havet av intet…"

Det var stilla ett ögonblick. Petrus von Vinea tittade nästan darrande mot kejsaren. Kardinalen reste sig upp vaksamt med små ögon.

Plötsligt reste sig kejsaren. Med en liten gest från sin sida handen, sade han triumferande:

"Kardinal Sir, ingen människa kan leva utan tro." eviga ting finns där, där vi tjänar dem. Se på

Machine Translated by Google

Är det inte ordning i allt i den här världen? Vi vill
försök att öka denna order. Det är därför kejsaren har sin
ämbetet. Det är Guds vilja."

En högtidlig tystnad inföll. Kaisern gick tillbaka och
framåt över rummet, stod några steg framför
Kardinal och sade:

"Jag baserar mig på mig själv och på Gud i mig själv."
kan inte vara något annat än vad jag är. Jag måste lyda
allsmäktig befallning. Gud utvalde min person att styra
över riket. Min ande måste vaka och beskydda, för att
beställa och bygga. Min person är mitt kontor och mitt kontor
är min person."

Återigen blev det tyst. Kejsarens ord ekade i
deras hjärtan. Oböjlig styrka och en otvungen naturlig
ädelhet genljöd i deras ton. De *kände* det som en visshet,
men de *visste* det inte . Fiesco och Petrus stod med
sänkte huvudet och vågade inte titta upp.

Kardinalens huvud sjönk ner mellan hans axlar, vilka
hopdragen, och hans rygg böjd. Nästan utan
vilket innebar att han två gånger flämtade, "Men varifrån? Men ifrån?"
där?"

Hans Majestät stod fri. Ett ljus, en reflektion från
en solig dag utanför lyste på hans röda lockar. Hans ögon
var genomträngande men tydlig.

"Varför frågar du om och om igen? Vet du inte, känner du det inte?
Hur kan du leva och utföra ditt arbete?"

Machine Translated by Google

Ve den som förlorar det, om tron inte uppstår från
bakom tvivlet. Han kommer att förgå och bli ingenting till och med
innan han dör."

Petrus kastade en blyg blick. Förvirring rådde.
desperat inom sig. Fiesco fångade inte monarkens
titta. Han föll, föll, de fördömdas fall, oändliga, under
honom endast avgrunden. Petrus såg honom som en besegrad person,
någon faller, hans ansikte blekt, hans mun förvriden av
smärta och hån. Men han verkade som om han bars
längs. Plötsligt tittade Fiesco upp och mötte
rättvisans blick. Det var som en överenskommelse, en allians
av varelsen mot det obegripliga. Men sedan det
vrålade över dem igen att de var fruktansvärt ensamma.

"Så att tiden ska vara fylld, Gud har gett mig min
kontor."

Tystnaden välvde sig över de tre männen. Tiden rusade iväg.
över dem som åska. Ödet stod framför dem.

Kardinalen samlade sig först. Som om inget av detta
menade någonting, han talade om politik, började med
fredsvillkoren för kejsaren. Samtalet
fortsatte, kom till saken och producerade ingenting
nytt. Kejsaren och Petrus lade återigen ner vad de
krävde, hur de uppfattade fred, vad de erbjöd.
Fiesco var ofta förvirrad och frågade ofta
samma sak två gånger. En timme senare var han återigen på sin

Machine Translated by Google

häst. Hans hjärna tycktes koka, hans hjärta febrigt, den

Världen omkring honom var en förvirrad dröm.

Kejsaren tittade på Petrus:

"Vad ville han?"

Petrus försökte återgälda kejsarens leende:

"För att pröva Ers Majestät. Jag är rädd att han kommer att bli den

Ers Majestäts fiende."

Kejsaren nickade:

"Små män står inte ut med ljuset, de förfaller i det."

Som om han ville ursäkta kardinalen, sade Petrus:

"Han försökte..."

Men kejsaren avbröt:

"Varför med mig? Varför med andra? Jag måste förbli redo."

Kejsaren gick.

Petrus stod ensam, satte sig ner på en pall, satte ner sin

huvudet i händerna och mumlade om och om igen: "Liten

män…"

Machine Translated by Google

Det mest värdefulla i mäns liv är stillheten,
heliga timmar. De är källan till allt friskt,
starka, kristallklara tankar, ord och handlingar. Från
dessa stora djup framkallar det kreativa, det goda,
den ädle.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pommern

Landet vid havet

Ordet "Pommern" kommer från frasen "po marju", vilket betyder ”vid havet”. Hundratusentals tyskar från alla rikets provinser har tillbringat fridfulla sommartimmar på Pommerns ljusgyllda stränder, tittat på Östersjöns brusande vågor och hämtat styrka, hälsa och fysisk skönhet från dem. Pommern har blivit landet vid havet, även om de inte känner till ursprunget till dess namn. Pommerns gäster från inlandet

är förvånade över Tysklands enda massiva, vita krita klippor. De blickar ner från sina rum mot det oändliga havets vidsträckta vågor, omslutna av bränningarna, men de ser också vågorna som bryter upp i träden längs den härliga björkskogen i Stubnitz, som på våren antänds miljontals små blommor. De vandrar också djupt i ensamhet längs de branta klipporna eller längs den breda stranden böjer sig från Usedom och Wollin med täta buskar: de slumra omgiven av måsar, mellan fiskebåtar och på sanddynerna, och de är alltid omgivna av prakt, frid och behaglighet. Pomeranianen Sommarlandskapet är glädjefyllt och skrattande vackert, utmärkande vid havet av Pommerns strålande färger,

Machine Translated by Google

vitt och blått: Vitt som de ljusa kritklipporna och sanddynerna, djupblått som havet och himlen med den tunga vita moln vid horisonten.

Pommern är också vacker längs lagunerna med deras många fiskar och med den blomstertäckta landplätten. Östpommern är också vacker bortom massiva sanddyner i området kring Östersjöns inland. Det finns branta, steniga berg med övergång till djupa raviner, gröna fläckar, mörka hedar och riklig lövverk och skog. Glasklara marina sjöar är utspridda överallt, sanna fågelparadis för vildändernas nordiska fågelvärld och vild svan, häger och vattenhöna. Pärlemor fjäril och guldfink svävar ovanför vattenblommor och träsktörnen. På natten, den stora måsugglans rop ljuder i den praktfulla skogen, ett rop som så sällan hörs hört. Och Pommerns skog, där en gång för länge sedan björnar och forntida europeiska bisonoxar, lodjur och vildkatter strövade omkring, de återigen idag på halvön Darß-Zignst, inte långt från Herman Görings lantställe, är den amerikanska bisonen.

Den senaste istiden skapade Pommerns topografi. Den skapade den stora baltiska moränen, det baltiska inlandet. och i Östra Pommern, den runda moränen. Detta topografin gav Pommern den prakt och behaglighet som vi idag känner som livslinan för gränsfolket och i gränsprovinsen vid havet. Den mångfalden i Pommerns land återkommer alltid med

Machine Translated by Google

betoning på den oändliga, expanderande slätten. I den glesa blandskogen av ek levde en gång nordbor som brukade jorden med stenyxor och plog. De kolossala högarna kommer från den senare stenåldern, gravarna för dessa bönders släktingar. I slutet av bronsåldern är hela Pommern ett dramatiskt land. Vid varje landmärke hittar vi fortfarande, än idag, resterna av bosättningar. Från
den här gången kommer den äldsta hakkorsfynden i Pommern. Från Sophlenhofs hedar återfanns en
den praktfulla bronsvasen med de fyra virvlarna på en flammande solskiva. Förhistorien för viktiga germanska stammarna går tillbaka till Pommern. Slaver sipprade in, men i den 12: e århundradets tyska bosättare återvände i stora massor. De byggde det nedersaxiska huset, det fyrsidiga gårdsplanen, Warkish-loftet och i Pyritzer
Welzacker, en sann guldgruva i landskapet, byggde de ”Vorlaubenhuset”. Och i varje arkitekturtyp framstod det gamla pomeranska bondhuset som konstnärligt och betryggande. Pommern är bondeland och som sådant en integrerad del av rikets landskap. Dess bördiga fält ligger som mörka hav under den vida himlen, brutna av fältens fåror. Inte konstigt att en kontemplativ, ensam,
stark och envis kreativ typ utvecklad här,
ihärdig i allt den försöker, tystlåten och sluten tillsammans mot främlingar.

Det gäller de råa pomeranierna, om vilka man berättar så många historier i riket? Det måste finnas några

Machine Translated by Google

sanningen i det, även för medeltidens historiker,
Thomas Kontzow, rapporterade om människorna i
Pommern:

"de är mycket artigare och frommare om de spenderar"
någon gång av slaverna, men icke desto mindre har de fortfarande
- både från slaverna och från de strikta himlarna under
som de lever i – mycket ojämnhet i dem."

Även välkänt är Fredrik den Stores ord,
vem sa att om världen skulle gå under, så skulle han
skulle åka till Pommern eftersom det skulle ta 20 år
senare där… Men vi kan inte förneka att statsmän från
Fredrik Wilhelm I till Fredrik Wilhelm III tog
Pomeranianernas samarbete på allvar i angelägenheterna
av staten, där de erbjöd så många värdefulla politiska
styrkor. Fredrik den store, vars far Fredrik Wilhelm I redan var mycket
förtjust i pomeranianerna på grund av deras exceptionella pålitlighet,
fann detta beröm att säga om dem:

"Pomeranianerna har en rättfram, naiv anda;
Pommern är en gång provinsen för allt som frambringar
styrkorna både för krig och för den andra regeringen
grenar; endast för diplomati föredrar jag att inte använda dem,
eftersom man ofta måste använda svek mot svek."

Och det lät rentav ömt, när han år 1780
sade till den pomeranska delegationen och bad om hjälp:

"Jag är väldigt glad att kunna hjälpa er pomeranianer, för jag
Älska pomeranianer som mina bröder. Man kan inte älska

Machine Translated by Google

dem mer än jag älskar dem, för de är bra människor som alltid har stått vid min sida för att försvara fosterlandet, både på slagfältet och på hemmafronten. De har stått vid min sida med sina ägodelar och deras blod. Jag kan inte vara en människa eller ha ett mänskligt hjärta om jag inte skulle visa dem mitt tacksamhet nu.”

Pomeranianerna led mycket stora förluster i Schlesiska krigen. Sextio pommerska armébefälhavare kämpade och blödde för sin kung, och den enkla soldaten gjorde det underverk. Den modiga pomeranianen, och framför allt Pomeransk grenadier, var en proverbial. Den forntida Generalfältmarskalk von Schwerin stod med flaggan i handen framför Prag med sitt regemente, i spetsen för det med en ynglings elan tills han föll. När general von Winterfelt föll, Fredrik den store förlorade "den mest en magnifik figur i den preussiska armén.”

Den militära och strategiska talangen, ja, genierna från Pommern är talrika: Generalfältmarskalk från Wrangel, Albrecht Graf von Roon, General Georg von der Warwitz och general Baseler var pommerska. Kristian von Kleist, som fann en hjältes död i Kunersdorf, var soldat och poet. Många stora administratörer och organisatörer kom från Pommern; bland dem generalpostmästaren Stephan, som är känd än idag. En särskild och exceptionell figur var Ernst Woritz Arndt, en av de stora ledarna för

Machine Translated by Google

folkligt uppror i befrielsekrigen: poet, forskare, politiker. Man hedrar den moderna flygningens föregångare i Anklamer Lillenthaler. De stora läkarna
Virchow, Billroth och Schleich skapade hörnstenarna
av modern medicin. Pomeranianens ansikte
landskapet, upplevt med nordtysk stränghet, återspeglas i värmen hos dess kontemplativa människor, och
speglas i konsten hos de stora målarna från
Tysk romantik, Phillip Otto Runge och Caspar
David Friedrich, som båda var pomeranianer.

Gränsområdet vid havet var från allra första början
början på många slag. Under mitten
Epoker, Trettioåriga kriget ödelade det till den grad att
icke-erkännande och slet sönder dess politiska enhet.
Pomeranianerna byggde dock om helt.
Medeltiden var också en fantastisk period för pomeranianen arkitektur, som vi har att tacka för de massiva, gotiska katedralerna i Stettin, Stargard, Stralsund, Greifswald och Kolberg. Även många helt okända småstäder har rester av gamla portar och murar. Dessa fyrsidiga tunga stenbyggnader består av ett runt schakt som reser sig upp från en lägre struktur och återspeglar den tappra pomeranianen.

Först under århundradenas lopp återigen enades Pommern, efter att ha styckats upp genom Westfaliska fördraget. En del av Pommern tillsammans med Rügen återförenades inte förrän vid Wienkongressen 1813.
Många senare händelser förklaras av den perioden.

Machine Translated by Google

Världskriget, som gjorde det till ett frontområde mittemot Polen, begränsade eller försenade återigen dess framsteg. Men just under de svåra åren av oorganisation och hopplöshet, pomeranianen envist och gjorde orubbligt sin plikt. Den nya perioden med sina kraftfulla impulser fann pomeranianerna, dessa envisa, otåliga människor med uthållig styrka, förberedda i sin anda. Deras ogillande för falsk glimt och deras styrka och tro slog lätt rot i dessa fantastiska tider: de var glada över att få arbeta och uppnå. Och på alla slagfält genom tiderna, den Pomeranian-soldat har varit en soldats ära

personer.

Machine Translated by Google

En sak är viktig idag:
Fäderneslandet.
Och offerflamman
kastar var och en åt sitt håll.
- Hölderlin